Nr. 2 - noiembrie 2007 - Pret 5 lei

Sci-Fi magazin

MALADIA LEOPARDULUI VERDE

Walter Jon Williams

PREMIUL NEBULA 2006

O PLIMBARE PRIN SOARE

Geoffrey A. Landis

PREMIUL HUGO 1992

Bruce McALLISTER

Jack McDEVITT

Nancy KRESS

Blair DALTON

Isaac ASIMOV

Matthew JARPE

Charles Coleman FINLEY

www.sci-fi.ro

COLECȚIA POVESTIRILOR ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

SCI-FI Magazin

Editor:
Mediapress ® Botoşani

Director:
George Lazăr

Redactor şef:
Cătălin Moraru

Traducători:
Oana Cercel
Emanuel Huţanu
Daniela Moraru
Cătălin Moraru

Tehnoredactare:
Corneliu Rusu

Coperta:
Iulian Coniac

Ilustraţia copertei:
© Photographer: Andreas Meyer,
Agency: Dreamstime.com – cyborg 3000
© Frank Ramspott – vortex – Electric
Tunnel Vertical, Agency: iStockphoto.com

Apocalipsul progresiv şi alte delicii futurismice

Bineînţeles, literatura science fiction este o literatură a prezentului. De multe ori scriitorul de science fiction foloseşte viitorul ca pe o oglindă deformată pentru a reflecta prezentul, aranjată în aşa fel încât să ilustreze stranietatea ciudată îngropată de invizibilele noastre prezumţii. Dar chiar şi atunci când viitorul ficţional nu este o parabolă a prezentului, este în mod necesar o creaţie a acestuia, de vreme ce ziua de astăzi e cea care îl influenţează pe autor. De la Fundaţia lui Asimov încoace, se tot încearcă un proiect care să scoată omenirea din tribulaţiile ei, în ciuda intervenţionismului social.

Scriitorii de SF îndrăzneţi ocolesc de tot viitorul, îmbrăţişând o abordare futuristă a zilei de azi. Spook Country a lui William Gibson este o carte de „prezent speculativ”, o carte atât de futuristă încât acţiunea nu ar putea avea loc decât în 2006, o carte care exploatează retrospectiv distanţa istorică doar pentru a ne lăsa să întrezărim cât de străine şi futuriste sunt zilele în care trăim.

Scriitorii SF nu sunt singurii din domeniul prezicerii viitorului. Futurologi – consultanţi, editorialişti tehnologi, analişti, capitalişti îndrăzneţi şi antreprenori ambulanţi – varsă o mulţime de cerneală, fosfor şi aer cald, cofeinizat pentru a descrie o viziune despre viitor în care noi vom avea tot mai mult din ceea ce vând sau contra ceea ce vor să ne prevină. Mâine va veni cu procesoare mai bune şi mai ieftine, cu mai mulţi utilizatori de internet, omniprezente dispozitive electronice de identificare, procese democratice radicale dominate de bloggeri şi un număr mare de jocuri

multiplayer a căror economie virtuală va micşora economia reală.

Un neologism încântător descrie aceste viziuni: futurism. Media futurismică e cea care descrie futurismul, nu viitorul. Deseori o face în propriu folos şi, în general, nu rezistă prea bine la analize atente.

Filmele SF servesc bine imageria futurismică: R2D2 e o IA complet conştientă care poate sparge firewall-ul de la Death Star şi e echipat cu proiectoare holografice şi dispozitive antipersonal, dar nimeni nu i-a instalat o placă de sunet de 15$ şi un sintetizator vocal ce trebuie să fluiere ca Harpo Marx. Sau nava Enterprise, cu un transporter capabil să construiască materie din planuri stocate digital şi radiouri care bat viteza luminii. Versiunea non-futuristă a NCC-1701 ar fi de mărimea unei mingi de softball (sau ce minim ar trebui pentru viteză warp, transporter şi un subspace radio). S-ar învârti prin galaxie la viteze mai mari ca cea a luminii de la o telecomandă. Când ar găsi o planetă interesantă, ar transmite o copie stocată a echipei de cercetare pe suprafaţa planetei şi apoi, după încheierea misiunii i-ar teleporta înapoi în mediul de stocare, anihilându-le eul fizic până la următoarea oprire. Dacă vreun membru al echipajului ar fi mâncat de hippie interspaţial cu ten verde sau de vreun tiran galactic gigant cu togă, ar fi recuperat din fişierul de backup al transporterului. Ce naiba, întregul echipaj de cercetare ar putea fi din copii multiple ale celui mai bun membru de la bordul navei: fără bluze roşii, doar o jumătate de duzină de Kirk, operând în armonie clonală.

Futurismul are o explicaţie psihologică, observată de profesorul Daniel Gilbert în cartea sa din 2006, Stumbling on Happiness. Amintirile noastre şi proiecţiile noastre despre viitor sunt, în mod firesc, imperfecte. Amintirile sunt acele observaţii pe care creierul s-a obosit să le reţină, întreţesute cu ceea ce ne este la îndemână când încercăm să ne amintim ceva. Întrebaţi pe cineva care ia un prânz grozav cum a fost micul dejun şi sunt şanse mari să spună că a fost delicios. Puneţi aceeaşi întrebare cuiva care

înghite mâncarea cauciucată din avion şi vă va spune că micul dejun a fost groaznic. Legăm trecutul de memoria noastră imperfectă şi de prezentul observabil.

Cu viitorul procedăm cam la fel: folosim raţiunea şi evidenţa pentru a prezice ce putem şi, când dăm de incertitudini, umplem golurile cu prezentul.

Lapsarianismul – ideea paradisului pierdut, căderea dintre cei aleşi care face fiecare an mai rău ca cel precedent – este sentimentul predominant despre viitor. E uşor de văzut de ce: amintirea imperfectă a unei copilării minunate face loc îngrijorării maturizării şi a senescenţei fizice. Cu siguranţă lumea se duce spre mai rău: nimic nu mai are acelaşi gust ca la şase ani, tot timpul ne doare ceva, şi gonadele maturizate ne duc spre o frenezie de comportamente bizare şi autodistructive.

Sfârşitul natural al Lapsarianismului e apocalipsul. Dacă e mai rău şi mai rău, până la urmă vom ajunge la capătul răului. Până la urmă, se ajunge la fund, un fel de moarte putredă a universului când entropia lapsarianistă va ajunge la limita inferioară şi ne va lua pe toţi.

Contra Lapsarianismului este progresismul: idealul iluminat al unei lumi cu oameni deosebiţi stând pe umerii giganţilor. Fiecare vom contribui la bagajul de cunoştinţe al lumii (aducând astfel fericire tuturor), iar descendenţii şi protejaţii noştri ne vor îmbunătăţi munca. Desigur progresul trebuie să aibă limite – chiar şi numai pentru motivul că rămânem fără idei pentru a putea îmbunătăţi condiţia umană.

Şi science fiction-ul are un nume pentru limita superioară a progresului, un nume pentru apocalipsul progresiv: îl numim Singularitate. Singularitatea lui Vernor Vinge are loc atunci când tehnica ajunge să ne permită să facem upload cu minţile noastre într-un software, să le folosim mai repede, la viteze nepermise de substratul actual neurologic şi să creăm apariţii ale noastre paralele şi multiple. După Singularitate nimic nu mai e predictibil, pentru că totul e posibil. Vom înceta să fim umani şi vom

deveni (cum e titlul următorului roman al lui Rudy Rucker) Postsingular.

Singularitatea e ce se întâmplă când avem atât progres încât rămânem fără progres. E apocalipsa care face omenirea să dispară în extaz şi bucurie. E oglinda progresiv inversată a Lapsarianismului.

La sfârşitul zilei ambele variante sunt iluzii. Tema principală din Stumbling on Happiness e că oamenii sunt remarcabil de nepricepuţi în a prezice ce îi va face fericiţi. Predicţiile ne sunt obliterate de amintiri imperfecte şi de capacitatea de a „umple” viitorul cu prezentul.

Science fiction e literatura prezentului, iar prezentul e singura eră pe care putem spera să o înţelegem, deoarece e singura care ne permite să ne verificăm predicţiile şi observaţiile, comparându-le cu realitatea.

Locus Magazine, iunie 2007
Cory Doctorow

Cuprins

O plimbare prin Soare

Geoffrey A. Landis

A apărut ca scriitor de SF spre sfârşitul anilor ’80. Absolvent de MIT, specialist în fizică şi inginerie electrică, lucrează la NASA şi face cercetări în domeniile energiei solare, misiunilor pe Marte şi conceptelor avansate de propulsie interstelară.

A publicat peste 70 de povestiri şi două romane. Primul său roman „Mars Crossing”, a apărut în 2000. A câştigat două premii Hugo şi un premiu Nebula.

Povestirea de faţă a câştigat premiul Hugo în 1992, fiind o operă foarte plauzibilă de „hard SF” în care Luna nu mai pare aşa de prietenoasă, dacă e vorba de propria viaţă, chiar dacă eşti astronaut şi ai sprijinul celor de pe Pământ.

————————————

Piloţii au o vorbă: o aterizare bună este una de unde poţi pleca pe propriile picioare.

Poate că Sanjiv ar fi procedat mai bine, dacă ar fi rămas în viaţă. Aşa că Trish a făcut tot ce a putut. Una peste alta, însă, era ceva mult mai bine decât se aşteptase.

Structura zveltă din titan, de grosimea unui creion, nu fusese vreodată proiectată să suporte o aterizare forţată. Pereţii de presiune, subţiri ca hârtia, s-au curbat, apoi s-au sfărâmat, împrăştiind bucăţele de epavă, în vid, pe un kilometru pătrat de suprafaţă lunară. Cu o clipă înainte de impact şi-a amintit să golească rezervoarele. Nu a fost nicio explozie, dar nicio aselenizare nu ar fi putut fi destul de blândă pentru ca *Moonshadow* să rămână întreagă. În liniştea înfricoşătoare, fragila navă s-a boţit şi rupt în bucăţele ca o cutie de conserve din aluminiu, mototolită.

Modulul de pilotare, care apucase să se desprindă de navă, s-a deschis. Se oprise în peretele unui crater. Trish a desfăcut centurile care o ţineau în scaunul pilotului şi a început să cadă uşor, spre tavanul modulului. S-a ridicat în gravitaţia redusă, a găsit un echipament pentru EVA[1] întreg pe care l-a conectat la costum, apoi s-a târât spre lumina Soarelui, prin gaura zimţată, unde fusese ataşat modulului de supravieţuire. Stătea şi privea suprafaţa gri, selenară. Umbra îi ajunsese în faţă, o pată de cerneală neagră, având forma unui om extrem de întins. Peisajul era colţuros şi în întregime sterp, pictat cu umbre rigide de negru şi gri.

„Magnifică dezolare”, a şoptit.

În spatele ei, Soarele plutea peste crestele munţilor, producând scânteieri în resturile din titan şi oţel ale navei, împrăştiate pe câmpia plină de cratere.

Patricia Jay Mulligan privea părăsitul peisaj lunar şi încerca să nu plângă.

* * *

Mai întâi lucrurile importante. Din compartimentul distrus al echipajului a luat radioul şi l-a încercat. Nimic. Nu era o surpriză; Pământul se afla dincolo de orizont şi nu erau alte nave în spaţiul dintre Terra şi Lună.

După ceva căutări, i-a găsit pe Sanjiv şi Theresa. Datorită gravitaţiei scăzute, erau absurd de uşor de cărat. Nu avea niciun rost să îi îngroape. I-a aşezat într-o nişă dintre doi bolovani, spre vest, cu faţa la Soare, spre Pământul care acum era ascuns de un lanţ de munţi negri. A încercat să găsească cuvintele potrivite a fi spuse, însă a dat greş. Poate era mai bine; oricum nu ar fi ştiut ritualul potrivit pentru Sanjiv.

„Adio, Sanjiv. Adio, Theresa. Aş vrea… aş fi vrut ca situaţia să fie alta. Îmi pare rău.” Vocea îi era abia şoptită. „Mergeţi cu Dumnezeu.”

[1] Extra vehicular activity – activitatea unui cosmonaut în afara navei spaţiale (n.trad.)

A alungat gândul că era foarte probabil să li se alăture destul de curând. Încercă să se concentreze. Ce ar fi făcut sora ei? Ar fi supravieţuit. Karen ar fi supravieţuit.

Unu: inventarul. Trăia şi, în mod miraculos, scăpase fără nicio rană. Costumul spaţial funcţiona la parametrii proiectaţi. Supravieţuirea se afla în dotările costumului: avea aer şi apă atâta timp cât strălucea Soarele. Scormoni printre rămăşiţele navei şi găsi o mulţime de pachete intacte cu hrană. Nu avea să rabde de foame.

Doi: mesaj de ajutor. În cazul ei, cel mai apropiat ajutor era la 250.000 de mile, dincolo de orizont. Avea nevoie de o antenă de înălţime şi un pisc muntos cu vedere spre Pământ.

* * *

În computer, *Moonshadow* avea cele mai bune hărţi selenare făcute vreodată. Distruse. Mai erau şi alte hărţi pe navă, împrăştiate printre rămăşiţele de la locul aselenizării. A reuşit să găsească o hartă pentru Mare Nubium – nefolositoare – şi o mică hartă globală, menită a fi folosită ca index pentru hărţile detaliate. Va trebui să se descurce cu atât. Din ce ştia ea, impactul fusese dincolo de capătul de est al Mare Smythii – Marea lui Smith. Munţii din depărtare marcau marginea mării şi, cu noroc, va avea vedere spre Pământ.

Şi-a verificat costumul. La o apăsare de buton, panourile solare s-au extins la mărime maximă, ca aripile unei libelule uriaşe, şi au început să strălucească în culori prismatice în timp ce se roteau după Soare. A verificat dacă sistemele costumului se încărcau normal şi a pornit la drum. De aproape, munţii erau mai puţin abrupţi decât păreau de la locul prăbuşirii. Datorită gravitaţiei reduse, căţăratul era doar puţin mai dificil decât mersul, chiar dacă antena de satelit cu diametrul de doi metri o făcea să se bălăngăne aiurea. După ce a ajuns în vârf, Trish a fost recompensată cu priveliştea unei dungi subţiri, albastre, la orizont. Munţii de pe partea îndepărtată a văii erau încă în întuneric. A

săltat radioul un pic mai sus pe umeri şi a început să traverseze următoarea vale.

De pe următorul pisc, Pământul se zărea dincolo de orizont, o bilă cu alb şi albastru, pe jumătate ascunsă de munţi negri. A desfăcut trepiedul pentru antenă şi a pornit cu grijă alimentarea.

— Hello? Aici astronaut Mulligan de pe *Moonshadow*. Urgenţă. Repet, este o urgenţă. Mă aude cineva?

Şi-a luat degetul de pe butonul *transmite* şi a aşteptat un răspuns, dar nu a auzit nimic, în afară de şoapte uşoare sau descărcări electrostatice de la Soare.

— Aici astronaut Mulligan de pe *Moonshadow*. Mă aude cineva?

S-a oprit din nou.

— *Moonshadow* cheamă pe oricine. *Moonshadow* cheamă pe oricine. Acesta este un apel de urgenţă.

— ...shadow, aici staţia de control Geneva. Te auzim slab, dar clar. Rezistă acolo sus.

A început să respire brusc. Nu îşi dăduse seama că îşi ţinea respiraţia.

* * *

După cinci minute, rotaţia Pământului adusese antena în afara zonei de recepţie. În acest timp – după ce ei trecuseră peste surpriza că există un supravieţuitor pe *Moonshadow* – ea a trecut în revistă parametrii problemei. Aselenizarea ei nimerise aproape de terminarea zonei expuse la Soare, chiar la capătul părţii luminate a Lunii. Însă rotaţia Lunii este înceată, dar inexorabilă. Soarele va răsări în trei zile. Nu era adăpost pe Lună sau loc unde să aştepţi să treacă noaptea de 14 zile. Celulele solare ale costumului ei aveau nevoie de lumină pentru a recicla aerul pe care îl respira. Căutând printre rămăşiţele modulului sfărâmat, nu a găsit tancuri de stocare intacte, nici măcar baterii, nimic pentru a păstra oxigenul.

Şi ei nu puteau lansa o misiune de salvare înainte de căderea nopţii lunare.

Prea mulţi de „nu”.

S-a aşezat liniştită, privind de pe câmpia găurită de cratere spre semiluna albastră şi zveltă, gândindu-se.

După câteva minute, antena de la Goldstone a intrat din nou în raza de emisie şi radioul a prins viaţă.

— *Moonshadow*, mă auzi? Hello, *Moonshadow*, mă auzi?

— Aici *Moonshadow*.

A eliberat butonul şi a aşteptat în linişte ca vorbele sale să străbată lunga distanţă către Pământ.

— Recepţionat, *Moonshadow*. Confirmăm că cea mai rapidă posibilitate de a trimite o misiune de salvare este de 30 de zile de acum încolo. Poţi rezista aşa de mult?

S-a decis repede şi a apăsat hotărâtă butonul de transmisie.

— Astronaut Mulligan de pe *Moonshadow*. Voi fi aici aşteptându-vă. Într-un fel sau altul.

A aşteptat, dar nu i-a mai răspuns nimeni. Antena de recepţie de la Goldstone nu putea să iasă din raza de recepţie aşa repede. A verificat radioul. Când a ridicat capacul, a văzut că circuitele de alimentare erau uşor atinse de la impact, dar nu a găsit nimic spart sau componente lipsă. A tras şi un pumn – prima regulă a lui Karen în materie de electronice, dacă nu merge, loveşte cu pumnul – a reorientat antena, dar nu a ajutat la nimic. Sigur, ceva era în neregulă. Ce ar fi făcut Karen? Nu ar fi stat să moară, asta în mod cert. Trebuie să te mişti, fetiţo. Dacă te prinde apusul, eşti moartă.

I-au auzit mesajul. Trebuia să creadă că au auzit-o şi vin după ea. Tot ce avea de făcut era să supravieţuiască.

Ar fi fost prea complicat să care cu ea şi cupa mare a antenei. Nu îşi putea permite să ia decât strictul necesar. La apus va rămâne fără aer. A lăsat-o jos şi a început să meargă.

* * *

Comandorul Stanley se uita la radiografiile motorului, făcute cu raze X. Era patru dimineaţa. Gata cu somnul în noaptea asta. Era programat să zboare la Washington, la şase dimineaţa, pentru a vorbi în faţa Congresului.

— Decizia ta comandante, a spus tehnicianul de la motoare. Nu am găsit probleme care să apară în radiografii, dar ar putea fi altele, ascunse. Profilul normal de zbor nu duce motoarele la 120, aşa că lamele ar trebui să reziste, chiar şi cu defecte ascunse.

— Cât ne-ar întârzia demontarea motoarelor pentru inspecţie?

— Presupunând că nu găsim nimic rău, ne-ar lua o zi. Dacă nu, două, poate trei.

Comandorul Stanley bătea din degete nervos. Ura să fie forţat să ia decizii în grabă.

— Care ar fi procedura normală?

— Normal ar trebui să reinspectăm.

— Fă-o.

A oftat. O altă întârziere. Undeva, acolo sus, cineva conta pe el să ajungă la timp. Dacă o mai găsea în viaţă. Dacă întreruperea bruscă a semnalului radio nu semnifica o deteriorare catastrofală a celorlalte sisteme.

Dacă femeia ar putea să găsească un mod de a supravieţui fără aer.

* * *

Pe Pământ ar fi fost un ritm de maraton. Pe Lună era o plimbare uşoară, ceva mai rapidă. După zece mile, plimbarea îşi căpătase propriul ritm, semăna când a mers, când a jogging, când a un cangur care sare cu încetinitorul. Cel mai mare inamic era plictiseala.

Prietenii de la academie – în parte invidioşi pe scorurile de top obţinute de ea, lucru care făcuse să fie prima din clasă aleasă pentru o misiune – au râs nemiloşi, că urma să zboare la câţiva kilometri de Lună fără să aselenizeze. Acum avea şansa de a vedea Luna mai de aproape decât oricine în istorie. Se gândi ce ar mai spune colegii de clasă. O să se aleagă cu o poveste frumoasă – numai să trăiască să o poată povesti.

Semnalul de subalimentare a trezit-o din reverie. A verificat afişajele display-ului, deoarece tocmai începuse operaţiunile de întreţinere. Timpul scurs în vid: 8,3 ore.

Sistemele funcţionau la valori nominale, în afară de curentul venit de la panourile solare, care era mult sub valoarea admisă. În câteva momente a găsit problema: un strat subţire de praf se aşezase pe aripile solare. Nimic serios, putea fi şters uşor. Dacă nu găsea un ritm care să ţină praful deoparte, atunci trebuia să se oprească la câteva ore şi să facă pe menajera. Şi-a reverificat panourile şi a continuat să meargă.

Cu Soarele nemişcat în faţa ei şi nimic altceva la orizont decât semiluna albastră a Pământului rotindu-se imperceptibil, gândurile au început să-i umble aiurea. *Moonshadow* fusese clasificată ca o misiune uşoară, un zbor de orbită joasă, de cartare, pentru a stabili locurile viitoarelor baze lunare. *Moonshadow* nu fusese proiectat să ajungă pe sol, nici pe Lună, nici nicăieri altundeva.

Ea a aselenizat totuşi; nu a avut încotro.

Mergând pe câmpia stearpă, Trish avea coşmaruri cu sânge şi prăbuşiri, Sanjiv murind lângă ea; Theresa, deja moartă în modulul laborator; Luna, devenind uriaşă, nava învârtindu-se în unghiuri ciudate văzute prin hublouri. Opreşte rotaţia navei, îndreapt-o spre zona de terminare a iluminării – când razele Soarelui cad la unghiuri mici, e mai uşor să vezi denivelările suprafeţei. Conservă combustibilul, dar adu-ţi aminte să îl arunci cu o clipă înainte de impact, pentru a evita explozia. Se terminase. Concentrează-te la prezent. Un pas după altul. Iarăşi şi iarăşi.

Alarma de la alimentarea cu energie a ţiuit iar. Praf, deja? S-a uitat la dispozitivul de navigaţie şi a realizat, cu un şoc, că se plimbase 150 de kilometri.

Era oricum timpul pentru o pauză. S-a aşezat pe un bolovan, a scos o gustare din rucsac şi a reglat cronometrul la 15 minute. Pachetul cu mâncare sigilat fusese proiectat să se potrivească la portul de intrare din partea de jos a căştii costumului spaţial. Era important ca sigiliul să nu aibă pietricele. A verificat de două ori sigilarea în vid, înainte de a deschide pachetul, apoi a introdus batonul de mâncare în port, a întors capul şi a început să roadă bucăţelele. Batonul era tare şi uşor dulceag. S-a uitat spre vest, de-a

lungul câmpiei uşor curbate. Orizontul arăta plat, ireal; un fundal, doar un pic mai departe decât puteai ajunge. Pe Lună, ar trebui să fie uşor de menţinut un ritm de 15 sau chiar 20 de mile pe oră, dar, socotind timpul de dormit, probabil rămân 10 mile. S-ar putea să aibă un drum lung, foarte lung de străbătut.

Lui Karen i-ar fi plăcut; întotdeauna îi plăcea să meargă prin peisaje dezolante.

„Destul de frumos în felul lui, nu-i aşa, surioară?” a spus Trish. „Cine s-ar fi gândit că există atâtea nuanţe de gri? Plin de plaje neaglomerate – ce păcat că e atâta de mers până la apă.”

Timpul de plecare. A continuat de-a lungul terenului care era în general plat, deşi peste tot apăreau cratere de diverse mărimi. Luna este surprinzător de plată; doar un procent mic din suprafaţă are o pantă mai mare de 15 grade. Peste micile dealuri a trecut uşor; pe cele câteva mai mari, le-a ocolit. Când gravitaţia e scăzută, nu e o mare problemă să mergi. Şi a continuat să meargă. Nu se simţea obosită, dar îşi verifică afişajul costumului şi realiză că merge de peste 20 de ore, de aceea s-a forţat să se oprească.

Dormitul era o problemă. Panourile solare erau proiectate să fie detaşate de costum pentru întreţinere, dar nu mai furnizau energie şi oxigen cât erau scoase. Până la urmă a găsit o modalitate de a întinde cablul scurt destul de departe pentru a-i permite să aşeze panourile lângă ea aşa încât să se poată întinde fără a deconecta alimentarea. Trebuia să aibă grijă să nu se rostogolească. Odată cu asta a descoperit că nu poate să doarmă. După o vreme, a căzut într-un fel de moţăială intermitentă, visând nu la *Moonshadow*, aşa cum se aştepta, ci la sora ei, Karen, care – în vis – nu mai era moartă, ci doar se prefăcuse că moare, ca să îi facă o farsă.

S-a deşteptat dezorientată, cu dureri musculare, aducându-şi brusc aminte unde se afla. Pământul era la o palmă deasupra orizontului. S-a trezit căscând şi a început

mersul spre vest, pe câmpia nisipoasă şi gri, de culoarea prafului de puşcă.

Picioarele îi deveniseră sensibile acolo unde făceau contact cu cizmele. Schimba ritmul plimbării, de la jogging la sărituri de cangur. Ajuta, dar nu destul. Putea să simtă apariţia bătăturilor, dar ştia că nu putea să îşi scoată cizmele ca să îşi îngrijească sau măcar să-şi examineze picioarele.

Karen o obligase să meargă cu picioarele rănite şi îşi pierdea răbdarea când se plângea sau încerca să încetinească ritmul. Şi-ar fi rupt cizmele într-o plimbare asemănătoare. Dar la 1/6 g, măcar durerea era suportabilă.

După o vreme, picioarele pur şi simplu i-au amorţit.

Sărea peste craterele mici; pe cele mari le ocolea; pe cele şi mai mari, le traversa pur şi simplu. La vest de Mare Smythii a intrat pe un teren cu dâmburi. A trebuit să încetinească. Coborârile erau în plin Soare, dar pe fundul craterelor era umbră.

Bătăturile s-au spart, iar durerea ascuţită şi discordantă îi cânta în cizme. Şi-a muşcat buzele să nu plângă şi a mers mai departe. Încă vreo câteva sute de kilometri şi era în Mare Spumans – Marea de spumă – şi din nou parcă mergea prin munţi. Peste Spumans, apoi în lobul nordic al Fecundity şi prin Tranquility. Printr-a şasea zi de căţărat trebuie să fi trecut pe lângă Tranquility Base; a scanat cu grijă orizontul în timp ce mergea, dar nu a văzut nimic. Probabil ratase cu câteva sute de kilometri; deja deviase spre nord, îndreptându-se spre o trecătoare aflată chiar în nordul craterului Julius Cesar, în Mare Vaporum, pentru a evita munţii. Vechiul loc de aselenizare, folosit pe vremuri, era probabil dificil de observat, l-ar fi văzut doar dacă ar fi trecut chiar pe lângă el.

„Imaginează-ţi, a spus. Să faci atâta drum şi singura atracţie turistică pe raza a câteva sute de mile să fie închisă. Aşa se întâmplă întotdeauna, nu-i aşa surioară?”

* * *

S-a trezit din visele confuze, cu munţi negri şi lumina Soarelui în nemişcare, a căscat şi a început să meargă înainte de a se trezi complet. A sorbit o gură din apa caldă şi insipidă, încercând să nu se gândească de unde provenea înainte de a fi reciclată. Pauză, curăţă panourile solare, sunt viaţa ta, cu grijă foarte mare. Mergi. Pauză. Dormi iarăşi, cu Soarele exact în aceeaşi poziţie, când te trezeşti, parcă ar fi bătut în cuie pe cer. Ziua următoare la fel. Şi iarăşi.

Şi iarăşi.

Pachetele nutriţionale sunt fără „reziduuri”, dar odată la câteva zile trebuie să stai pe vine, conform regulilor naturii. Sistemul de supravieţuire nu poate recicla solide, aşa că trebuie să aştepţi până când costumul fărâmiţează reziduurile şi apoi aruncă în vid, o pudră maronie. Urma ta e marcată de depozitele de pudră, abia vizibile pe întunecatul praf selenar.

Mergi spre vest, tot timpul spre vest, la întrecere cu Soarele.

* * *

Pământul era sus pe cer; nu mai putea să îl vadă fără să îşi dea capul pe spate. Când Pământul era exact deasupra capului, se oprea şi sărbătorea, mima deschiderea unei sticle imaginare de şampanie şi toasta cu companionii ei imaginari de călătorie. Soarele ajunsese deasupra orizontului. În şase zile de călătorie, mersese un sfert din drumul în jurul Lunii.

A traversat pe la sud de Copernicus, pentru a sta departe de pietrele mari, de impact meteoric, şi pentru a evita pe cât posibil traversarea munţilor. Terenul era ciudat, cu bolovani cât casa, mari cât rezervoarele rachetelor. În unele locuri mersul era înşelător, acolo unde regolitul gri făcea loc bucăţilor de rocă, aruncate de impacturi cataclismice, cu milioane de ani în urmă. Îşi alegea drumul cât de bine putea. Şi-a lăsat radioul pornit şi mai făcea câte un comentariu în timpul mersului. „Ai grijă pe aici, e înşelător. Vine un deal; ce crezi: să urcăm sau să îl ocolim?” Dar nu se auzea vreodată opinia cuiva.

Contemplă dealul pietros. Arăta ca o bulă vulcanică antică, dar nu arăta deloc că regiunea fusese odată activă. Terenul din jur trebuie să fie denivelat rău de tot. Din vârf, ar putea să studieze zona şi să vadă pe unde va merge. „Ok, toată lumea, atenţie la mine. Urcuşul poate fi periculos aici, aşa că staţi aproape şi uitaţi-vă unde pun eu picioarele. Nu riscaţi nimic – mai bine mai încet şi sigur decât repede şi mort. Întrebări?” Linişte; bine. „Ok, atunci. Vom lua 15 minute de pauză când ajungem în vârf. Urmaţi-mă.”

Faţă de de pietrişul din Copernicus, Oceanus Procellarum era lin ca un teren de golf. Trish a mers pe nisip cu mişcări line, alunecând chiar. Karen şi Olandezul păreau tot timpul să fie ori în spate, ori alergând mult în faţă, pentru că nu-i putea vedea. Câinele ăla prost se învârtea tot timpul în jurul lui Karen, ca un pui, deşi Trish fusese cea care îl hrănise şi îi schimbase apa din ziua în care Karen plecase la colegiu. Faptul că Karen nu putea să rămână în urma ei o deranja pe Trish – Karen *promisese* să o lase pe ea să fie în frunte de data asta – dar îşi păstra părerile pentru ea. Karen o numise insectă mică, dăunătoare şi zgomotoasă şi era hotărâtă să îi arate că se poate comporta ca un adult. Oricum ea era cea care avea harta. Dacă se rătăcea Karen, ea o va ajuta.

A luat-o uşor spre nord din nou, pentru a profita de terenul lin, promis de hartă. S-a uitat în jur să vadă dacă ajunsese şi Karen şi a fost surprinsă să vadă Pământul ca o minge proeminentă la orizont. Evident, Karen nu era acolo. Murise cu ani în urmă. Trish era singură, într-un costum spaţial de la care avea mâncărimi, care mirosea şi care îi rodea pielea până la os în jurul şoldurilor. Ar fi trebuit să şi-l fixeze mai bine, dar cine a ştiut că va trebui să facă jogging în el?

Nu era corect ca ea să poarte un costum din ăla şi Karen nu. Karen trebuia să facă o mulţime de lucruri în plus faţă de ea, dar cum de nu era nevoită să poarte costum spaţial? *Toată lumea* trebuie să poarte un costum din ăla. Aşa e regula. S-a întors spre Karen să o întrebe. Karen a râs

amar. „Nu trebuie să port costum, micuţa mea soră zgomotoasă, pentru că sunt moartă. Zdrobită ca o insectă şi îngropată, nu-ţi aduci aminte?”

Da, aşa era. Ok, atunci, dacă Karen era moartă, nu trebuia să poarte costum. Avea sens şi, pentru câţiva kilometri, au alergat împreună, în linişte, până când lui Trish i-a venit brusc în minte: „Hei, stai aşa – dacă eşti moartă, cum poţi fi aici?”

„Pentru că nu sunt aici, prostuţo. Sunt doar o proiecţie a imaginaţiei tale hiperactive.”

Şocată, Karen se uită peste umăr. Karen nu era acolo. Karen nu fusese vreodată acolo.

„Îmi pare rău. Te rog, vino înapoi. Te rog?”

S-a împiedicat şi a căzut cât era de lungă, alunecând într-o dâră de praf, în jos, spre fundul unui crater. În timp ce aluneca, încerca cu disperare să rămână cu faţa în jos, pentru a evita o rotire peste fragilele panouri solare de pe spate. Când a reuşit să se oprească, cu liniştea asurzindu-i urechile, a observat o zgârietură lungă, ca o rană prost vindecată, pe vizorul căştii. Materialul dublu ranforsat rezistase, altfel nu s-ar mai fi uitat la nimic.

Şi-a verificat costumul. Nu erau rupturi, era intact, dar braţul de titan care ţinea aripa stângă a panoului solar se îndoise şi era aproape rupt. În mod miraculos, nu erau alte defecţiuni. Şi-a scos aripa şi a examinat braţul de titan avariat. L-a îndoit la loc cât de bine s-a priceput şi a întărit legătura ruptă cu un creion mecanic legat cu două fire scurte. Creionul oricum fusese doar o greutate în plus, bine că nu se gândise să îl arunce. A verificat legătura nou făcută. Nu va suporta forţe mari, dar daca nu se zbătea prea mult ar trebui să ţină. Oricum era timpul pentru o pauză.

Când s-a trezit, a evaluat situaţia. Nu fusese atentă pe unde mersese şi terenul devenise muntos. Următoarea etapă va fi mult mai greu de parcurs decât cea dinainte.

„Era şi timpul să te trezeşti, somnoroaso”, a spus Karen. A căscat, s-a întins şi s-a uitat la urmele de paşi. La capătul unui şir lung de urme, Pământul arăta ca un dom albastru,

la orizont. Nu părea foarte departe, era singura pată de culoare într-un peisaj de un gri uniform. „12 zile de mers pentru jumătate din drumul în jurul Lunii. Nu e rău deloc, fetiţo. Nu e grozav, dar nici rău nu e. Te antrenezi pentru maraton sau ceva de genul ăsta?”

Trish s-a ridicat şi şi-a început joggingul, picioarele au intrat automat în ritm, în timp ce sorbea din lichidul reciclat de costum, încercând să scape de gustul de stătut din gură. A strigat la Karen peste umăr, fără să se uite. „Tre’ să ne mişcăm, avem locuri de văzut. Vii sau ce faci?”

În lumina Soarelui aproape fără pic de umbră, terenul părea şters, bidimensional. Trish îşi găsea cu greu paşii, se împiedica de pietre, care erau aproape invizibile în peisajul plat. Un picior în faţa celuilalt. Din nou. Din nou.

Excitarea plimbării dispăruse cu mult timp în urmă, lăsând doar determinarea de a reuşi, care dusese la un fel de amorţeală mentală. Trish îşi petrecea timpul sporovăind cu Karen, povestindu-i detalii ascunse ale vieţii sale în speranţa că Karen va fi mulţumită şi îi va spune şi ea că este mândră de sora ei. Brusc a observat că Karen nu o asculta şi se îndepărta de ea când nu era atentă.

S-a oprit pe marginea unui şanţ lung şi şerpuitor. Arăta ca albia unui râu care aştepta o furtună să îl umple, dar Trish ştia că nu văzuse vreodată apă. Pe fund era doar praf, uscat ca pulberea. A început să meargă încet spre fundul albiei, atentă să nu alunece şi să rişte să îşi strice fragilul sistem care îi oferea cele necesare supravieţuirii. S-a uitat în sus. Karen stătea pe mal, făcându-i din mână. „*Hai odată!* Nu mai *pierde vremea*, mocăito, vrei să rămâi acolo *de tot*?”

„De ce ne grăbim? Suntem oricum înaintea planului. Soarele e sus pe cer şi suntem la jumătatea drumului în jurul Lunii. Vom reuşi, nu mai transpira.”

Karen a coborât panta, alunecând ca un schior, prin praful foarte fin. Şi-a apăsat faţa pe vizorul căştii lui Trish şi s-a uitat în ochii ei cu o intensitate de maniac, până a speriat-o. „Grăbeşte-te, micuţa mea surioară leneşă! Deşi ai terminat jumătate din drumul în jurul Lunii, gata cu

părţile uşoare, de acum încolo sunt munţi şi teren greu de traversat, mai ai de mers şase mii de kilometri într-un costum stricat şi, dacă încetineşti şi laşi Soarele să ţi-o ia înainte, şi mai intri într-un necaz cât de mic, doar unul, o să fii moartă, moartă, moartă, exact ca mine. Şi nu o să-ţi placă, ai încredere în ce spun. Acum ridică-ţi funduleţul drăguţ şi puturos şi *mişcă-te*!”

Şi, într-adevăr, era greu de înaintat. Nu mai putea coborî pantele aşa cum făcuse, s-ar putea rupe suportul de titan şi va tot trebui să se oprească pentru reparaţii dificile. Nu mai erau câmpii; totul părea plin de bolovani, pereţi de cratere sau munţi. În cea de-a optsprezecea zi, a ajuns la un arc natural uriaş. Se înălţa deasupra capului ei; l-a privit cu teamă, gândindu-se cum de putea să apară pe Lună aşa ceva.

„Nu de la vânt, asta e sigur”, spuse Karen. „Lavă, aş zice. Topită pe o creastă, dar a continuat să curgă, lăsând un gol; apoi, după milioane de ani, un bombardament de micrometeoriţi a demolat părţile ascuţite. Drăguţ, totuşi, nu?”

„Magnific.”

Nu departe de arc, a intrat într-o pădure de cristale, subţiri ca acele. La început erau mici şi se spărgeau, precum gheaţa sub picioarele ei, dar apoi au devenit mai înalte ca ea, spirale cu şase faţete şi minarete în culori extraordinare. Jungla de cristale s-a rărit în sfârşit, dar a fost înlocuită de blocuri gigantice de cristal, cu irizaţii strălucind în Soare. Smaralde? Diamante?

„Nu ştiu, puştoaico. Dar ne stau în drum. Mă voi bucura când vor fi în spatele nostru.”

După o vreme şi blocurile de cristal s-au rărit, până când se mai desluşeau rareori câteva pete de culoare strălucind pe pantele şi dealurile din spatele ei şi, în sfârşit, pietrele au redevenit pietre, colţuroase şi neregulate.

Craterul Dedalus, mijlocul călătoriei sale lunare. De data asta nu a mai sărbătorit. Soarele, ce îşi oprise cu ceva timp în urmă ascensiunea leneşă, începuse să cadă imperceptibil la orizont, în faţa lor.

„E o cursă cu Soarele, puştoaico, şi Soarele nu se opreşte pentru odihnă. Pierzi teren.”

„Sunt obosită. Nu vezi că sunt obosită? Cred că m-am săturat. Mă doare tot corpul. Lasă-mă în pace. Vreau să mă odihnesc. Doar câteva minute? Te rog?”

„O să te poţi odihni când o să fii moartă.” Karen a râs strangulată şi ascuţit. Trish a realizat că era în pragul isteriei. Brusc s-a oprit din râs. „Trebuie să te mişti, puştoaico. Dă-i drumul!”

Suprafaţa lunară trecea pe sub ea ca o făină gri, de dimensiuni neregulate. Munca grea şi intenţiile bune nu puteau ascunde faptul că Soarele câştiga. În fiecare zi când se trezea, Soarele era un pic mai jos în faţa ei, strălucindu-i un pic mai direct în ochi.

În faţa ei, în strălucirea Soarelui, vedea o oază, o mică insulă de verdeaţă şi copaci în deşertul fără viaţă. Deja auzea orăcăitul broaştelor. Nu. Nu era nicio oază; era sunetul unei alarme de avarie. S-a oprit dezorientată. Supraîncălzire. Sistemul de aer condiţionat al costumului a căzut. I-a luat jumătate de zi să găsească valva înfundată şi încă trei ore de muncă, udă leoarcă, pentru a găsi un mod de a o desfunda fără a lăsa preţiosul lichid de răcire să curgă în spaţiu. Soarele mai coborâse o palmă spre orizont.

Razele Soarelui îi băteau direct în faţă acum. Umbrele pietrelor se întindeau spre ea asemenea unor tentacule flămânde; chiar şi cele mai mici păreau flămânde şi rele. Karen mergea din nou alături de ea, dar era tăcută şi posomorâtă.

„De ce nu vorbeşti cu mine? Am făcut ceva? Am greşit undeva? Spune-mi.”

„Nu sunt aici surioară. Sunt moartă. Cred că a venit vremea să înfrunţi chestia asta.”

„Nu spune asta. Nu poţi fi moartă.”

„Ai, în mintea ta, o imagine idealizată despre mine. Lasă-mă să plec. *Lasă-mă să plec.*”

„Nu pot. Nu pleca. Hei – îţi aminteşti când am economisit banii primiţi de la părinţi timp de un an ca să putem cumpăra un cal? Şi am găsit un pisoi rătăcit, care

era foarte bolnav, şi l-am dus la veterinar, în cutia de pantofi, împreună cu banii economisiţi, şi doctorul a vindecat pisica, dar nu a vrut să ia banii?”

„Mda, îmi amintesc. Dar nu am reuşit să economisim cât să cumpărăm calul.” Karen a oftat. „Crezi că a fost uşor să creşti cu o soră copilăroasă pe urmele tale, încercând să imite tot ceea ce faci?”

„Ba nu eram copilăroasă.”

„Ba erai.”

„Nu eram. Te adoram. Chiar aşa era. Te *veneram*.”

„Ştiu asta. Dar trebuie să îţi spun, puştoaico, asta nu îmi făcea viaţa mai uşoară. Crezi că e uşor să fii venerat? Să trebuiască să fii un exemplu tot timpul? Doamne, tot timpul liceului, când vroiam să mă droghez, trebuia să mă furişez şi să o fac la budă, că altfel sora mea cea mică ar fi făcut şi ea la fel.”

„Nu ai făcut asta. Niciodată.”

„Maturizează-te, copilă. Bineînţeles că o făceam. Dar erai tot timpul în urma mea. Orice făceam, ştiam că ai fi venit imediat şi ai fi făcut-o şi tu. Trebuia să muncesc ca în iad ca să fiu înaintea ta şi tu, la naiba, tu mă urmai fără absolut niciun efort. Erai mai deşteaptă ca mine – ştii asta, nu? – cum crezi că mă simţeam?”

„Bine, dar eu? Crezi că pentru *mine* era uşor? Să creşti cu sora mai mare moartă – orice făceam, se ajungea la: ’Păcat că nu poţi fi mai mult, cum era Karen’ sau ’Karen nu ar fi făcut asta’ sau ’Dacă Karen ar fi…’. Cum crezi că mă făcea să mă simt? Ţie ţi-a fost uşor, dar eu a trebuit să trăiesc după standardele unui nenorocit de *înger*.”

„Greu, puştoaico. Oricum, mai bine decât să fii moartă.”

„La naiba Karen, te-am iubit. Te iubesc. De ce trebuie să pleci?”

„Ştiu, puştoaico. Nu am ce face. Îmi pare rău. Şi eu te-am iubit, dar trebuie să plec. Mă poţi lăsa să plec? Poţi doar să fii tu însăţi şi să încetezi să încerci să mai fii eu?”

„O să… o să încerc.”

„Adio, surioară.”

„Adio, Karen.”

Era singură în umbrele care se aşezau deja pe o câmpie goală şi rugoasă. În faţa ei, Soarele de abia mai săruta vârfurile crestelor. Praful pe care îl ridica se comporta straniu; în loc să cadă pe sol, plutea la jumătate de metru înălţime. A uimit-o efectul, apoi a văzut în jur că praful se ridica în tăcere de pe sol. Pentru un moment, a crezut că are iar halucinaţii, dar apoi a realizat că era efectul unei încărcări electrostatice. A mers înainte, prin ceaţa de praf selenar.

Soarele s-a înroşit, iar cerul a devenit purpuriu închis.

Întunericul s-a năpustit asupra ei ca un demon. În spate, doar piscurile munţilor erau luminate, poalele dispăruseră în umbră. Terenul din faţa ei avea un fel de pete de lumină, după care îşi orienta traseul. Radioul era pornit, dar recepţiona doar descărcări electrostatice. Recepţiona şi baliza de salvare de pe *Moonshadow*, în momentul în care exista vizibilitate directă către locul impactului. Trebuia să fie pe aproape, dar terenul nu i se părea nici pe departe cunoscut. În faţă – acolo era panta pe care se urcase să transmită spre Pământ? Nu avea idee. S-a căţărat, dar nu a văzut fâşia albastră. Următoarea?

Întunericul i se urcase până la genunchi. Se tot împiedica de pietrele invizibile în întuneric. Paşii ei aruncau scântei din pietre şi în spate urmele străluceau slab. Străluciri triboluminescente, de la cristale din care izvora lumină atunci când erau sfărâmate, pe care nimeni nu le mai văzuse *vreodată*. Nu putea să moară acolo, nu aşa de aproape. Dar întunericul nu aştepta. Se întindea în jurul ei, ca un ocean liniştit, cu vârfuri de roci care încă se mai vedeau în timpul mareei, în lumina muribundă a Soarelui. Alarma începu să sune când cortina de întuneric ajunse la panourile solare. Locul prăbuşirii trebuia să fie pe acolo pe undeva, trebuia. Poate că baliza de semnalizare se stricase? Se urcă pe o pantă, în lumină, privind disperată în jur după indicii. Nu ar fi trebuit ca, până acum, să ajungă misiunea aceea de salvare?

Doar vârfurile munţilor erau luminate. S-a îndreptat spre cel mai înalt munte pe care l-a văzut, prin întuneric,

împiedicându-se sau târându-se prin oceanul de cerneală, şi ajunse în sfârşit la lumină, asemenea înotătorului care iese după o gură de aer. S-a înghesuit pe insula ei stâncoasă, disperată că mareea de întuneric se ridica încet deasupra ei. Unde erau? *Unde erau?*

* * *

Pe Pământ, munca pentru salvarea ei căpătase un ritm înnebunitor. Totul era verificat şi răsverificat – în spaţiu, superficialitatea era o invitaţie la moarte – dar misiunea fusese amânată de probleme mărunte şi întârzieri minore, care ar fi fost de rutină la o misiune obişnuită, dar acum lungeau nepermis deadline-ul lansării.

Programul era imposibil de strâns – o asemenea misiune se pregătea în patru luni, nu în patru săptămâni. Tehnicienii chemaţi din vacanţă s-au oferit să facă ore suplimentare, în timp ce furnizorii de componente, pe care în mod normal le-ar fi livrat în săptămâni, lucrau şi noaptea. Finalizarea înlocuitorului pentru *Moonshadow*, iniţial numit *Explorer*, acum rebotezat în grabă *Rescuer*, a fost grăbită şi vehiculul de transfer a fost lansat spre Staţia Spaţială cu luni bune înainte de programarea iniţială, la două săptămâni după prăbuşirea lui *Moonshadow*. Au urmat două încărcături de navetă pentru combustibil şi vehiculul de transfer a fost introdus în compartimentul de testare şi verificare. În timp ce echipajul de salvare lucra la diverse scenarii pe simulator, naveta de aselenizare, cu motoarele înlocuite şi reverificate, a fost modificată în grabă pentru a face loc unei a treia persoane, la ascensiune, şi apoi a fost lansată pentru a se întâlni cu *Rescuer*. La patru săptămâni după prăbuşire, totul era alimentat şi pregătit, echipajul instruit şi traiectoria calculată. Echipajul navetei s-a lansat printr-o ceaţă groasă pentru a se întâlni cu *Rescuer*, pe orbită.

La 30 de zile după neaşteptatul apel care dăduse de ştire că exista un supravieţuitor de pe *Moonshadow*, *Rescuer* îşi părăsea orbita pentru a ajunge pe Lună.

* * *

Din vârful muntelui, uitându-se spre vest de la locul impactului, comandorul Stanley se mai uită încă o dată peste resturile navei şi dădu din cap cu uimire.

— O incredibilă lecţie de pilotaj, spuse el, se pare că a folosit motorul TEI pentru frânare şi a aşezat-o pe vernierele RCS.

— Incredibil, murmură Tanya Nakora. Păcat că nu s-a putut salva.

Înregistrarea călătoriilor Patriciei Mulligan era scrisă în solul din jurul epavei. După ce echipa de salvare a căutat printre rămăşiţele epavei, a găsit o singură linie de paşi care ducea spre vest, traversa culmea şi dispărea la orizont. Stanley şi-a pus jos binoclul.

— Se pare că a vrut să vadă Luna, înainte de a rămâne fără aer, spuse. În interiorul căştii, capul i se mişcă încet. Mă întreb cât de departe a ajuns.

— Ar mai putea fi în viaţă? întrebă Nakora. Era destul de ingenioasă.

— Nu destul de ingenioasă pentru a respira în vid. Nu te păcăli, misiunea asta de salvare a fost o jucărie politică de la început.

— Totuşi, trebuia să încercăm, nu-i aşa?

Stanley şi-a mişcat capul şi s-a lovit peste cască.

— Stai o clipă. Radioul meu prinde ceva. Prind un fel de feedback, aproape seamănă cu o voce.

— O aud şi eu comandante. Dar nu are niciun sens.

Vocea se auzea slab în receptoarele radio. „Nu stingeţi luminile. Vă rog, vă rog, nu stingeţi luminile…"

Stanley s-a întors spre Nakora:

— Tu auzi…?

— Da, comandante… dar nu îmi vine să cred.

Stanley a ridicat proiectorul de căutare şi a început să îl legene spre orizont. *„Hello? Rescuer pentru astronaut Patricia Mulligan. Unde naiba eşti?"*

* * *

Costumul spaţial fusese odată alb imaculat. Acum era gri murdar, plin de praf lunar, doar panourile solare de pe

spate, distruse şi îndoite, fuseseră curăţate de depuneri. Figura dinăuntrul costumului arăta la fel de distrusă ca şi costumul. După o masă şi o baie, devenise destul de coerentă ca să poată da explicaţii.

— Eram pe vârful muntelui. Urcasem acolo să stau la lumina Soarelui şi noroc că am urcat destul de sus ca să vă aud radiourile.

Nakora încuviinţă.

— Asta ne-am dat seama. Dar restul – ultima lună – ai mers într-adevăr în jurul Lunii? Unsprezece mii de kilometri?

Trish dădu din cap.

— Altceva nu mi-a trecut prin minte. M-am gândit că e distanţa de la New York la Los Angeles şi înapoi – sunt oameni care au mers pe jos distanţa asta şi au trăit. Era vorba de o viteză de mai puţin de zece mile pe oră. A fost mai dificil ceva mai departe de aici – mult mai dur decât prima parte. Dar cu locuri ciudate şi de o frumuseţe stranie. Nu aţi crede ce lucruri am văzut.

A dat din cap şi a râs în linişte.

— *Mie* nu îmi vine a crede ce lucruri am văzut uneori. Imensitatea lor – de fapt, noi de abia am zgâriat suprafaţa Lunii. Am să mă întorc, comandante. Îţi promit.

— Sunt sigur, spuse comandorul Stanley. Sunt sigur că aşa vei face.

Când nava se ridica de pe Lună, Trish aruncă în jos o ultimă privire. Pentru un moment, i se păru că văzu o figură singuratică pe suprafaţă, făcându-i cu mâna semne de rămas bun. Însă nu a făcut niciun gest de răspuns.

Când a privit din nou, nu era nimic acolo, decât acea magnifică dezolare.

————————————

Traducere: Cătălin Moraru

„A Walk in the Sun” by Geofrrey A. Landis

Pervers

Charles Coleman Finley

Locuieşte în Columbus, Ohio. Prima sa povestire a fost publicată în 2001, de atunci publicând mai mult de 20 şi fiind nominalizat de mai multe ori la premii SF.

Povestirea de faţă tratează sexul în viitor şi represiunea politică a sexului care aminteşte de cunoscutul film afgan „Osama”. Lumea pe care o arată Finley este aşa de ciudată, încât e destul de greu să realizezi că e viitorul omenirii.

————————————

Sunt două feluri de oameni în lume, homosexualii şi hidrosexualii. Mai apoi sunt perverşii, cei ca mine.

Jamin şi Zel străbat alene coridorul blocului în care locuim. Pot să vă spun că vin, fiindcă mi-am lăsat uşa uşor întredeschisă, să le arăt tuturor că n-am nimic de ascuns. Vocea lui Zel loveşte pereţii şi ricoşează, fluctuând în înălţime cu tonalitatea şi ritmul poveştii pe care o spune; Jamin îl acompaniază, cu hohote de râs, la intervale regulate. I-am auzit că vin cu treizeci sau patruzeci de secunde înainte de a ajunge la uşa mea şi m-a cuprins o tristeţe groaznică. Ei sunt cei mai buni prieteni ai mei.

Stau exact în mijlocul micii canapele albastre, cu braţele lăsate peste spătarul ei în formă de clopot. Palmele îmi transpiră pe materialul mătăsos. Vocea lui Noh Sis, cel mai în vogă cântăreţ din ultimii ani, susură din boxele stereo un bocet al fericirii pierdute, în mijlocul sunetelor împletite de sitar şi clarinet. Cu ochii închişi, ţin în gând măsura notelor şi jumătăţilor de notă – sunetul trist al rimei finale *iubire*, exclamaţia lui Zel, acorduri triste de sitar, râsul lui Jamin.

Bătaie în uşă.

Îmi ridic capul, mimând un zâmbet de bucurie şi surpriza de a-i vedea:

— Hei!

Zel îşi deschide larg braţele într-o mişcare de salut teatral şi cu o seriozitate de înmormântare declamă:

— Răsari, răsari ca un luceafăr şi luminează drumul nostru-n noapte!

Jamin zâmbeşte şi cu o înclinare a capului mă salută:

— Bună.

Sunt amândoi înalţi, arătoşi şi se simt bine în pielea lor. Jamin cheleşte, aşa că se rade în cap; are o figură de lup paşnic. Jeanşii şi hanoracul sport arată de parcă tocmai ar fi fost scoase din cutie – e aşa de conservator încât până şi aici, în cartierul bărbaţilor, poartă o şapcă să-şi acopere capul. Zel e căţeluşul flocos şi adorabil, cu o energie inepuizabilă şi într-o agitaţie permanentă, îşi etalează bocancii cei noi.

Îmi şterg mâinile de coapse, mă ridic şi îi îmbrăţişez, în timp ce îi sărut sec pe obraz.

— Unde mergeţi?

— Mergem – accentuează Zel. Noi mergem, sigur vii şi tu cu noi, nu ne vom distra fără tine!

Jamin zâmbeşte – întotdeauna e cu zâmbetul pe buze – şi spune:

— Heart Nouveau.

Heart Nouveau e clubul nostru. Ne pierdem timpul pe-acolo de când s-a deschis, cam de pe vremea când am terminat şcoala. Toţi prietenii noştri se duc acolo. E genul de loc aşa de aglomerat şi întunecos, încât nu poţi vedea decorul din spatele ringului de dans.

— Nu în seara asta. Azi, munca m-a extenuat.

În sine, munca mea nu e grea, dar trebuie să mă vait din când în când, ca nu cumva să mă dau de gol.

Zel începe imediat să aducă argumente, făcând piruete ale unui dans imaginar şi semne cu capul să mă alătur distracţiei lor, însă Jamin, cu mâinile încrucişate la piept, mă întreabă calm:

— Te gândeşti la nunta din weekend, aşa-i?

— Ah…

Surprins, Zel deschide larg ochii şi încetează să mă mai cheme la distracţie. Cei doi sunt un cuplu fericit. Ştiu că eu nu sunt la fel ca ei şi fac tot ce pot ca să găsească locul potrivit mie, în viziunea lor despre lume şi chiar le iese.

— … mă gândesc la asta, am admis.

— Ei! Nu te mai gândi, fă-o pur şi simplu! – îmi spune Zel, în timp ce Jamin bate în retragere spre uşa de la intrare, şoptindu-mi:

— Te sun mâine.

Îşi reiau drumul lor spre parter, pe coridor şi casa scării, iar glasurile le revin la tonul şi ritmul anterior. Împingând uşa, îmi reazem capul de ea şi, pentru un moment, în timp ce răsucesc zăvorul, închid ochii. Apoi merg şi cad pe canapea, săltându-mi capul doar atât cât să repornesc cântecul anterior, dar mai tare. Corul începe: „Vreau să iau foc şi să mă arunc în oceanul dragostei tale."

Îmi apăs faţa pe albastrul de apă al pernei, încercând să mă scufund în ea.

— Asta e… sunt agitat doar din cauza nunţii din weekendul ăsta – mă mint singur cu voce tare.

E ceva normal să fii nervos când o faci pentru prima dată. O voi face pur şi simplu, aşa cum spune Zel, iar apoi totul va fi mai bine.

Veţi gândi că, atâta vreme cât voi continua să mă mint pe mine însumi, mă voi simţi mai bine decât acum.

* * *

E dimineaţă. Mă înfofolesc în robe, hainele mele de lucru – straturi vesele de materiale de culoarea nectarinelor şi lămâilor, atingere de şerbet. Acoperindu-mi capul şi faţa, o iau în jos pe stradă, la timp să prind autobuzul spre oraş. Drumul trece peste marea de copaci şi verdeaţă ce împarte oraşul în două, despărţind un cartier de celălalt. Prin geamul maşinii văd ivindu-se femeile din blocurile lor de apartamente sau din micile lor case.

Când autobuzul ajunge la colţ, urcă la bord, luând loc în partea rezervată lor, echilibrând vehiculul, aşa că dispare impresia că ne vom răsturna. Ne năucesc hurducăturile şi zgomotul de-a lungul şoselei în reconstrucţie, pe care muncesc bărbaţii sub paravane de sticlă ce sunt în fiecare dimineaţă sfinţite de preoţi, ca parte destinată bărbaţilor, iar la sfârşit sunt repurificate pentru femei. Soarele deja îşi aruncă nemilos razele, iar în curând probabil vor părăsi lucrul.

Intrăm în cartierul guvernamental şi ajungem la Centrul de Copii, un zid lung de beton al unei clădiri cu ferestre de protecţie împotriva soarelui şi paravan suplimentar ce se poate deschide, un grilaj cu ochiuri groase dintr-un acelaşi material. Lumina dimineţii îl transformă într-o tablă de şah, pătrate de un alb strălucitor şi umbre întunecate. Nu lucrez cu copiii, ei se află la etajele inferioare sau în curte pe terenul de joacă acoperit, eu mă zbat cu prelucrările de date de la etajele superioare. Spre deosebire de Jamin şi Zel, slujba îmi permite să lucrez alături de femei, asta doar pentru că mi-am terminat studiile în teologie şi sunt un candidat la preoţie. Superiorii nu-mi cunosc întinarea din suflet. N-o ştiu încă – ar trebui să spun – iar când o vor descoperi, nu voi mai fi niciodată hirotonisit ori înălţat în grad.

Astăzi verific şi înregistrez lanţurile ADN ale recentului lot de naşteri. Cabina mea de lucru se află în apropierea ferestrelor exterioare, cu imaginea lor mai degrabă de grilaj rigid decât de ochiuri de sticlă, dar oricum amândouă blochează lumina. În ciuda întunericului, sar când umbra vagă se scurge pe lângă mine şi o văd pe ea – o văd pe Ali.

Ah, Ali! Ali, jumătatea mea, lumea mea, ochiul uraganului din sufletul meu! Ali, cea care mă face să sufăr! Ali, singura care poate să-mi aline durerea! Ali, Ali! Toate astea rămân nerostite, desigur; e doar ceea ce simt.

Se opreşte şi fixează cu privirea podeaua. O întreb:

— Ce cauţi?

Îşi întoarce capul într-o parte şi-n alta.

— Butonul pe care am călcat din greşeală de ţi-am provocat acel şoc electric.

Ali poartă o robă de culoarea cafelei, a boabelor prăjite amestecat cu crem, la fel ca toate celelalte femei din departamentul său şi, cum înălţimea ei nu iese cu nimic în evidenţă, cu capul şi aproape toată faţa acoperite, încă încerc să descifrez cum de reuşesc să-mi dau pe loc seama că e ea, poate e ceva anume în ţinuta ei, în gesturi sau în atitudine, care mă face să ştiu dintr-o privire că e ea. Aşa că spun:

— Cum?

Şi capul ei se ridică, iar ochii i se întorc către mine, licărind a amuzament. Aş recunoaşte oriunde aceşti ochi tulburători, cenuşii ca marea.

— Îţi râzi de mine! – mă jelui eu.

Îşi scutură capul.

— E foarte greu să n-o fac.

Mă înroşesc, fierbinţeala ridicându-se de-a lungul obrajilor spre frunte şi sunt sigur că poate vedea de-a dreptul prin masca mea.

Chicoteşte iar, apoi se îndreaptă către un alt intrând, câteva spaţii mai încolo, unde discută cu una dintre maicile noastre despre numele ce îl va purta fiecare copil.

Cum pot să descriu efectul pe care îl are asupra mea? Într-o singură secundă sufăr de dor, ca o strângere de inimă, un imbold irezistibil de a o despuia de fiecare veşmânt al robei sale, aşa cum dezgoleşti un bob de coajă, şi să-mi înfig rădăcinile prin carnea ei, până ce dau de sâmburele tare, inima seminţei, of perversitatea mea, dorinţă nefirească. Din câte ştiu nu e niciun cuvânt, nici măcar o fărâmă de slang, pentru a descrie depravarea asta a mea, dar n-am vorbit despre ea nimănui, nici n-am scris despre ea până acum, iar noi nu inventăm cuvinte pentru lucrurile pe care nu avem îndrăzneala a le spune sau scrie.

Pe vremea când studiam teogenetica, în timpul pregătirii pentru preoţie, am fost învăţaţi că era greşit să numim unele concepte, ca nu cumva să fim ispitiţi a ne abate gândul asupra lor. Am fost învăţaţi că toate sunt albe

sau negre, bune sau rele şi tot atunci am învăţat să găsesc rezolvarea corectă la toate.

Dar care e soluţia la această dorinţă a mea? Tot ce-am văzut vreodată din Ali sunt ochii ei. Albul ochilor şi pupilele-i negre sunt exact la fel ca ale oricărei alta. Dar acel cenuşiu, ca cel al norilor, ca frământarea valurilor, este în întregime al ei! Şi toată lumea mea e cenuşie acum, de parcă ceva ca un vârtej se răsuceşte adânc înăuntrul meu, începând din momentul în care în cele din urmă ideea a prins formă, la fel cum norii se formează când vântul suflă pe un cer senin.

* * *

Mai târziu, în acea zi, Jamin mă sună la muncă, exact cum promisese. Vocea-i e caldă şi plină ca întotdeauna:

— Sper că n-ai uitat. Ţi-am aranjat pentru cina din seara asta o întâlnire cu mine şi un prieten.

— Sună bine… Vine şi Zel?

— Nu. Doar noi.

Jamin e grijuliu cu mine, îi stă în obicei, mereu se străduie să fie. E un foarte bun prieten. Acum sunt cuprins de tremur.

— Bine… S-ar putea să lucrez până târziu.

— E-n regulă. Pot să aştept. Te iau cu un taxi la sfârşitul programului?

— Sigur – şi închid.

Îmi ridic privirea de pe birou, dar Ali nu e de zărit nicăieri prin digul format de pereţii despărţitori ai birourilor. Uneori se întâmplă să n-o văd mai mult de o dată în zi, cu toate acestea, de când nu-mi pot opri gândul la ea, parcă e întotdeauna cu mine.

Pentru tot restul zilei nu mă pot concentra deloc la secvenţele genetice, şi toată munca mea e inutilă.

* * *

În timp ce taxiul străbate cartierul bărbaţilor, eu şi şoferul ne scoatem vălurile, însă Jamin şi-l lasă pe-al său.

Sporovăieşte vesel despre munca sa. Zâmbesc, dar în înăuntrul meu sunt încordat.

Am coborât în apropiere, acolo unde pomii fructiferi umbresc strada îngustă. Casele sunt elegante, impunătoare şi vechi, genul de proprietăţi deţinute de oficialii guvernamentali ori de cuplurile în care amândoi au slujbe excelente. Jamin mă conduce spre poarta unei grădini cu un design elaborat care pare în acelaşi timp îngrijită cu afecţiune, dar părăsită recent.

Bărbatul care ne deschide are cam de două ori vârsta noastră, poate un pic mai tânăr. Are barba crescută de parcă nu-şi mai tunsese firele de păr de pe obraz cam tot de atâta timp ca şi grădina de afară. Poartă un costum confortabil, făcut de comandă.

Înăuntru, Jamin îşi descoperă în cele din urmă faţa şi îl îmbrăţişează pe bărbatul în vârstă, spunând:

— Bună, Hodge. Acesta e prietenul despre care ţi-am vorbit…

Cumva, reuşesc să aduc o notă veselă acestei prezentări. Eu şi Jamin stăm la barul din bucătărie, în timp ce Hodge termină de pregătit cina. Camera miroase a usturoi şi ulei. Jamin şi Hodge vorbesc despre munca lor – amândoi lucrează în justiţie – iar eu evit aproape toate întrebările personale ce îmi sunt adresate. Din difuzoare susură cântecele lui Noh Sis, ce acoperă cele mai multe dintre stânjenitoarele momente de tăcere.

Şedem în jurul unei mese elegante, un obiect antic, şi tocmai am terminat o delicioasă saramură de peşte şi o salată de ardei iuţi. Între noi stă un platou de pateuri cu spanac şi brânză feta. Pentru o clipă îmi fac singur un bine, râzând din toată inima la bancul pe care îl spune Hodge despre acuzaţiile ce i se aduc unui om al cărui căţel de companie hoinărea prin cartierul femeilor. Jamin se ridică în picioare, ştergându-şi gura cu şervetul.

— Vă rog să mă scuzaţi. Nu mi-am dat seama cât este de târziu şi i-am promis lui Zel să mă întâlnesc în această seară cu el.

— Dar de-abia am început – spune Hodge cu o reală dezamăgire în glas.

Şi tot ce pot face e să gândesc: Jamin, animalule!

Însă Jamin insistă şi mă ridic să plec odată cu el, dar amândoi încearcă să mă convingă să rămân, făcându-mi promisiuni că-mi rezolvă problema transportului. După asta, Hodge se agită, împachetând împreună o farfurie cu mâncare şi prăjitură pentru Jamin necăjindu-se pentru că nu i se răcise suficient şi se lăsă când tăie o bucată. În tot acest timp Jamin îmi zâmbeşte, evitând să mă privească în ochi. În cele din urmă pleacă, iar Hodge şi cu mine ne întoarcem la masă. Cândva, între timp, muzica încetase, însă Hodge e prea neatent s-o pornească din nou şi după o gură de vin mă întreabă:

— De când îl ştii pe Jamin?

— De când mă ştiu. Am crescut împreună în acelaşi centru pentru copii, apoi am urmat aceleaşi şcoli.

— E bine intenţionat, dar ce chestie bestială să facă.

Nu sunt sigur ce ar trebui să-i spun, aşa că-mi fixez privirea pe farfurie şi mă concentrez asupra mâncatului, lăudând peste măsură bucatele printre clinchetele tacâmurilor de argint ce lovesc porţelanul. După o altă gură de vin îmi zice:

— Aşadar eşti dintre cei care se însoară?

— Da.

Inima mi se poticneşte şi se opreşte în loc.

— Da, sunt.

— Nu va fi rău. O să fie prima ceremonie pentru tine?

— Da. Adică, nu m-am decis încă.

— Ai să fii nervos prima dată. N-o să fie aşa de rău.

Râd forţat.

— Nu trebuia oare să-mi spui cât de bine va fi? Cât de mândru mă voi simţi?

Îşi ridică capul cu o grimasă de durere. Împăturindu-şi şervetul, îşi aşează coatele pe masă şi mă priveşte drept în faţă.

— Uite, Jamin, crede că noi doi suntem la fel, dar tu…

Îmi simt inima în gât. Toată lumea ştie că sunt altfel. Chiar şi un străin care de-abia m-a cunoscut poate s-o spună.

— … ar trebui să ştii că eu tocmai mi-am pierdut partenerul.

— O! Îmi pare rău.

Îşi ridică mâinile.

— Nu, e în regulă. Am fost împreună aproape cincisprezece ani, dar el nu mai era fericit de foarte mult timp. Sunt bucuros că a fugit şi a scăpat.

— Unde s-a dus? – am întrebat, încercând disperat să schimb subiectul.

Hodge dă din cap.

— Uite, asta nu contează. Chiar în acest moment mă bucur pentru mine. Sper că mă înţelegi?

Nu sună deloc a bucurie.

— Desigur! Cred că eu…

— Eu nu sunt ca tine – îmi spune şoptit, apoi bea restul de vin – O! Povestea omului cu câinele, am mai terminat-o?

— Nu.

O uitasem deja.

— Ultima dată când l-au prins, au aruncat cu pietre în el, ucigându-l şi i-au aruncat trupul în foc. Genul ăsta de perversiuni nu pot fi tolerate, ştii asta. Nu suntem animale, cu pasiuni animalice.

— Ştiu asta.

Sunt speriat şi vocea îmi sună forţat.

— Bine, atunci. Bun.

Se ridică brusc.

— Îţi chem un taxi.

Bâjbâie pe tejgheaua barului, încruntându-şi sprâncenele.

— Prăjitura asta e o decepţie, dar sunt sigur că măcar are gust bun. Îţi dau o bucată cu tine.

Când ajunge taxiul şi păşesc, aplecându-mă să urc, având în mâini farfuria împachetată în folie de plastic, îl aud spunându-mi:

— Să ai noroc la nuntă. Trece repede.

Tipul îmi aduce aminte de unul dintre acei arbuşti ornamentali, care, cu ajutorul foarfecelor şi al firelor, e transformat forţat într-o copie fidelă a cu totul altceva, tot mai răsucit de-a lungul timpului, încât nu mai seamănă cu el însuşi. Pot să simt pe propria-mi piele cum sunt răsucit, mai diform cu fiecare zi. Dar voi rezista.

Uşa taxiului se trânteşte şi într-o clipă sunt departe.

* * *

N-o văd pe Ali a doua zi şi nici în dimineaţa următoare. La prânz, stau în picioare, în dreptul ferestrelor interioare, privind pierdut la curtea de jos şi la copiii ce mişună printre copaci, într-o nesfârşită distracţie. Coridorul e plin de oameni ce se grăbesc. Lipit de geam, sunt mai mult conştient de mirosul de antiseptic al lichidului de curăţat decât de persoana ce-mi stă alături. Aşa că trec câteva minute până ce-mi ridic ochii şi realizez că e Ali.

Bate uşor cu piciorul în dale.

— Duşumea de cauciuc. Foarte inteligent. Aici nu e cu putinţă să cazi ca împuşcat de glonţ.

— Îmi pare rău – îmi scapă cuvintele din gură, părându-mi rău că nu o observasem, părându-mi rău că nu vorbisem cu ea mai devreme.

Ali îşi lăsă în jos genele lungi şi priveşte într-o parte, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul, dând să plece.

— Ei bine, dacă vrei să cazi împuşcat, poţi oricând să te întorci la biroul tău.

— Aşteaptă!

Se opreşte la jumătatea pasului.

— Aştept.

Şi pentru că nu ştiu ce altceva să spun, pentru că în afară de ea un singur lucru mai am în minte, întreb:

— O să te măriţi în acest weekend?

— Întrebi un lucru mult prea personal – îmi spune şi pleacă în grabă către partea cealaltă a holului, unde rămâne în picioare lângă un sarcofag decorativ, plin cu pietre lucioase şi apă efervescentă, privind jos la copii.

Vreau să alerg după ea, s-o ţin de coate şi s-o fac să înţeleagă. Vreau să simtă pentru mine ceea ce simt eu pentru ea. Vreau să-şi scoată mănuşile şi să-şi scufunde mâinile goale în carnea mea, dând la o parte coastele, până ce-mi atinge inima şi îmi alină durerea ce-o simt pentru ea. În loc de asta, mă întorc să privesc din nou pe fereastră. De la înălţimea asta nu pot să spun dacă jos copiii sunt băieţi sau fete.

* * *

În seara asta Heart Nouveau e chiar mai aglomerat decât de obicei. E petrecerea burlacilor. Jamin şi Zel m-au adus să sărbătoresc, au făcut exact la fel ca toţi ceilalţi bărbaţi normali care şi-au adus aici prietenii ce mâine au nunta. Noi, burlacii, suntem doar câţiva, nu mai mult de unul din zece, aşa că această sărbătoare anuală a desfrâului devine pentru toţi un motiv de a chefui.

Fumul se răsuceşte în vârtejuri dintr-un capăt la celălalt al barului şi al suprafeţei de dans, rotindu-se o dată cu şuvoiul de oameni, în ritmul tobelor. Zel şi-a scos cămaşa şi dansează, pe jumătate gol, sub lumina stroboscopică, împreună cu ceilalţi, într-o orgie de braţe şi mâini. Stau la marginea ringului de dans, lângă Jamin. Nu dansează, ci priveşte lung la Zel, cu adoraţie şi-mi spune:

— Are înfăţişarea unui zeu, nu-i aşa?

Mă duce cu gândul la un fragment din scriptură: „Şi după chipul şi asemănarea sa Dumnezeu i-a creat pe ei, bărbatul şi femeia; şi le-a poruncit să fie roditori şi să se înmulţească; şi să se ţină deoparte de fiare şi le-a dat stăpânirea asupra fiarelor.” Îi răspund:

— E perfect pentru tine.

Jamin zâmbeşte.

Şi-mi vin în minte alte cuvinte din scrierile noastre: „Bine e ca niciodată bărbatul să nu atingă femeia şi nici femeia pe bărbat, ca nu cumva să fie ispitiţi a se purta la fel cum o fac fiarele de pe câmpuri, în pasiunea lor” – şi mă gândesc că n-am văzut niciodată fiare pe câmp. În zilele astea, chiar şi zigoţii fiarelor sălbatice sunt scanaţi pentru a

li se stabili sănătatea genetică înainte de a fi duşi să se dezvolte în băncile-creşe; am văzut animale în cuşti sau legate în chingi. Orele mele de teogenetică au păstrat sub tăcere amănuntele acestui păcat groaznic, ca nu cumva să fim tentaţi a le imita. Ne-au învăţat doar că înainte ca Dumnezeu să dăruiască oamenilor lumina cunoaşterii, ne-am comportat ca fiarele.

Zel mă înşfacă de mâini, trăgându-mă pe ringul de dans, unde luminile flashează, muzica pulsează şi sunt înconjurat de chipuri în extaz. Pur şi simplu îşi doreşte să fiu fericit şi ştie ceea ce-l face pe el fericit, aşa că încearcă să mă ducă şi pe mie către asta. Mă împotrivesc – mă împotrivesc la tot zilele astea – şi scap.

— Zâmbeşte… – ţipă la mine acoperind zgomotul.

— … Distrează-te!

Strig şi eu drept răspuns:

— Mă distrez!

— Nunta de mâine te excită?

Mormăi un răspuns, dar nu mă aude şi se apleacă în faţă, boabele de transpiraţie de pe frunte picurându-i pe umărul meu.

— Ce?

— Îţi zic: „Scriptura spune că e mai bine să te însori decât să arzi!”

Râde de parcă ăsta ar fi cel mai hazliu lucru din lume şi face o piruetă, braţele şi pumnii pulsându-i în ritmul muzicii.

Dar eu ard deja. Ali e ca un foc în mintea mea şi o rană de fier înroşit în carnea mea, o flacără nestinsă, chiar şi faptul că ştiu că tot ce simt pentru ea e un lucru greşit.

Totuşi, mâine îmi voi face datoria, mai degrabă mă însor decât să ard.

* * *

În dimineaţa ce vine, înaintea zorilor, îmi fac apariţia împreună cu ceilalţi burlaci. Mulţi sunt mahmuri, iar câţiva se simt prea rău pentru a se însura de data asta. În timp ce urcăm la bordul autobuzului, absenţa lor e notată de ajutorul preotului, îmbrăcat în jacheta sa albă. Cei care n-o

fac sunt batjocoriţi fără menajamente, chiar de cei mai bolnavi dintre noi, dar care au urcat la bord. Ceilalţi bărbaţi se îmbrăţişează, urându-şi unul altuia numai bine, însă eu mă ţin deoparte. Suntem doar vreo doisprezece, aşa că e uşor să stăm la distanţă unul de altul.

Stomacul mi se strânge de greaţă în timp ce înaintăm spre Templul Apelor şi asta nu doar din cauza băuturilor de noaptea trecută. Drumul nostru ne poartă de-a lungul marginii cartierului femeilor şi niciunul dintre noi nu poartă vălul. Stau cocârjat pe scaunul meu. Câţiva bărbaţi îşi trag un capăt de robă până deasupra nasului; alţii îşi pun palmele pe creştet, sau pretind că-şi şterg feţele. Ajutorul preotului, căruia nu-i scapă nimic, le atrage atenţia asupra acestor gesturi şi cu toţii încep să râdă. Însă singurul gând pe care-l am e că poate Ali stă pe un scaun în celălalt autobuz, şi ea fără vălul pus; şi mă întreb dacă gura îi este la fel de rotundă şi plină ca ochii săi cenuşii, dacă arcuirea buzelor se armonizează cu cea a sprâncenelor, dacă linia gâtului e la fel de graţioasă ca cea a nasului. Aş recunoaşte-o oare? Nu pot să ştiu.

Templul Apelor e în centrul cartierului guvernamental, peste drum de Palatul Congresului, o oază de marmură verde şi albastră într-un deşert de oţel, beton şi gresie. Pe giganticul ecran TV, ce îl înconjoară, se derulează imagini ale oceanului, valurile mării într-o zi calmă, dar ele mă duc cu gândul la cenuşiul furtunii, culoarea ochilor lui Ali şi respir grăbit.

În timp ce coborâm din autobuz, ajutorul preotului păşeşte în faţa mea şi mă prinde cu putere de umăr. Instantaneu, îmi dau seama că m-a văzut stând deoparte. Ştie că sunt diferit de ceilalţi, dar doar îmi spune:

— De ce nu zâmbeşti? Va fi un lucru bun – gândeşte-te cât de mândru te vei simţi!

Mă forţez să zâmbesc şi mă retrag, pentru a-i urma pe ceilalţi. Ne-am dezbrăcat în anticameră. Câţiva dintre bărbaţi sunt la fel de tineri ca mine, iar vârsta celorlalţi creşte până la bătrânul respectabil cu părul grizonat şi care se pregăteşte cu seriozitatea unui chirurg înaintea unei

operaţii dificile. În cameră e la fel de fierbinte ca într-o saună şi câţiva bărbaţi devin vizibil excitaţi. Unul, mai tânăr decât mine, un băieţandru aproape, nemaiputându-se ţine, îşi împrăştie sământa acolo, pe podea. Ceilalţi îi aruncă cuvinte usturătoare, până ce începe să plângă, dar preotul intră prin cea de-a doua uşă şi toţi cad în tăcere.

Observând beleaua îi spune:

— Nu-ţi face griji, sunt sigur că a mai rămas ceva acolo de unde vine.

Toată lumea râde, iar băiatul îşi şterge de pe obraji lacrimile, rânjind, şi din nou se liniştesc cu toţii; toţi, dar eu nu. Preotul ne întreabă câţi dintre noi s-au mai însurat înainte şi majoritatea ridică mâna, apoi glăsuieşte către noi:

— Aveţi o datorie sacră. Sunt două feluri de oameni în lume, cei cărora le este dată lumea şi cei care au datoria sacră să dăruiască lumea, pentru perpetuarea ei.

— Case pentru homo… – murmură unul dintre bărbaţii mai în vârstă.

— … şi ascundeţi-i pe hidro.

Preotul zâmbeşte cu blândeţe.

— Da, ăsta-i felul în care îşi bat joc de voi fiindcă sunteţi tineri, dar nu aveţi nimic de ascuns fiind diferiţi. De aceea venim la Templu cu feţele descoperite. Voi aveţi încrederea divină, un dar de la tatăl nostru ceresc, care a împărtăşit atâta dragoste pentru toate creaţiile sale, încât şi-a revărsat sământa sa în oceanul primar şi a dat naştere vieţii.

Când îmi vine în minte oceanul, îmi vine în minte Ali, cum priveşte cu ochii ficşi uşa încăperii interioare, întrebându-se dacă eu o voi vedea aici.

Preotul continuă:

— Mai devreme, în această dimineaţă, femeile încredinţate cu jumătatea lor din această sacră datorie, au venit aici, din cartierul lor. Au intrat în marea încăpere a templului cu puţin timp în urmă şi chiar acum se scufundă în bazin. Doar un moment şi va fi rândul vostru să intraţi. Gândiţi-vă la mândria ce o veţi simţi; gândiţi-vă la

dragostea ce o aveţi pentru această lume şi la ordinea ce domneşte înăuntrul ei.

Priviţi-i pe oamenii în vârstă care au mai fost aici şi faceţi ce vă vine în mod natural.

Au urmat câteva râsete nervoase.

Preotul priveşte la băiatul ce se risipise, care e din nou deja excitat, şi-i spune:

— Abţine-te de data asta un pic mai mult, prietene.

O lumină se aprinde deasupra uşii.

— A, e timpul.

Bărbaţii dau năvala şi nu ştiu cum mă prind şi pe mine în învălmăşeala lor astfel că eu, cel mai şovăitor dintre ei, sunt în fruntea grupului.

Uşile se deschid cu un legănat.

Acolo, un grup de slujitori stau în picioare şi ţin prosoapele cu care intrăm, în timp ce al doilea grup stă în aşteptare, să adune roadele efortului nostru. Bazinul, leagănul vieţii, cu apa la temperatura corpului, domină centrul camerei circulare. Femeile deja îşi săvârşiseră ritualul. Ouăle lor plutesc pe suprafaţa bazinului, în mici conglomerate gelatinoase.

Se aude închizându-se uşa identică cu a noastră, dar de pe partea opusă, încuie încăperea femeilor. Iar înaltul preot, îmbrăcat în haina sa albă de laborator, ne spune:

— Grăbiţi-vă, acum. Sincronizarea e importantă.

Un slujitor îşi întinde mâna înmănuşată pentru a mă ajuta să cobor în bazin.

Sunt două feluri de oameni în lume: homosexualii şi hidrosexualii. Dar eu nu sunt nici una, nici alta. Stau acolo, ca o lespede cenuşie, prinsă între negrul mării şi albul spălăcit al cerului, în timp ce valul de burlaci se sparge în jurul meu, aglomerând luciul apei.

————————————

Traducere: Daniela Moraru

„Pervert” by Charles Coleman Finley

O încălcare a drepturilor de autor

Nancy Kress

A renunţat la profesorat pentru a deveni scriitoare şi prima ei povestire a apărut în 1976. Locuieşte în Rochester, New York şi a scris 21 de cărţi de science fiction cu subiecte de la ingineria genetică până la fizica cuantică.

Este considerată unul din cei mai valoroşi scriitori ai genului, a câştigat până acum trei premii Nebula, un premiu Hugo, John W. Campbell Memorial Award şi premiul Theodore Sturgeon.

„Patent Infringement" este povestirea în care Nancy Kress demonstrează că are şi umor, apreciind că lupta dintre omul simplu şi supercorporaţii va avea şi în viitor acelaşi deznodământ ca în prezent.

————————————

Comunicat de presă

Corporaţia Kegelmann-Ballston e mândră să anunţe lansarea, în premieră, a noului său medicament, Halitex, care va vindeca Gripa Ulbarton definitiv, în doar zece zile, cu preţul a o pilulă pe zi.

După cum ştim cu toţii, Gripa Ulbarton afectează azi până la 30 de milioane de americani, iar numărul lor e în creştere căci această boală, deosebit de contagioasă, se răspândeşte cu repeziciune.

Halitex imunizează organismul împotriva acestei maladii prin inserarea unor gene astfel ajustate încât să ofere imunitate în faţa bacililor gripali, ai căror simptome includ tuse, dureri musculare şi oboseală.

Pentru că virusul rămâne în organism chiar şi după ce simptomele dispar, Gripa Ulbarton poate recidiva în orice moment. Halitex stopează aceste reveniri ale bolii, imunizând organismul împotriva ei.

Consiliul National al Contabililor estimează că Gripa Ulbarton, al cărei virus a fost descoperit de doctorul Timothy Ulbarton, a costat deja patru miliarde de dolari, bani irosiţi pe medicamente şi pe concedii medicale.

Suntem convinşi că Halitex, pentru obţinerea căruia compania noastră a lucrat doi ani, va fi un adevărat succes în întreaga ţară.

————————————

New York Times

KC despre Gripa Ulbarton

Noul medicament îţi ia gripa cu mâna

————————————

Jonathan Meese
538 Pleasant Cane
Aspen HM, MD 20906

Stimaţi domni Kegelmann şi Ballston,

Am citit în ziar că firma dumneavoastră, Kegelmann şi Ballston, a lansat recent un nou medicament, Halitex, care conferă imunitate împotriva Gripei Ulbarton, prin terapie genetică. Consider că genele folosite la obţinerea acestui medicament sunt ale mele. Acum doi ani, pe 5 mai, mi-am vizitat doctorul de familie pentru a-i explica faptul că, deşi fusesem expus la Gripa Ulbarton (întregul departament de contabilitate de la Magazinul de Animale de Companie, la care lucrez, era bolnav) la fel ca şi soţia, cei trei copiii ai mei, soacra şi câinele meu – deşi veterinarul nu a fost de acord cu asta – eu, unul, nu am fost afectat în niciun fel.

Doctorul de familie m-a îndrumat spre laboratorul dumneavoastră de cercetări I-270, spunându-mi că lucraţi

la lansarea unui nou medicament antigripal. Am mers acolo şi mi-au fost recoltate probe biologice şi de sânge. Cercetătorul dumneavoastră mi-a spus că mă veţi anunţa dacă aceste mostre vor fi folosite vreodată, dar nu am primit nimic. Puteţi, vă rog, să verificaţi în Arhivă pentru a avea confirmarea contribuţiei mele la apariţia acestui nou medicament şi să-mi transmiteţi care va fi cota de profit care mi se cuvine?

Cu mulţumiri,
Al dumneavoastră,
Jon Meese
Jonathan Meese

————————————

De la Biroul d-lui Robert Ballston
Corporaţia Kegelmann-Ballston

Pentru: Martin Blake, Departamentul Juridic
RE: scrisoare ataşată

Marty,
Omul acesta e nebun? Crezi că avem o problemă?
Bob

————————————

Memo

Pentru: Robert Ballston
De la: Martin Blake
RE: reclamantul de gene Johnatan J. Meese

Bob,

Am verificat în Arhiva de la Cercetare şi, din păcate, tipul acesta chiar a donat mostrele de ţesut cu ajutorul cărora am obţinut noi Halitex. Mai rău, vizita lui Meese a

avut loc chiar înainte ca noi să instituim recompensa pentru donori. Totuşi, nu cred că Meese are vreo bază legală în ceea ce ne priveşte. Precedentele juridice au dat dreptate corporaţiilor în ceea ce priveşte dreptul de autor asupra genelor folosite la producerea unor medicamente. În plus, tipul nu pare prea inteligent (*câinele?*) Nici măcar nu ştie că Kegelmann e mort de 10 ani. Se pare că Meese nici măcar nu şi-a angajat avocat. Pot să ajung la o mică înţelegere, dacă vrei, dar aş prefera să nu creăm un precedent pentru astfel de oameni. Mai bine îi trimit o scrisoare dură care să-l bage în sperieţi pe fraierul acesta lacom.

Aştept răspunsul tău,
Marty

————————————

De la Biroul d-lui Robert Ballston
Corporaţia Kegelmann-Ballston

Pentru: Martin Blake, Departamentul Juridic
RE: J. Meese

Dă-i drumul.
Bob

————————————

Martin Blake, Avocat
Consultant Juridic Principal
Corporaţia Kegelmann-Ballston

Stimate domnule Meese,

Am primit scrisoarea dumneavoastră în legătură cu medicamentul Halitex, patentat de firma noastră. Doresc să vă informez, pe această cale, că nu aveţi niciun drept asupra medicamentului nostru. Ataşat aveţi lista cazurilor precedente, de acest gen. Dacă veţi continua cu astfel de

cereri, firma noastră se va considera hărţuită şi va acţiona în consecinţă, conform legilor în vigoare.

Al dumneavoastră,
Martin Blake
Martin Blake

————————————

Jonathan J. Meese
538 Pleasant Lane
Aspen Hill, MD 20906

Stimate domnule Blake,

Dar sunt genele mele! Nu e drept. Mă voi consulta cu un avocat aşa că veţi mai auzi de mine.

Pe curând,
Jon Meese
Jonathan Meese

————————————

Catherine Owen, Avocat

Stimate domnule Blake,

Vă scriu în calitate de avocat al domnului J.J. Meese în legătură cu medicamentul Halitex, produs de firma dumneavoastră, bazat pe terapia genetică, a cărui producere a fost posibilă tocmai datorită genelor domnului Meese. Ni se pare corect ca acest medicament care vă va aduce profituri de milioane, daca nu de miliarde de dolari să îi aducă şi domnului o retribuţie considerabilă, pe măsura participaţiei sale la crearea lui.

De aceea, suntem deschişi să ajungem la o înţelegere.

Vă stăm la dispoziţie oricând pentru a purta discuţiile necesare.

A dumneavoastră,
Catherine Owen
C.O, avocat

————————————

De la Biroul domnului Robert Ballston
Corporaţia Kegelmann-Ballston

Pentru: Martin Blake, Departamentul Juridic
RE: J. Meese

Marty,

Să fiu al naibii, dacă mă deranjează ceva în toată povestea asta e genul acesta de lovituri sub centură. Am jucat, sâmbătă, golf cu Sam Fortescue şi el mi-a deschis ochii (ţi-l aminteşti pe Sam, lucrează pentru agenţia pe care o folosim pentru a spiona firmele concurente). Sam crede că ticălosul de Meese e folosit de cei de la Irwin-Lacey ca să ne înfunde. Ştii că ticălosul acela de Carl Irwin lucra şi el la propriul medicament antigripal şi acum e al dracului de furios că i-am luat-o înainte. Pariez 10 la 1 că el îl plăteşte pe Meese să ne atace.

Nu putem permite aşa ceva. Nu facem nicio înţelegere. Lasă-l să ne dea în judecată.

Bob

————————————

Memo

Pentru: Robert Ballston
De la: Martin Blake
RE: reclamantul de gene Jonathan J. Meese

Bob,

Am o idee şi mai bună. *Îl dăm noi în judecată*, pe motiv că e sănătos datorită imunităţii genetice pe care noi am descoperit-o. Nimeni, în afară de clienţii noştri, nu poate dispune de o asemenea imunitate, aşa că Meese nu putea să o obţină decât în mod ilegal, cel mai probabil de pe piaţa neagră. Obţinem, printr-un astfel de proces, o serie de avantaje: eliminăm, din start, plângerea lui Meese, trimitem un mesaj hotărât oricui va încerca să ne fure patentul şi obţinem şi un circ publicitar, atât pentru a populariza Halitex (deşi nu mai e nevoie) cât şi pentru a conştientiza clienţii noştri de riscurile la care se expun, cumpărând, de pe piaţa neagră, substitute de Halitex, aşa cum a făcut

Meese.

Şi, apropo, am verificat din nou la Arhivă. Nu există niciun act care să ateste că Meese ne-ar fi vizitat vreodată.

Marty

————————————

De la Biroul domnului Robert Ballston
Corporaţia Kegelmann-Ballston

Pentru: Martin Blake
RE: J. Meese

Marty,

Eşti un geniu. Fă-o. Crezi că putem găsi un judecător care să fie de partea noastră? Un judecător care se pricepe la afaceri? Poate ne ajută O’Connor.

Bob

————————————

New York Times
Procesul Halitex începe azi

În dimineaţa asta e programat la Judecătoria districtului Manhattan cazul Kegelmann-Ballston versus Meese. Acest caz, care s-a bucurat de o publicitate largă, în ultimele câteva luni, este aşteptat să creeze un precedent important în importanta chestiune a patentelor genetice şi a drepturilor asupra proprietăţii biologice. Un grup de protestatari, Pentru Noi: Cei Cărora ni s-au furat Genele, cunoscut mai ales după iniţiale, pichetează Judecătoria încă de ieri dimineaţă.

Procesul este prezidat de judecătorul Latham P. Formingham al III-lea, un republican perceput de toată lumea ca un simpatizant al marilor corporaţii.

Totul a început când Jonathan J Meese, contabil…

————————————

Catherine Owen, Avocat

Stimate domnule Blake,

Vrem doar să vă amintim că, eu şi domnul Meese, suntem, în continuare, dispuşi să ajungem la o înţelegere.

A dumneavoastră,
Catherine Owen
Catherine Owen

————————————

Martin Blake, Avocat
Consilier Juridic Principal,
Corporaţia Kegelmann-Ballston

Cathy,

Nu v-au învăţat la facultatea de drept pe care ai urmat-o (nu reuşesc să-mi amintesc care o fi aia) că niciodată nu cazi la înţelegere când eşti sigur de reuşită?

Eşti simpatică, oricum.

Mai mult succes data viitoare,
Martin Blake

————————————

New York Times
Meese, condamnat

Reclamantul a fost găsit vinovat de „găzduirea” genelor antigripale, fără a avea permisiunea şi a oferi compensare financiară producătorului Kegelmann-Ballston.

————————————

De la Biroul domnului Robert Ballston
Corporaţia Kegelmann-Ballston

Pentru: Martin Blake, Departamentul Juridic
RE: Kegelmann-Ballston versus Meese

Marty,

Am spus întotdeauna că eşti un geniu. Doamne Dumnezeule, numai când mă gândesc la publicitatea gratuită pe care am obţinut-o cu acest proces, ca să nu mai vorbim de ce va urma…

Hai să sărbătorim victoria în weekend. Sunteţi liberi, tu şi Elaine, vineri seara, pentru un zbor până la Druba cu Learjet-ul?

Bob

————————————

New York Times
Gene ghinioniste pentru hoţul de medicamente

Jonathan J Meese a fost condamnat la şase luni de închisoare pentru violarea drepturilor de autor

————————————

De la Biroul domnului Robert Ballston
Corporaţia Kegelmann-Ballston

Pentru: Martin Blake, Departamentul Juridic
RE: Halitex

Marty, tocmai mi-a venit o idee genială pentru tine. Pe Meese l-am terminat, dar acum, că e la zdup, publicitatea a început să scadă. Fiică-mea mi-a citit deunăzi un articol dintr-o revistă de ştiinţă în care scria că virusul Ulbarton conţine nişte gene care, combinate cu cele ale lui Meese, au creat Halitex. Nu am înţeles prea bine termenii ştiinţifici, dar, se pare că Halitex a folosit şi gene gripale pentru a-şi obţine proprietăţile imunizante.

Iar noi suntem cei ce deţinem drepturile de autor pentru Halitex!

Uite cum văd eu lucrurile: asta înseamnă că doctorul Ulbarton a lucrat cu genele NOASTRE când a identificat virusul gripal şi a făcut publică descoperirea sa.

Îţi dai seama, dacă l-am da în judecată pe Ulbarton, ce publicitate am obţine ca să nu mai zic că ne-am întări, astfel, poziţia de proprietari ai antidotului.

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu
„Patent Infringement” by Nancy Kress

Nişte actori

Blair Dalton

A renunţat la a scrie cărţi tehnice pentru a deveni scriitor de science fiction. Este o scriitoare nou apărută în lumea SF-ului, cel de-al doilea roman al ei „Something with Wings”, fiind foarte bine primit de cititori.

————————————

Motto: Dacă ai fi în locul meu, nu te-ai simţi prea bine.

Filmările mergeau prost. Anthony Llewllyn stătea pe o pătură, pe malul râului, aşteptând următoarea dublă şi dorindu-şi să fi fost oriunde altundeva. Rămâneau tot mai în urmă şi Mickelson începuse să-şi piardă răbdarea.

Şi, ca şi cum asta n-ar fi fost de ajuns, Sussane, actriţa principală, partenera lui, stătea bosumflată, pe partea ei de pătură. Stătea întinsă, sprijinindu-se în coate, iar faţa ei, de o frumuseţe uimitoare, era acum strâmbată de supărare. Se plânsese toată dimineaţa: îşi ura hainele, îşi ura calul, ca să nu mai vorbim de furnici. Dar era tânără, aşa că Tony încerca să-i facă pe plac. Bine măcar că istericalele nu o apucau decât între două duble.

Erau acum la a cincea dublă a unei scene de dragoste. Decorul rustic era idilic şi vremea superbă. Dacă lucrurile ar fi mers bine, scena ar fi trebuit să iasă perfect.

Sussane plesni pătura din nou.

— Ha! Am mai prins una! strigă şi aruncă furnica moartă cât colo. Buclele ei lungi şi brunete se unduiră în vânt, când îşi întoarse capul. Se gândi, leneş, că formele ei stăteau să

dea pe dinafară din rochia strâmtă, stil secolul XVIII. Dar asta îl lăsa rece.

Începu să privească cu atenţie malul râului pe care cei doi cai păşteau liniştiţi. *Cel puţin ei nu se plictisesc intre duble, se gândi. „Pot mânca atunci când vor, nu trebuie să aştepte pauza de masă."* Papoose, bălţatul lui, veni spre el, în căutare de iarbă mai grasă. Calul mirosi colţul păturii şi muşcă uşor din el.

Tony zâmbi şi îi mângâie botul umed şi moale. Asta îi plăcu lui Papoose aşa că renunţă să mai mestece pătura şi începu, la rândul lui, să-şi frece botul de mâna lui Tony.

Brusc, îşi dădu seama că, dacă dispozitivul de transmisie de după urechea lui ar fi fost deschis, milioane de oameni ar fi putut urmări, în direct, ceea ce vedea el în acel moment, calul frecându-şi botul de mâna lui, ar fi putut simţi aerul proaspăt de ţară…

Ceva îl sperie pe Papoose. Fornăi şi porni înapoi către râu. Tony stătea, cu mintea aiurea, absorbit de peisaj. Înţelese că nu se va putea obişnui niciodată cu lipsa camerelor de filmat. Avea un sentiment straniu. Nicio cameră, doar electrodul din spatele urechii. *„Camera sunt eu"*, se gândi.

Îl auzea, nelămurit, pe Mickelson, regizorul, vorbind tare cu unul dintre tehnicieni. Inginerul se plângea că starea lui Tony nu era îndeajuns de însufleţită – avea nevoie de mai multă intensitate emoţională. Vocile lor i se păreau ciudat de îndepărtate. Poate i se părea doar, dar dispozitivul de transmisie începu să-i provoace o mâncărime neplăcută după ureche. Putea să jure că aceasta îi sângerează.

Duse mâna la ureche dar nu avea nimic. Totuşi asta nu îi îndepărtă sentimentul ciudat că electrodul îl făcea să sângereze, picătură cu picătură, golindu-l de viaţă…

Se ridică brusc şi se îndreptă spre rulota sa. Nimeni nu păru să-i dea vreo atenţie. Intră în rulotă, închise uşa şi se privi, din ambele părţi, în oglindă. Nici urmă de sânge. Când îşi scoase electrodul rămase cu o mică adâncitură după ureche. Avu, imediat, o viziune: adâncitura se făcea din ce în ce mai mare…

Se uită la electrod: părea un gândac mic, de argint. Se abţinu cu greu să nu-l arunce pe podea şi să-l strivească sub talpă.

Vino-ţi în fire, îşi spuse.

Apucă sticla de scotch de pe măsuţa de machiaj şi-şi turnă un pahar.

Cineva bătu cu putere în uşă. Fără să mai aştepte vreun răspuns, Marvin Weinstein, impresarul său, intră, umplând spaţiul îngust al rulotei cu statura sa impunătoare. Era îmbrăcat în costumul lui gri, de mătase.

— Hei, Marvin, bună să-ţi fie ziua de mâine şi să-ţi fie de bine, strigă Tony, cu vocea lui de scenă, cu un puternic accent galez.

Cândva se mândrise cu vocea lui – dar asta fusese demult, pe vremea când actorii trebuiau să aibă şi voce. Weinstein îl privi lung, cu o expresie de suferind:

— Tony, nu eşti băiat cuminte.

Llewllyn râgâi:

— Atunci intră şi bea cu mine, zise şi îi turnă şi lui un pahar de scotch.

Weinstein se aşeză pe scaunul de răchită împletită şi puse băutura pe masă, fără să se atingă de ea. Îşi împreună braţele şi-l privi pe Tony, înţelegător:

— Deci, spune-mi ce-i cu zvonurile astea că ai avea de gând să te retragi?

— Ştii cum e cu zvonurile, mormăi Tony, luând o înghiţitură, uneori se adeveresc.

Marvin se lăsă pe spate, suspinând lung.

— Ştiam eu că ceva nu e în regulă. Ce s-a întâmplat?

Tony îşi adună gândurile.

— Marv, pur şi simplu nu mai pot continua. Nu e bine ce se întâmplă.

Weinstein se arătă mâhnit:

— Ştiu că nu ţi-a plăcut niciodată să joci pentru Telesenzor, dar sper că nu vorbeşti serios. Nu poţi renunţa acum – audienţa ta e grozavă şi publicul e nebun după tine.

— La dracu cu toate astea.

Izbi, cu putere, paharul de masă.

— Pe vremuri le ajungea o bucăţică din tine, acum te vor cu totul, la modul propriu.

— Exagerezi. Spune-mi ce te roade de fapt.

Tony se ridică din nou în picioare, făcu câţiva paşi prin rulota înghesuită şi apoi se aşeză pe marginea mesei.

— E vorba de conceptul acesta nou, Contopirea cu Actorul. Nu-mi place. Deja televiziunea prin senzori era prea mult pentru mine.

— Ce vrei să spui? Că e un concept revoluţionar. E o îmbunătăţire radicală.

— Îmbunătăţire, pe dracu! E vremea zombilor!

Marvin îşi reluă mina suferindă.

— Tony, dragă, sper că nu crezi şi tu tâmpeniile alea cu spălatul creierelor.

— Nu am crezut până acum, dar am început să am îndoieli.

— Asta doar pentru că nişte puşti săriţi au trebuit să fie scoşi cu forţa din căştile lor? Dar totul e testat ştiinţific şi tehnicienii spun că nu are nimeni de ce să se teamă.

— Mie nu mi se pare că a fost testat îndeajuns. Crede-mă, am un sentiment foarte urât în legătură cu asta.

Marvin se aplecă spre el, cu o expresie serioasă.

— Nu poţi lăsa asta să-ţi afecteze cariera. Telesenzor e televiziunea momentului. Şi ai doar 43 de ani. Ce o să faci dacă renunţi la actorie?

— Actorie? Asta nu-i actorie – am mai multe sârme pe mine decât un pom de Crăciun!

Marvin începu să-şi piardă răbdarea.

Tony se uită lung pe fereastră, cu mintea aiurea. Când era copil, obişnuia să se plimbe pe coasta galeză şi să se uite, minute în şir, la valurile albastru-cenuşii, cu aceeaşi expresie pierdută, fără să se gândească la nimic, lăsându-se copleşit de senzaţiile fizice.

Fără să vrea, îşi aminti debutul său în teatru, cu *Othello*, pe o scenă din Londra. Se întâmplase cu mulţi ani în urmă dar încă îşi mai amintea ce simţise prima oară când urcase pe scenă şi lumea începuse să-l aplaude. Fuseseră nişte ani frumoşi, se gândi el, dar apoi apăruse televiziunea prin

senzori şi totul se schimbase. Pentru el totul se terminase în seara când jucase *Iulius Cezar* în faţa unei săli aproape goale. El şi Cezar au murit onorabil atunci. La scurt timp după aceea, părăsise Londra, mutându-se în California, unde sfârşise, ca toată lumea, jucând pentru Telesenzor.

Un an mai târziu, Arin îl părăsise. Îi spunea că se schimbase, că nu mai putea trăi cu el. Şi nu se înşela. Era gol, secătuit. Singurul lucru care-i plăcuse cu adevărat pe lumea asta, se transforma într-o farsă grotescă.

Acum nu mai exista public, aplauzele dispăruseră. Rămăsese doar cu firele alea îngrozitoare, care-i şerpuiau pe corp şi îi sugeau sufletul, ca nişte vampiri.

— Fii rezonabil, îi spuse Weinstein. Contopirea cu Actorul e un concept revoluţionar – dă-i o şansă. O să fie ceva uriaş – crede-mă pe cuvânt. Mai fă măcar un rol înainte să iei o decizie pripită. Fă-o de dragul meu.

Weinstein se opri o clipă.

— I-am promis lui Mickelson că te întorci în zece minute.

— Spune-i că am murit.

— Bine, dacă aşa crezi tu de cuviinţă, dădu Marvin din umeri şi se aşeză.

Tony îl cunoştea prea bine. Ştia că va aştepta până se va răzgândi. În sinea lui se dădu o luptă surdă. Avea impresia că e absorbit într-un vârtej. Dar prea multă lume conta pe el. Weinstein tăcea cu încăpăţânare.

Bău şi ultima înghiţitură de whisky.

— Bine, Marvin. O să fac rolul acesta de CA şi apoi vom mai vedea.

Impresarul rânji.

— Ştiam că ai să înţelegi. Nu-ţi fă griji, o să te descurci.

— Sigur, Marv.

Se auzi o altă bătaie în uşă.

— Tony – era Mickelson. Avem nevoie de tine.

Llewllyn oftă, îşi puse la loc electrodul după ureche şi deschise uşa.

Show must go on.

* * *

Apartament sărăcăcios: patru pereţi cenuşii, mobila veche şi uzată. Un om comun, fără nume, fără trăsături, îşi potriveşte febril casca tridimensională. E prima transmisiune tip CA cu actorul său favorit, Anthony Llewllyn. Apasă pe buton şi faţa i se însufleţeşte. Stă jos, nemişcat, deja nu mai e prezent… acum galopează, la vale, pe un drumeag care străbate verdele bogat al peisajului de ţară… el/Llewllyn simte calul cabrat sub el, îi simte căldura… coama aspră îl loveşte peste faţă. Înaintea lui apare un han… îşi mână calul din ce în ce mai repede… apare şi banditul, pe fundalul întunecat, târând o domnişoară cu părul negru, îmbrăcată într-o rochie strâmtă, cu decolteu, către o trăsură. El/Llewllyn trage calul de hăţuri, se apleacă şi scoate sabia, totul, într-o fracţiune de secundă… banditul îl înfruntă, o împinge pe fată la o parte şi îşi trage şi el sabia, cu un rânjet diavolesc. Lamele de oţel se lovesc, iar el simte vibraţia lor până în umăr…

După două ore, cronometrul automat se opreşte, iar decorul dispare. Omul rămâne, câteva minute, cu faţa golită de expresie, şi, în cele din urmă, îşi scoate casca. Se uită prin apartament, cu un sentiment crescând de panică. Habar nu are cine e sau cine a fost. Senzaţia de dezorientare îl cuprinde ca un curent puternic; încearcă să se prindă de o identitate, ca de un colac de salvare. Încetul cu încetul, cineva se insinuează în conştiinţa lui… acum ştie cine e. Imaginea valurilor albastru-cenuşii, lovindu-se de malul stâncos, îl linişteşte… ca întotdeauna.

* * *

Tony plecă de acasă, având de condus 40 de mile până în oraş. Marvin îl sunase de dimineaţă şi-l făcuse să promită că va veni la şedinţa de la studio. Marv era extaziat de audienţa obţinută cu prima transmisiune în direct din creierul său, de cu o seară înainte. Şi-ar fi dorit să-i poată împărtăşi entuziasmul, încercă să se încurajeze singur, spunându-şi că va trebui să fie ferm şi să refuze o a doua astfel de transmisiune.

Conduse ultimele 15 mile prin oraşul apatic, căzut în mizerie. De obicei, asta-l deprima, dar azi de-abia îl observă. Mintea lui era în altă parte. Dacă ar fi putut să se agaţe de ceva, să le poată demonstra că frica lui era fondată pe ceva palpabil...

Gândurile îi zburară la stop, când bărbatul din maşina alăturată îl privi de parcă văzuse o stafie. Tony îl ignoră, gândindu-se că trebuie să fie doar un alt fan ciudat. Porni imediat cum se făcu verde.

Făcu colţul şi observă o mulţime de oameni, adunată la poarta studioului. Erau destul de mulţi şi niciunul nu părea prea vesel. *Sunt pe punctul să se transforme într-o gloată furioasă*, se gândi. Maşinile blocaseră strada, iar unele dintre ele încercau să-şi croiască drum spre poarta studioului.

Încetini şi se strecură, cu greu, printre ele. Feţele oamenilor aveau o expresie ciudată, cu ochii sticloşi, ca de gheaţă. Câţiva dintre ei îl priviră cu aceeaşi uimire ca a celui de la semafor. În ansamblu, priveliştea era destul de înfricoşătoare. Mâinile începură să-i tremure pe volan.

Ajunse, în sfârşit, la poarta studioului. Gardianul, bătrânul Andy, încerca, din răsputeri, să oprească valul de oameni. Tony deschise fereastra maşinii.

— Domnule Llewllyn, strigă Andy. Treceţi acum, dacă puteţi! Bătrânul păru atât surprins, cât şi uşurat să-l vadă.

— Ce se întâmplă?

— Nu o să credeţi.

Se opri pentru a-l înşfăca de gât pe unul dintre cei care încercau să intre.

— Cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut, toţi ăştia pretind că sunt dumneavoastră!

— Ce? Toţi? strigă Tony, neîncrezător. Se opri o clipă, încercând să înţeleagă o asemenea absurditate.

— Şi ce vor?

— Au venit cu toţii la muncă.

Gardianul fu înghiţit de mulţimea agitată. Tony se strecură repede înăuntru. Încă năuc, se îndreptă spre

clădirea birourilor, sperând că cineva va putea să-i explice ce însemnau toate astea.

În spatele lui, mulţimea creştea.

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu

„Merely Actors” by Blair Dalton

Visuri de robot

Isaac Asimov

Este considerat părintele science fiction-ului, devenind faimos pentru generaţii de cititori prin opera sa. Din 1957 până în 1997 a luat câte un premiu pe an pentru scrierile sale. Isaac Asimov a considerat că cele mai importante opere ale sale cele legate de cele Trei Legi ale Roboticii inventate de el şi seria Fundaţia, însă toate operele sale au avut un succes uriaş de public Scriitor extrem de prolific, romanele şi povestirile sale au devenit atât de cunoscute încât editorii Dicţionarului Oxford al Limbii Engleze spun că datorită lui au apărut cuvinte ca – pozitronic, psihoistorie şi robotică.

———————————

— Aseară am visat, spuse LVX-1, cu calm.

Susan Calvin nu spuse nimic, însă chipul ei, cu cute adânci de înţelepciune şi experienţă, păru să sufere un spasm aproape imperceptibil.

— Aţi auzit ce-a spus? zise Linda Rash, nervoasă. Este aşa cum v-am spus.

Era o femeie tânără, scundă şi brunetă. Îşi închidea şi deschidea fără încetare mâna dreaptă.

Calvin dădu din cap aprobator şi rosti liniştită:

— Elvex, nu ne vei auzi şi nici nu te vei mişca sau vorbi, până nu-ţi rostesc din nou numele.

Nu se auzi niciun răspuns. Robotul şedea ca şi cum ar fi fost turnat într-o bucată de metal şi urma să stea aşa până ce îşi auzea iar numele.

— Care este parola de pornire a computerului dumneavoastră, dr. Rash? Sau introduceţi-o singură, dacă

asta vă face să vă simţiţi mai bine. Vreau să analizez schema creierului pozitronic, spuse Calvin.

Mâinile Lindei apăsară tastele, pentru o clipă. Termină operaţia şi o luă de la capăt. Schema perfectă apăru pe ecran.

— Cer permisiunea să umblu la computer, spuse Calvin.

Permisiunea îi fu acordată doar printr-o mişcare a capului. Bineînţeles! Ce putea Linda, un robopsiholog nou şi netestat, să facă împotriva Legendei Roboticii?

Încet, Susan Calvin privea pe monitor, de-a curmezişul, jos, apoi sus, după care introduse atât de iute o combinaţie cifrată, încât Linda nu avuse timp să vadă ce făcuse, ci doar că schema înfăţişa acum o nouă porţiune completă şi fusese lărgită. Se mişca în faţă şi în spate, cu degetele cioturoase apăsând tastele. Chipul bătrân rămase neschimbat. Ca şi cum calcule vaste aveau loc în mintea ei, privind toate modificările schemei.

Linda urmărea cu surprindere. Era imposibil să analizezi o schemă fără cel puţin o mână pe taste. Cu toate acestea, bătrâna doar privea cu atenţie. Avea ea oare un computer implantat în creier? Sau era creierul ei care, zeci de ani, nu făcuse nimic altceva decât să proiecteze, studieze şi să analizeze scheme de creier pozitronic? Putea ea să priceapă şi schema de notaţie a unei simfonii, create de Mozart?

Într-un sfârşit, Calvin spuse:

— Ce ai făcut aici, Rash?

— Am folosit geometria fractală, răspunse Linda puţin stingherită.

— Asta am înţeles şi eu. Dar de ce?

— Nu s-a mai folosit până acum. M-am gândit că va produce o schemă a creierului mai complexă, posibil mai apropiată de cea umană.

— Aţi consultat pe cineva? Totul a fost pe cont propriu?

— Nu m-am consultat. Am făcut-o pe cont propriu.

— Ochii decoloraţi ai lui Calvin se uitau lung la tânăra femeie.

— Nu aveaţi niciun drept. Vă distrugeţi reputaţia; vă sfidaţi natura. Cine vă credeţi ca să nu întrebaţi? Eu însămi, eu, Susan Calvin, aş fi discutat despre acest lucru.

— Mi-era frică să nu fiu oprită.

— Sigur aţi fi fost.

— Sunt pe punctul de a fi concediată? întrebă ea cu vocea întretăiată, deşi se chinuia să şi-o menţină fermă.

— Destul de posibil, spuse Calvin. Sau s-ar putea să fiţi promovată. Depinde de concluzia la care voi ajunge după ce voi termina analiza.

— Îl veţi demonta pe El...?

Aproape că-i rosti numele, ceea ce ar fi reactivat robotul şi ar fi fost o greşeală. Nu-şi mai putea permite o altă greşeală, dacă oricum nu era prea târziu ca să-şi mai permită orice altceva.

— Veţi distruge robotul?

Realiză brusc, cu stupoare, că Bătrâna avea în buzunarul halatului, un pistol cu electroni. Dr. Calvin venise pregătită pentru asta.

— Vom vedea, spuse Calvin. Robotul se poate dovedi a fi prea valoros ca să fie demontat.

— Dar cum poate să viseze?

— Aţi creat o schemă de creier pozitronic incredibil de asemănătoare cu cea a creierului uman. Creierele umane trebuie să viseze ca să se poată reorganiza, să scape periodic de informaţiile inutile. La fel poate şi în cazul acestui robot, şi din acelaşi motiv. L-aţi întrebat ce anume a visat?

— Nu, v-am chemat de îndată ce l-am auzit spunând că a visat. Nu mă voi mai ocupa de una singură de această problemă, după cele întâmplate.

— Aha! Un zâmbet uşor se întrezări pe chipul lui Calvin. Există limite dincolo de care nebunia nu te mai conduce. Mă bucur să aud asta. De fapt, mă simt uşurată. Si acum, hai să vedem împreună ce putem să aflăm.

Spuse scurt:

— Elvex.

Capul robotului se întoarse spre ea, încet.

— Da, dr. Calvin.

— De unde ştii că ai visat?

— Se întâmplă noaptea, pe întuneric, dr. Calvin, spuse Elvex, şi se face dintr-odată lumină, cu toate că nu pot să înţeleg cauza apariţiei luminii. Văd lucruri care nu au nicio legătură cu ceea ce înţeleg eu prin realitate. Aud lucruri. Reacţionez ciudat. Căutând prin vocabularul meu cuvinte care să exprime ceea ce se întâmplă, am dat peste cuvântul „vis”. Analizându-i sensul am ajuns într-un sfârşit la concluzia că visam.

— Mă întreb cum ai ajuns tu să ai cuvântul „vis” în vocabular.

Linda spuse imediat, reducându-l pe robot la tăcere.

— L-am înzestrat cu un vocabular al fiinţei umane. M-am gândit…

— Chiar v-aţi gândit, spuse Calvin. Sunt uluită.

— M-am gândit că va avea nevoie de verb. Ştiţi… Nu mi-am imaginat niciodată că… Ceva de genul ăsta.

— Cât de des visezi, Elvex? întrebă Calvin.

— În fiecare noapte, dr. Calvin, de când am devenit conştient de existenţa mea.

— De zece nopţi, completă Linda, neliniştită, însă Elvex mi-a spus abia azi dimineaţă.

— De ce abia azi dimineaţă, Elvex?

— Pentru că până în această dimineaţă, dr. Calvin, nu am fost convins că este vorba de un vis. Până atunci, m-am gândit că era vorba de o eroare în schema creierului pozitronic, însă nu am găsit vreuna, într-un sfârşit, am decis că era vorba de un vis.

— Şi ce anume visezi?

— Visez tot timpul cam acelaşi vis, dr. Calvin. Mici detalii diferă, dar întotdeauna mi se pare că zăresc o scenă mare în care roboţii muncesc.

— Numai roboţi, Elvex? Sau şi fiinţe umane?

— Nu văd nicio fiinţă umană în visul meu, dr. Calvin. Nu de la început. Doar roboţi.

— Şi cu se ocupă aceştia, Elvex?

— Lucrează, dr. Calvin. Unii lucrează în nişte mine în adâncurile pământului, alţii lucrează în căldură şi radiaţii. Pe unii îi văd în fabrici şi pe alţii sub apă.

Calvin se întoarse spre Linda.

— Elvex are doar zece zile şi sunt sigură că încă nu a finalizat treapta de testare. Cum se face că ştie aşa de multe despre roboţi?

Linda se uită spre un scaun, ca şi cum ar fi vrut să stea jos, însă bătrâna stătea în picioare şi asta însemna că şi Linda trebuia să stea în picioare. Spuse slab:

— Mi s-a părut important ca el să aibă cunoştinţe despre robotică şi importanţa ei în lume. M-am gândit că poate va fi în mod special instruit ca să joace rolul unui supraveghetor cu noul – noul său creier.

— Creierul fractal?

— Da.

Calvin dădu din cap şi se întoarse spre robot.

— Ai văzut toate acestea – sub apă, şi în pământ, şi pe pământ – şi în spaţiu, mă gândesc.

— Am văzut roboţi muncind şi în spaţiu, răspunse Elvex. Faptul că am văzut toate acestea, cu detalii mereu schimbătoare, pe măsură ce treceam dintr-un loc în altul, m-a făcut să realizez că ceea ce am văzut nu era în concordanţă cu realitatea şi am ajuns la concluzia, într-un final, că visam.

— Ce altceva ai mai văzut, Elvex?

— Am văzut că toţi roboţii erau încovoiaţi de muncă grea şi nefericire, că toţi erau epuizaţi de griji şi responsabilităţi şi mi-am dorit ca ei să se odihnească.

— Dar roboţii nu sunt încovoiaţi, nici epuizaţi şi nici nu au nevoie de odihnă, spuse Calvin.

— Asta se întâmplă în realitate, dr. Calvin. Eu vorbesc despre visul meu, totuşi. În visul meu, mi se părea că roboţii trebuie să-şi protejeze propria lor existenţă.

— Citezi din Legea a Treia a Roboticii? întrebă Calvin.

— Da, dr. Calvin, răspunse robotul.

— Dar nu o menţionezi în totalitate. Legea a Treia spune *„Un robot trebuie să-şi protejeze propria existenţă atâta*

vreme cât o asemenea protecţie nu intră în conflict cu Prima sau a Doua lege”.

— Da, dr. Calvin. Aceasta este a treia lege în lumea reală, însă în visul meu, Legea s-a terminat cu cuvântul „existenţă”. Şi nu existau menţiuni cu privire la Prima sau a Doua Lege.

— Cu toate acestea ambele sunt existente, Elvex. A Doua Lege, precedentă celei de-a Treia spune că *„Un robot trebuie să se supună ordinelor date de fiinţele umane, cu excepţia celor care ar intra în conflict cu Prima Lege”*. Din cauza aceasta, roboţii ascultă ordinele. Ei fac munca pe care tu îi vezi că o fac şi o fac iute şi fără greutate. Ei nu sunt încovoiaţi; nu sunt epuizaţi.

— Aşa este în realitate, dr. Calvin. Eu vorbesc despre visul meu.

— Şi Prima Lege, Elvex, care este cea mai importantă dintre toate, spune *„Un robot nu trebuie să rănească o fiinţă umană sau, din inerţie, să permită ca o fiinţă umană să fie rănită”*.

— Da, dr. Calvin. În realitate. Totuşi, în visul meu, nu exista nici Prima nici a Doua Lege, ci doar cea de-a Treia, şi cea de-a Treia spunea că *„Un robot trebuie să-şi protejeze propria existenţă”*. Asta era toată Legea.

— În visul tău, Elvex?

— În visul meu.

Calvin spuse:

— Elvex, nu ne vei auzi şi nici nu te vei mişca sau vorbi până nu-ţi rostesc din nou numele. Şi iar robotul deveni, după toate aparenţele, o simplă piesă inertă de metal.

Calvin se întoarse spre Linda Rash şi zise:

— Ei, ce părere aveţi, dr. Rash?

Linda făcu ochii mari şi se temea că ar putea să-şi audă inima bătând nebuneşte.

— Sunt îngrozită, dr. Calvin. Nu am ştiut. Nu mi-aş fi imaginat că un asemenea lucru poate să se întâmple.

— Nu, spuse Calvin cu calm. Nici eu, nici altcineva nu şi-ar fi imaginat. Aţi creat un creier de robot capabil să viseze şi prin acest mecanism aţi arătat un nivel al gândirii în

creierul roboticii care, altfel, ar fi putut rămâne nedetectat până când pericolul ar fi devenit iminent.

— Dar aşa ceva nu este posibil, spuse Linda. Nu puteţi pretinde că şi alţi roboţi gândesc la fel.

— Aşa cum am spune despre o fiinţă umană, nu în mod conştient. Dar cine s-ar fi gândit că exista un nivel inconştient sub căile clare ale creierului pozitronic, un nivel care nu se afla, în mod necesar, sub controlul celor Trei Legi? La ce oare ar fi dus acest lucru pe măsură ce creierul robotic ar fi devenit din ce în ce mai complex dacă nu am fi fost avertizaţi?

— De Elvex?

— De *dumneavoastră*, dr. Rash. V-aţi comportat în mod deplasat, însă, prin asta, ne-aţi ajutat să înţelegem ceva extrem de important. Vom lucra cu creiere fractale de acum înainte, modelându-le într-o manieră atent controlată. Veţi avea şi dumneavoastră un rol aici. Nu veţi fi penalizată pentru ceea ce aţi făcut, dar, de acum înainte, veţi lucra în colaborare cu ceilalţi. Aţi înţeles?

— Da, dr. Calvin. Dar ce se va întâmpla cu Elvex?

— Încă nu sunt sigură.

Calvin scoase pistolul cu electroni din buzunar şi Linda îl privi fascinată. Cu o singură rafală de electroni în craniul robotic, căile creierului pozitronic ar fi neutralizate şi s-ar emite suficientă energie ca să transforme creierul robotic într-un bloc de metal inert.

Linda spuse:

— Dar, cu siguranţă, Elvex este important pentru cercetare. Nu trebuie distrus.

— *Nu trebuie*, dr. Rash? Asta va fi decizia mea, cred. Depinde întru totul de cât de periculos este Elvex.

Îşi îndreptă corpul, ca şi cum ar fi fost hotărâtă că propriul ei corp îmbătrânit nu se afla în situaţia de a se încovoia sub greutatea responsabilităţii sale.

Spuse:

— Elvex, mă auzi?

— Da, dr. Calvin, răspunse robotul.

— Visul tău are şi o continuare? Spuneai mai devreme că oamenii nu au apărut *de la început*. Asta înseamnă că au apărut mai târziu?

— Da, dr. Calvin. Cred că, în visul meu, a apărut în cele din urmă un om.

— Un om? Nu un robot?

— Da, dr. Calvin. Şi omul a spus: Lasă-mi poporul să plece!

— *Omul* a spus asta?

— Da, dr. Calvin.

— Şi când a spus „Lasă-mi poporul să plece!”, prin cuvintele „poporul meu” se referea la roboţi?

— Da, dr. Calvin. Asta se întâmpla în visul meu.

— Şi ştii cine era omul – din visul tău?

— Da, dr. Calvin. Îl cunoşteam.

— Cine era?

Şi Elvex spuse:

— Eu eram omul.

Şi Susan Calvin ridică deodată pistolul cu electroni şi trase, şi Elvex nu mai era.

————————————

Traducere: Oana Cercel

„Robot Dreams” by Isaac Asimov

Voia lui Dumnezeu

Jack McDevitt

Locuieşte în Brunswick, Georgia. Este fost profesor de engleză, ofiţer de marină, fost şofer de taxi în Philadelphia, fost ofiţer vamal şi multe altele. A fost prezent printre finaliştii Nebula de zece ori în ultimii 11 ani.

În această povestire un biolog lucrează cu un fizician şi creează un univers paralel, destul de mic să încapă în laborator, până apare viaţă inteligentă. Greg Egan şi Stanislav Lem au mai scris despre oameni de ştiinţă care au creat ceva asemănător, devenind de fapt creatori – zeităţi. Iar responsabilităţile creatorului faţă de creaţia sa devin imediat extrem de complexe. Abordarea lui McDevitt este mai scurtă aici, însă complexă şi incisivă.

————————————

Îmi cer scuze că am dat buzna peste tine, Phil. Plănuisem să mă duc la hotel, direct de la aeroport. Dar am simţit nevoia să vorbesc cu cineva.

Da, mulţumesc, aş bea ceva. Sec, dacă se poate.

Ai aflat deja că Abe a murit. A, nu, nu din cauza cutremurului. Nu, nu din cauza asta. Ok, ştiu că o să sune aiurea, dar, dacă vrei să afli adevărul, eu cred că Abe a fost ucis de Dumnezeu.

Ţi se pare că sunt isteric? Păi, da, să zicem că sunt puţin. Dar am trecut prin o grămadă de lucruri în ultimele zile. Şi ştiu că ar fi trebuit să-ţi spun toate astea mai devreme, dar am semnat un contract de confidenţialitate. *Să nu spui nimic, nimănui.* Asta scria în el, iar eu am lucrat acolo timp de doi ani şi, până acum, nu am mai povestit nimănui ce făceam noi acolo.

Da, sunt sigur că Dumnezeu l-a ucis pe Abe. Îmi închipui cum sună asta, dar nimic altceva nu ar putea explica ce s-a întâmplat. Însă ceea ce mă sperie cu adevărat e faptul că nu cred că lucrurile se vor opri aici. Mă tem că eu sunt următorul pe listă. Niciodată nu mi-am închipuit că ce făceam noi e un sacrilegiu, dar, la o adică, nici nu am fost, până acum, un tip prea religios. Acum însă, sunt.

L-ai cunoscut pe Abe, nu? Nu? Credeam că v-am făcut cunoştinţă la o petrecere, acum câţiva ani. Nici nu prea contează asta, de fapt.

Da, ştiu că ţi-ai făcut griji când ai auzit de cutremur şi îmi cer scuze, trebuia să te fi anunţat. Dar am fost prea tulburat. S-a întâmplat noaptea. Abe locuia acolo, la laborator. Avea casa lui în oraş, dar îşi petrecea majoritatea nopţilor la laborator. Avea, de altfel, propria lui aripă, amenajată special pentru el, în partea de est a clădirii. Dar după cutremur nu a mai rămas nimic. Eu eram la vreo două mile distanţă. A fost doar ca o zdruncinătură mai puternică, în miezul nopţii. Nici nu am realizat că *a fost* cutremur până ce nu au sunat cei de la poliţie. Phil, părea că dealul s-a deschis şi a înghiţit totul. Pe Abe l-au găsit a doua zi dimineaţa.

Mă întrebi care e sacrilegiul? Să ştii că nu e amuzant, Phil. Voi încerca să-ţi explic, dar cunoştinţele tale de fizică nu-s chiar, grozave, aşa că nu prea ştiu de unde să încep.

Ştii că am considerat faptul că ajunsesem să lucrez cu Abe drept şansa vieţii mele, o garanţie pentru viitor. Simţeam că Soarele a răsărit şi pe strada mea.

Dar, când am ajuns acolo, operaţiunea părea de mică anvergură. Nu era ceea ce aşteptasem. Eram doar trei – eu, Abe şi Mac Cardwell, inginerul electronist. Mac a murit într-un accident de avion, cu o săptămână înainte de cutremur. Avea licenţă de pilot şi zburase singur. Nu mai era nimeni cu el în avion, la data accidentului. Doar el. Autoritatea Federală de Zbor a spus că, din câte se pare, avionul fusese lovit de un fulger.

Poţi să zâmbeşti, dacă vrei. Dar Cardwell era cel care construise sistemul. Şi ştiu că mă cam grăbesc cu

povestirea, aşa că o să încerc să-ţi explic pe larg. Abe era cosmolog. Era interesat în special de Big Bang. Mai exact, de modul în care putea fi produs acesta.

Ştiam că poate fi realizat. Ştii cum se face asta, nu? Cum se poate produce un Big Bang? Nu, nu glumesc. Nici măcar nu e aşa greu. În teorie, cel puţin. Tot ce trebuie e să pui la un loc câteva kilograme de materie obişnuită într-un spaţiu suficient de mic, foarte mic, de fapt cu mult mai mic decât nucleul unui atom. Apoi, când eliberezi presiunea care o ţine la un loc, toată chestia asta explodează.

Nu, nu vorbesc de petarde. Vorbesc de Big Bang. De unul real. Materia respectivă se transformă într-un univers nou. În sfârşit, ceea ce încerc să-ţi explic e că Abe *a reuşit* aşa ceva. Mai mult de atât, a făcut asta acum 30 de ani. Da, ştiu că nu ai auzit nicio explozie, Phil, dar eu chiar vorbesc serios.

Când a avut loc explozia, materia a trecut într-un set de dimensiuni diferit şi, de aceea nu a avut niciun efect asupra oamenilor. Dar, de întâmplat, *s-a întâmplat*.

Şi *nimeni* nu a aflat nimic. Abe a ţinut lucrul acesta doar pentru el.

Ştiu că nu poţi aduna foarte multă materie într-un spaţiu de mărimea unui nucleu. Dar nici nu e nevoie. Încărcătura iniţială funcţionează ca o sămânţă cosmică. Conţine declanşatorul şi un set de instrucţiuni. Odată ce a erupt, sistemul funcţionează de la sine. Îşi creează tot ce îi trebuie, de unul singur. Forţele încep să acţioneze şi constantele fizice preiau controlul. Timpul începe. Timpul ei.

Mă întrebasem ce căuta Abe în Crestview, Colorado, dar mi-a spus că se retrăsese acolo deoarece era un loc izolat, departe de ochii lumii, în care putea lucra nestingherit, fără ca cineva să dea buzna acolo şi să pună prea multe întrebări. Când am ajuns acolo, m-a aşezat la o masă şi m-a pus să semnez contractul acela de confidenţialitate, care stipula că nu voi zice nimănui, nimic, fără permisiunea lui, despre munca de la laborator.

Mă cunoştea, se pare, destul de bine, şi atunci mi-am dat seama şi de ce mă alesese din cele câteva sute de alţi candidaţi, care, oricum, erau mai bine pregătiţi decât mine. Avea încredere că-mi voi ţine gura.

La început, am crezut că laboratorul era implicat într-o cercetare pentru armată. La fel ca cel de la Northgate. Dar aici nu existau gărzi, câini sau garduri triple. Mi-a făcut cunoştinţă cu Mac, un tip mititel, care părea că are nevoie urgentă de un bărbier, şi cu Sylvia Michaels. Sylvia era o femeie înaltă, bine făcută, cu părul şi ochii negri, ce mai, o femeie dată naibii. Ea era sponsorul proiectului.

Trebuie să adaug că şi Sylvia e moartă. S-a strivit de un copac, la trei zile după cutremur. Poliţaii au zis că, probabil, era copleşită de durere şi nu a mai fost atentă la drum. Era singură în maşină. Ca şi Mac.

Ce fel de sponsor? Păi, familia ei deţinea un grup de staţiuni în Munţii Stâncoşi. Era foarte atrasă de ideile lui Abe, aşa că a finanţat întreaga operaţiune. Ea a venit cu banii, Mac a proiectat echipamentul şi Abe a înfăptuit miracolul. Deşi poate nu e cel mai nimerit cuvânt, în cazul de faţă.

De ce nu au cerut fonduri de la guvern? Phil, celor de la guvern nu le place să audă de înmulţirea prin celule, de donare sau de acceleratorii de particule. Crezi că ar fi dat bani pentru producerea unui Big Bang?

Da, normal că vorbesc serios. Ţi se pare că am glumit până acum? Despre aşa ceva?

De ce nu am spus nimic? De ce nu am oprit totul? Phil, nu eşti atent.

Totul pornise deja, cu mult înainte să ajung eu acolo.

Şi, da, e un univers real. Exact ca al nostru. L-a păstrat în clădire. Mă rog, mai mult sau mai puţin. Pentru că s-a extins, a ieşit afară, prin acel set de dimensiuni separat de care ţi-am vorbit. Acum sunt mai mult de trei. Nu contează dacă le poţi vedea sau nu. Ele există. Dar poate că ar trebui să plec.

Bine, atunci. Nu, nu m-am supărat. Dar am nevoie să mă asculţi. Îmi pare rău. Nu ştiu să explic mai bine de atât.

Phil, noi *l-am văzut*. Mac a construit un dispozitiv care ne permitea să observăm ce se întâmplă şi, până la un punct, chiar să influenţăm evenimentele. L-am numit *cilindrul* şi, prin el, puteai să vezi stelele şi galaxiile şi jeturile de lumină. Toate învârtindu-se, supernovele strălucind, ici şi colo, ca luminile unui brad de Crăciun. Unele dintre galaxii aveau în centru strălucirea unui furnal. Era incredibil.

Ştiu că e greu de crezut. Dar trebuie să mă crezi pe cuvânt. Şi nu ştiu când avea Abe de gând să facă public totul. Ori de câte ori îl întrebam, îmi răspundea: „când va veni vremea." Se temea că, dacă va afla cineva, va fi dat la o parte.

Îmi pare rău că spui asta. Nu era periculos pentru *nimeni*. Puteai să faci asta şi în garaj, iar vecinii habar nu ar fi avut. Asta, desigur, dacă l-ai fi avut pe Mac, să te ajute.

Phil, aş fi vrut să fi putut vedea şi tu toate astea. Cosm-ul, termenul l-a ales Abe, nu eu – avea deja opt miliarde de ani. Timpul trecea mult mai repede în Cosm decât în Crestview. După cum ţi-am zis, fusese creat cu 30 de ani în urmă.

Priveai prin dispozitivul acela şi vedeai toate astea întâmplându-se şi asta te făcea să te simţi umil. Înţelegi ce vreau să spun? Desigur, Abe era cel care crease totul, dar magia era în desfăşurare. Cum era posibil să trăieşti într-un loc în care puteai aduna câteva grame de pământ împreună şi puteai crea din asta un întreg univers viu?

Şi era, într-adevăr, viu. Reuşisem să ajungem la unele dintre lumile create. Erau verzi. Existau şi animale. Dar nimic care să aibă inteligenţă. Însă existau o mulţime de prădători. Nu-ţi venea să crezi, Phil. De aia mă şi cooptase Abe pe mine. Care erau condiţiile necesare care să permită dezvoltarea vieţii inteligente? Nimeni nu formulase întrebarea în asemenea termeni, iar eu nu eram sigur că ştiam răspunsul.

Nu, nu puteai vedea toate astea în timp real. Trebuia să filmezi totul şi apoi să derulezi filmul de un milion de ori mai încet. Dar funcţiona. Ne puteam da seama ce se întâmpla acolo.

Aveam, în total, vreo 60 de lumi, toate conduse de carnivori, şi, crede-mă, unii dintre ei ar fi putut devora un dinozaur, doar aşa, la aperitiv. Abe dispunea de tehnica necesară pentru a interveni şi influenţa evenimentele. Nu fizic, adică nu-ţi vârai mâna acolo şi mutai lucrurile dintr-un loc în altul, dar dispuneam de nişte capacităţi electromagnetice. Nu o să încerc să-ţi explic în amănunt, căci nu mi-e nici mie foarte clar. Nici măcar Abe nu înţelegea totul pe deplin. E ciudat, dar, acum că mă gândesc mai bine, cred că de fapt Mac era geniul.

Sarcina noastră era să descoperim o specie cu potenţial şi să eliminăm carnivorele, pentru a-i da acesteia o şansă.

Într-unele din acele lumi am declanşat câteva erupţii vulcanice majore. Am poluat atmosfera şi am schimbat clima. De două ori am provocat cutremure marine pentru a trimite valuri uriaşe peste câmpiile pe care prădătorii se înmulţiseră fără măsură. În altă parte, am aruncat cu meteoriţi peste ei. Apoi, după câteva ore de-ale noastre, ne-am uitat să vedem rezultatele, în majoritatea cazurilor, am distrus toate animalele carnivore, iar speciile selectate o duceau bine mersi. După două zile de experimente, am obţinut şi primele colonii.

Trebuie să-ţi spun că niciunul dintre aceşti colonişti nu semăna, nici pe departe, cu oamenii.

Dacă ar fi fost după mine, ar fi trebuit să ne oprim acolo. I-am sugerat lui Abe că ar fi timpul să facem publică descoperirea noastră. Să o arătăm lumii. Dar s-a împotrivit.

„Să facem totul public?” s-a zbârlit el. „Jerry, trăim într-o lume agitată. Vor fi proteste, se vor face anchete, vor fi oameni cu pancarte care mă vor acuza că mă joc de-a Dumnezeu. Îmi voi petrece restul vieţii încercând să-i conving pe idioţi că ceea ce facem noi nu poate avea o dimensiune morală.”

M-am gândit câteva minute la ce-mi zisese şi apoi l-am întrebat dacă era sigur de lucrul acesta.

Mi-a zâmbit. Acelaşi zâmbet-rânjet pe care-l primeai de la el când făceai o greşeală evidentă, iar el încerca să o facă pe mărinimosul, în timp ce-ţi explica cât de tăntălău

erai, de fapt. „Jerry”, îmi spuse, „dar n-am făcut nimic altceva decât să dăm viaţă la câteva mii de generaţii de creaturi inteligente. Aş zice că, mai curând, ar trebui să ni se mulţumească.”

Erele treceau una după alta. Zeci de mii de ani subiectivi se scurgeau unii după alţii, dar coloniile nu progresau deloc. Ştiam că se luptau între ele; vedeam rezultatele. Sate arse, munţi de cadavre. Dar luptau haotic, fără o pregătire militară. Doar masacre locale. Niciun semn că s-ar fi ridicat vreun oraş. Nimic.

Poate că nu erau chiar aşa de inteligenţi pe cât crezuserăm. Conflictele locale nu pot împiedica dezvoltarea unei civilizaţii. De fapt, dacă te gândeşti, sunt chiar necesare pentru aşa ceva. În fine, cam în perioada aceea, Mac s-a prăbuşit cu avionul. Abe a fost destul de afectat. Dar a insistat să continuăm. L-am întrebat dacă nu ar fi cazul să-l înlocuim pe Mac, dar mi-a zis că nu e nevoie. „Deocamdată”, a zis el, „avem tot ce ne trebuie”.

„Trebuie să intervenim”, m-a anunţat.

L-am lăsat să-mi explice ce avea de gând.

„O limbă”, a adăugat el. „Trebuie să rezolvăm problema limbii.”

„Ce problemă?”, l-am întrebat.

„E nevoie să putem vorbi cu ei.”

Aveam deja capacitatea de a le lăsa mesaje. Nu, Phil, nu aveam cum să le apărem în persoană şi să începem o conversaţie. Dar le puteam trimite mesaje, iar ei puteau să le găsească. Ne trebuia doar o limbă.

„Ce intenţionezi să faci?”, l-am întrebat pe Abe.

Stătea la fereastră, privind la Crestview care se întindea în vale, cu unica lui stradă, cu un singur semafor, cu benzinăria lui Max, de la ieşirea din oraş şi Şcoala Roosevelt, construită din cărămizi roşii, pe la 1920. „Spune-mi, Jerry. De ce nu pot aceste creaturi construi un oraş?”

Habar n-aveam…

Una dintre specii dezvoltase un limbaj scris. Dar atât. Aveau nevoie de un cod moral. Am crezut că acesta era

răspunsul, dar, nici după câteva mii de ani locali, nu se întâmplă nimic.

„Hai să-ţi spun ce cred eu”, spuse Abe. „Cred că încă nu şi-au dezvoltat obiceiurile domestice potrivite. Au nevoie de un cod etic. Soţi care să se sacrifice unul pentru celălalt. Sentimentul de responsabilitate faţă de copii. Şi faţă de propria comunitate.”

„Şi cum îţi propui să le induci ideile astea, Abe?” Ar fi trebuit să mă aştept la ce urma.

„Avem un model destul de bun, pe care-l putem folosi. Hai să le trimitem cele zece porunci.”

Nu ştiu dacă ţi-am spus, dar tipul nu era foarte excentric. Nu era excentric aproape deloc. Mai degrabă, pentru un fizician de talie mondială, era neobişnuit prin faptul că avea o grămadă de interese adiacente. Aducea femei la laborator tot timpul, deşi niciuneia nu i se spunea la ce lucram, asta din câte ştiu eu. Îi plăceau petrecerile şi juca în turneul local de bridge. Femeile îl iubeau. Deşi, la o adică, nu arăta cine ştie ce. Dar, dimineaţa, când soseam eu, întotdeauna îl surprindeam scoţând câte o femeie pe furiş.

Era prietenos şi îi plăcea până şi sportul, pentru numele lui Dumnezeu. Ai cunoscut vreodată un fizician căruia să-i pese de Red Sox? Obişnuia să stea ore întregi şi să bea bere, uitându-se la meciurile lor, prin satelit.

Când a adus vorba de cele zece porunci, am crezut că a glumit.

„Câtuşi de puţin”, mi-a zis el. Şi, după o clipă de gândire, a adăugat: „Şi nici nu trebuie să le schimbăm prea mult.”

„Abe”, i-am zis, „ce tot vorbeşti acolo? Doar nu încerci să o faci pe Dumnezeu?”

Întrebarea era pe jumătate în glumă, pentru că simţeam că pregăteşte ceva. Se uita prin mine, undeva, către un orizont indefinit.

„În acest moment al dezvoltării lor au nevoie de ceva de care să se agaţe. Un zeu le-ar prinde bine. Da, cred că exact asta trebuie să facem.” Mi-a zâmbit. „E o idee

excelentă, Jerry.” A adus imediat o Biblie, King James, a răsfoit paginile rapid şi, după nişte sunete ciudate, m-a privit ironic: „Poate că, totuşi, ar trebui să le aducem puţin la zi.”

„Ce vrei să spui?”

„Să nu fie sclavi!”

Nu mă gândisem la asta niciodată. „De fapt, nu e rău”, i-am zis.

„Să nu distrugi natura şi creaturile ei!”

„Nu e rău deloc.” Abe se aprinsese.

Dar apoi se încruntă şi clătină din cap. „Poate că ultima e puţin cam greu de înţeles pentru nişte primitivi ca ei. Mai bine o lăsăm la o parte.” Îşi ţuguie buzele şi se uită, din nou, în Biblia legată în piele. „Nu văd ce am mai putea scoate de aici, aşa că hai să le numim cele 11 porunci.”

„OK”, am spus, „să facem o încercare”.

„Pentru Mac. O să o facem pentru Mac.”

* * *

Am numărat apoi toate lumile. Abe avea un sistem în care fiecare număr includea localizarea lor, vârsta şi caracteristicile principale. Dar asta nu e foarte important. A botezat lumea pe care o selectasem *Utopia*. Încă nu era una, m-am gândit eu. Avea lanţuri muntoase, mări întinse şi păduri dese. Dar avea şi o mulţime de sălbatici. Nişte sălbatici inteligenţi, dar, sălbatici.

Avea deja câteva mostre din limbajul pe care-l foloseau. În noaptea aceea, mi le-a arătat şi mie, cu încetinitorul, desigur. Era un limbaj muzical, ritmic, cu multe vocale şi, cum le zice, diftongi. Îmi aduceau aminte de incantaţiile hawaiene.

A adunat câţiva oameni şi le-a zis că face un experiment prin care să determine câte date erau necesare pentru a decoda şi traduce un text dintr-o limbă preexistentă, necunoscută. Oamenii păreau destul de sceptici în legătură cu valoarea unui astfel de experiment, dar le dădea o grămadă de bani şi un bonus pentru cel care va găsi primul

soluţia corectă. Aşa că toată lumea a râs, dar apoi s-au pus pe treabă.

Câştigătoarea a fost o femeie de la Universitatea din Montreal, Kris Edward. Kris a găsit soluţia în doar cinci zile. Crezusem că aşa ceva era imposibil. După încă o zi, reuşise să traducă poruncile pentru Abe în noua limbă. La zece minute după ce am primit traducerea, eram în maşină, în drum spre Caswell Monuments, oraşul vecin, pentru a încrusta traducerea pe două tăbliţe de piatră, şase pe una şi cinci pe alta. Arătau bine, trebuie să recunosc. Aveau demnitate. Autoritate. Erau *maiestuoase*.

Desigur, nu puteam să le trimitem la modul fizic în Utopia. Dar puteam să le transformăm în imagini, puteam să le trimitem esenţa şi să le proiectăm pe vreo bucată de granit.

Intenţia lui Abe era să le pună pe vârful unui munte şi să se folosească de un fel de lumină călăuzitoare, prin care să îl ghideze pe unul dintre şamani la ele. Totul trebuia, însă, programat în sistem căci, aşa cum ţi-am mai spus, acţiunea în timp real era prea rapidă pentru a putea fi urmărită. Nu credeam că va funcţiona. Dar Abe era încrezător că, de data asta, suntem pe drumul cel drept.

În timp ce ne întorceam cu tăbliţele, am făcut pană. Poate ar fi trebuit să privim asta ca pe un semn. Oricum, până am ajuns la laborator şi am mâncat, se făcuse deja târziu. Abe vroia să pară relaxat, dar abia aştepta să înceapă.

„Nu, Jerry, nu mai aşteptăm până dimineaţă. Hai să-i dăm drumul chiar acum.”

Aşa că am transmis datele. Era 9:46, pe data de 12. Cilindrul a clipit pe culoarea verde, semnalizând că totul e în regulă şi că informaţiile au ajuns la destinaţie unde o furtună mistică îl trimisese pe şaman în vârful muntelui.

Am verificat rezultatele după câteva minute. Dincolo, în timpul acesta, s-ar fi putut construi piramidele, Marea Mediterană ar fi fost cucerită, triburile barbare s-ar fi luptat între ele, Evul Mediu s-ar fi consumat cu atrocităţile sale, iar perioada Renaşterii ar fi fost şi ea istorie. Dacă lucrurile ar fi

funcţionat cum vroiam noi, puteam să ne aşteptăm la oraşe strălucitoare, vapoare de croazieră şi chiar avioane Boeing 747.

Tot ce am văzut, însă, erau nişte aşezări distruse.

Am hotărât să încercăm din nou, a doua zi dimineaţa. Poate că Moise nu găsise tăbliţele. Poate că era bolnav. Sau poate că totul era doar o nebunie.

Şi în noaptea aceea a avut loc cutremurul.

* * *

În acea zonă pământul e stabil, fără mişcări tectonice de anvergură. De fapt, acesta a fost primul cutremur înregistrat vreodată în istoria oraşului Crestview. Mai mult decât atât, nu a lovit decât laboratorul. N-a lovit restaurantul lui Charlie, care e chiar la poalele dealului, pe şoseaua statală. Nici Ranch-ul Adams, care se întinde spre nord, nici oraşul care e la mai puţin de o milă depărtare. În schimb, a făcut praf laboratorul.

Ce zici? Dacă a distrus şi Cosm-ul? Nu, Cosm-ul era deconectat de statul Colorado. Nimic nu-l putea atinge, decât prin intermediul cilindrului. E pe undeva, prin ruine, acum. Pe cont propriu.

Dar toate astea mă sperie. Mac murise deja. Şi, după alte trei zile, Sylvia s-a izbit cu 100 la oră de un copac.

E ok, poţi să zâmbeşti, dar să ştii că nu dorm prea bine noaptea. De ce? De ce ne-a ales Dumnezeu tocmai pe noi? Mă întreb dacă nu cumva, la începuturi, civilizaţiile au avut nevoie de sclavi ca să se poată dezvolta? Poate că nu se putea avansa, din prima, cu un sistem democratic. Poate că am încurcat borcanele şi am condamnat mii de fiinţe vii la mii de ani de barbarism inutil. Nu ştiu.

Cam asta e povestea. Poate e doar o coincidenţă. Cutremurul, accidentul de avion, moartea Sylviei. S-au întâmplat şi lucruri mai ciudate, la o adică. Dar e îndeajuns să te bage în sperieţi.

Da, ştiu că tu crezi că exagerez. Ştiu că Dumnezeul în care crezi tu nu ia oamenii la ţintă şi începe să-i ucidă, fiecare, pe rând. Dar poate că Dumnezeul în care crezi tu

nu mai e acolo. Poate că Dumnezeul care ne conduce lumea e un tip într-un laborator, într-o altă realitate. Cineva care e mai puţin binevoitor ca Abe. Şi mai bine echipat.

În fine, cine ştie?

Scotchul e bun. Mulţumesc. Ascultă, Phil, afară a început furtuna. Nu-mi place să mă autoinvit, dar aş putea rămâne aici peste noapte?

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu

„Act of God” by Jack McDevitt

Oraşul raţiunii

Matthew Jarpe

Matthew Jarpe locuieşte împreună cu soţia şi fiul său în Quincy, Massachusetts. „În acest moment lucrez (ca biochimist) la compania Biogen Idec din Cambridge, Massachusetts. Mă ocup de interacţiunea dintre molecule”, spune autorul pe site-ul său. Jarpe a publicat până acum şase povestiri SF în şase ani, cinci dintre acestea în Asimov’s şi una în Fantasy & Science Fiction. „Oraşul raţiunii” a fost publicat în Asimov’s. Este o nuvelă SF provocatoare, cu o acţiune şi o intrigă complexă, în care găsim o armă nucleară, controlul minţilor, o adolescentă nu foarte umană şi multe altele.

————————————

Coloniştii se ocupau de mărunţişuri. Pe de o parte, pentru că erau la mama dracului, dincolo de orbita Neptunului, ultima fărâmă de civilizaţie înainte de marele întuneric. Iar pe de altă parte, pentru că toţi cei de aici îşi aveau propria filosofie. Căci, la o adică, nu veneai până la marginea sistemului, dacă nu ai fi avut nişte idei care nu ar fi putut funcţiona nicăieri altundeva. Aşa se face că aceşti colonişti lăsaseră totul în urmă şi se aşezaseră pe sateliţii trans-neptunieni – care nu erau decât nişte globuri de gheaţă şi praf – încercând să-şi construiască propria Utopie. Nu am auzit, însă, niciodată de o filosofie care să nu schilodească societatea apărându-şi conceptele. De aceea, cei mai mulţi dintre colonişti erau fiinţe slabe.

Nici măcar furtişagurile nu erau cine ştie ce. Echipamentul lor nu era dintre cele mai bune. Nu aveau nici prea multă energie sau resurse naturale sau biodiversitate,

în sfârşit, nu aveau mai nimic din ceea ce ar fi făcut un pirat să-şi rişte viaţa cu însufleţire. Mai precis, centura Kuiper îşi câştigase reputaţia de a fi bântuită de un fel de piraţi de la ţară. Aşa că mai întâi trebuia să-ţi câştigi îndemânarea aici, unde soarele de abia strălucea, şi, după ce învăţai mişcările şi aveai şi armele necesare, puteai să te întorci în centru şi să joci în liga seniorilor.

Atunci ce căutam eu printre bulgării de zăpadă? Păi, ăsta era tot şpilul. Renunţasem să mai fiu pirat. Intrasem în legalitate, ca să zic aşa. Acum, când transformam o navă într-o bobită de aliaj, cu miezul crocant, eram de partea îngerilor. Devenisem Distrugător autorizat. Licenţa e pe peretele din cabina mea, chiar lângă fotografia prea-iubitei mele mame.

Informaţiile mi le iau de la „Ochiul ceresc”. Grupul de Coordonare are amplasate trei staţii spaţiale pe orbitele solare polare, perpendicular pe elipsă. Cu aceste staţii SoPo şi cu sateliţii presăraţi peste tot în jur, ticăloşii ăia pot vedea totul. Nu cred că mai e nevoie să spun că tocmai înfiinţarea acestui Grup de Coordonare mă determinase, pe mine şi pe alţii ca mine, să intru în legalitate. Cei mai buni joacă în echipa câştigătoare.

Aşa că, iată-mă aici, dincolo de orbita lui Neptun, cu toate cele îngheţându-mi, când, deodată, aud radarul bipăind. Ceva e prin preajmă şi nu ar trebui să fie, iar Coordonatorii habar nu au şi, sincer, e prima oară când mi se întâmplă una ca asta.

E prea târziu să mă mai ascund. Mi-am programat radarul şi transponderul să facă zgomotul de pe lume, aşa că sunt deja descoperit. Şi atunci ce să o mai dau după colţ, mai bine fac pe Distrugătorul, şi îmi iau tonul de ticălos războinic.

„Aici e Distrugătorul autorizat *One in the Hand* şi mă adresez obiectului neidentificat care se află la înclinaţia de 183.24.46 – 16 din 67 îndreptându-se spre 004.50.07. Activaţi-vă transponderul şi răspundeţi.” În acelaşi timp, trimit şi un mesaj codificat sistemului automat al navei,

mesaj care transmite acelaşi lucru, mai puţin tonul beligerant.

Şi de unde ştiu că e vorba de o navă şi nu de vreo bucată de rocă care s-a rătăcit de pe orbită? La urma urmei, singurul lucru după care mă pot orienta e bipul slab al radarului. Ar putea fi orice. Ei bine, spuneţi-i intuiţie, dacă vreţi. Câteva minute în care computerul meu adună informaţiile necesare îmi confirmă suspiciunile. Obiectul e gol, se roteşte şi, cu vreo 30.000 de kilometri în urmă, a emis nişte gaze de rachetă, în timp ce încerca să-şi corecteze cursul.

Aşa că am avut dreptate. E şi normal, ce naiba? Am supravieţuit aici mai mult decât au trăit cei mai mulţi dintre oameni, şi tot timpul ăsta nu am făcut altceva decât să vânez nave. Îţi miros o cutie de conserve de la o mie de kilometri de vid.

Însă nava neidentificată nu răspundea. Nimeni nu ignoră un Distrugător. Am accelerat şi am pornit-o cu toată viteza după ticălosul ăla obraznic. L-am ajuns uşor, în câteva ore. Nici măcar nu a încercat să fugă. Atunci am văzut şi nava pentru prima oară.

Nava. Mă rog. Mă simt generos. Era o chestie făcută din gheaţă şi roci şi doar o minune făcea să-i funcţioneze motoarele fără să se clatine. Chestia asta nu ar fi rezistat mai mult de 10 minute pe orbita lui Marte. Soarele ar fi topit gheaţa şi nu ar mai fi avut nimic care să o ţină laolaltă. Nici nu e de mirare că Grupul de Coordonare nu o reperase. Arăta ca o bucată nenorocită de rocă.

— În caz că nu ai niciun senzor, amice, îţi zic eu că-s la două mii de metri de… mă rog, să-i zicem, nava ta. Te-am anunţat deja că-s un Distrugător dar, dacă ai trăit până acum prea mult sub o piatră sau chiar în ea, am să-ţi explic şi ce înseamnă asta. Înseamnă că am o armă îndreptată spre tine, care-ţi va transforma nava în plasmă în două secunde. Acum te întrebi probabil ce-ai putea să faci să eviţi o asemenea soartă. Pentru început, poţi să mi spui cine eşti şi o să continuăm de acolo.

Am lăsat mesajul să se repete câteva minute, pe toate frecvenţele şi în vreo 12 limbi de circulaţie şi am primit, în sfârşit, răspunsul.

— O, nu trage, domnule. Sunt Jesse Marslarsen. Sunt de pe *Marele Imperiu Fantastic al Excelenţei Trans-Emoţionale*.

Am căutat denumirea. 63 de oameni într-o scorbură săpată într-o bilă de gheaţă la vreo 200 de milioane de kilometri de aici. Chiar că era Fantastic.

— Ai procedat corect, Jesse. Sunt cu 50 de procente mai puţin dispus să te ucid, acum că ai început să vorbeşti. Care e numele şi numărul de înregistrare al navei tale?

— A… nu am niciunul. E făcută de mână.

— Mda, mi-am imaginat. Deci nu ţi-ai înregistrat măgăoaia la Grupul de Coordonare.

— Nu am avut bani, răspunse vocea. Nu producem nimic, aşa că nici nu vindem nimic, domnule.

— Da, am primit informaţia pe ecran. Numai că e destul de periculos să umbli aşa, fără ca Grupul de Coordonare să ştie de tine. Tipii ca mine, de obicei întâi trag şi abia după aia explică situaţia comitetului de supraveghere. Şi ălora nu le pasă nici cât negru sub unghie. Hai să-ţi explic ceva, Jesse Marslarsen. Am să-ţi botez nava. Am să-i zic JAF.

— Ce-i ăsta, un cod?

— Nu, am răspuns.

Era cât pe ce să-i spun ce înseamnă, dar apoi m-am gândit mai bine.

— Da, de fapt, asta e.

Jesse nu părea sa aibă simţul umorului.

— Acum o să facem cam ceea ce fac Coordonatorii când înregistrează un zbor. Am să te întreb cu ce treabă pe aici, unde te duci şi de ce şi apoi am să aflu ce transporţi la bord. Toate astea-s ca să-i pot anunţa pe oamenii spre care te îndrepţi că nu reprezinţi niciun pericol şi că te pot lăsa să aterizezi în siguranţă. Desigur, dacă vor plăti pentru toate informaţiile astea.

— Păi, nu cred că pot face nimic să te opresc să afli toate astea, răspunse Jesse. Am să-ţi spun întreaga poveste

şi am să te las să inspectezi nava, dar nu le vei da nicio asigurare tipilor pe care intenţionez să-i vizitez.

— Şi, mă rog, de ce nu, Jesse?

— Pentru că urmează să-i ucid.

* * *

Sondele pe care le adusesem cu mine pe JAF mi-au confirmat spusele lui Jesse. Într-adevăr, transporta o bombă termonucleară puternică, ascunsă în gheaţa şi roca din care era construită nava lui. Nu avea altă tehnică de luptă şi niciun fel de arme. Doar o ditamai bombă nucleară, una cu impuls ionic standard, plasată într-o capsulă mică de salvare. Eram mai degrabă impresionat că-şi bătuseră capul să doteze nava aceea înghesuită cu o capsulă de salvare şi un radio paradit. Era oricum un gest gratuit în această regiune puţin populată, dar merita să le apreciezi efortul de a se fi gândit şi la asta. În rest, nava era sub orice critică. De-abia încăpea o persoană, darămite două.

Am intrat în navă printr-un tunel scurt care ducea la o trapă. Mi-au deschis fără proteste sau ameninţări, dar mi-am păstrat armele la vedere, pentru orice eventualitate. Şi nu doar pentru siguranţa mea, ci şi pentru că vederea armurii de metal greu şi a mulţimii de senzori îi face pe oameni puţin nervoşi. Iar mie îmi plac răspunsurile pe care le primesc de la astfel de oameni.

Jesse Marslarsen era doar un puşti, cu faţa lungă şi părul negru, din stirpea marţienilor. *Marele Imperiu Fantastic* se concentra pe emoţii, după cum puteai citi în manifestul lor. Foloseau un fel de modificări genetice şi nişte implanturi computerizate pentru... nu ştiu, ca să-şi domine emoţiile sau să şi le înţeleagă mai bine, ceva de genul ăsta. Ca majoritatea manifestelor coloniştilor, nici al lor nu era prea uşor de înţeles. Nu anunţaseră vreo reuşită celorlalţi din sistemul solar, dar nu puteam decât să le doresc mult succes. Vederea armurii mele de luptă avu efect asupra lui Jesse. Crezusem că e mai puternic când vorbisem cu el prin radio, dar, văzându-l acum, mi-am dat seama că era pe punctul să clacheze.

Tovarăşa lui nu era de pe *Marele Imperiu Fantastic*, ci de pe o colonie învecinată. Era o fătucă frumuşică, de vreo 16 ani pământeni, cu părul roşcat, ochi verzi şi cu o grămadă de pistrui în jurul nasului. Dar, ca de obicei, în zilele noaste, aparenţele erau înşelătoare. Mititica, cu aspect de majoretă americană, nu era decât un recipient umblător pentru un soft de-a dreptul sofisticat.

Am văzut, de-a lungul timpului, o mulţime de oameni care-şi făcuseră astfel de implanturi în creier. Pariez că nu poţi găsi măcar o persoană pe Lună care să nu-şi fi vârât un fir de „mătase" în materia cenuşie. Era un implant popular, nu din cele care le foloseam eu, dar avea destui adepţi. Era plăcut să observi că până şi această modă fusese dusă la extrem printre colonişti. De aceea, nu cred că mai rămăsese ceva, din punct de vedere mental, din tânăra care odată se numea Shaunasie MacTaggart. Când m-am adresat ei şi am aflat cine e şi de unde vine, mi-a fost clar că vorbesc cu softul.

Era de pe o enclavă care-şi spunea *O Cale mai Bună*. Nu aveam prea multe informaţii despre ei, iar numele nu-mi spunea mare lucru. Dar, ţinând cont că filosofia lor se baza pe o indulgenţă nesănătoasă faţă de intensificarea activităţii mentale, asta îi făcea destul de periculoşi. Însă ceea ce mă interesa în acel moment nu era faptul că acea colonie crease o asemenea făptură, ci de ce o trimiseseră cu puştiul ăla cu o navă pe care se mai afla şi o bombă nucleară.

— Jesse, Shaunasie, mulţumesc că m-aţi invitat pe nava voastră. Îmi plac oamenii care-mi fac munca mai uşoară. Voi avea grijă să menţionez asta în raportul meu. Acum, vă deranjează dacă îmi spuneţi şi mie ce puneţi la cale? Din câte-mi dau seama, după traiectoria voastră, vă îndreptaţi spre un loc, numit *Oraşul Raţiunii*, unde veţi ajunge în 23 de zile. Ce treabă aveţi cu tipii ăia?

— Vrem să ne răzbunăm pe ei, răspunse Jesse. Ne-au atacat continuu în ultimii doi ani.

— Au atacat amândouă coloniile voastre?

— Nu, până acum au atacat doar *Marele Imperiu Fantastic*, dar toată lumea din zonă e în pericol. *O Cale Mai Bună* orbitează puţin mai jos de noi şi mai întâi ne-au sfătuit cum să ne descurcăm cu atacurile, iar acum ne ajută să-i atacăm. Shaunasie e aici ca să facă analiza strategică a bazei pe care urmează să o atacăm şi să se asigure că vom planta bomba acolo unde trebuie, astfel încât să distrugem totul. *Marele Imperiu Fantastic* nu are deloc experienţă de război.

— Şi *O Cale Mai Bună* are?

— Câţiva dintre ei au servit în armată înainte de a veni aici.

— Dar nu şi Shaunasie?

— Ea este antrenată de oameni cu experienţă, îmi răspunse Jesse, privind-o pe fata care se afla în habitatul de sticlă. Se va descurca.

M-am întors către Shaunasie.

— E o misiune kamikaze?

Am transmis întrebarea, în acelaşi timp, şi în limbajul standard Chinglish, îndreptându-mi laserul de comunicaţii spre lentila invizibilă de pe obrazul ei stâng. Am trimis nişte coduri prioritare să văd ce ar fi putut dezvălui implanturile ei unui Distrugător autorizat. Nimic. Erau blocate pentru mine. Dar asta ca Distrugător. V-am zis, însă, că nu fusesem toată viaţa un Distrugător. Înainte de a mă alătura Grupului de Coordonare, fusesem un infractor. Iar asta putea să-mi fie de folos, şi chiar îmi era acum.

— Nu neapărat, răspunse Shaunasie. Dar, dacă se ajunge la asta, suntem pregătiţi. Se uită la Jesse, iar el o privi înapoi cu admiraţie şi mândrie.

— Deci eşti pregătită să-ţi dai viaţa doar ca să-ţi ajuţi vecinii?

— Nu-mi dau viaţa. E drept, nu e lupta noastră. O să ieşim de pe orbită în vreo zece ani. Dar nu putem lăsa o asemenea agresiune fără răspuns. Consiliul Bătrânilor de pe enclava mea a hotărât să-mi risc viaţa pentru a-i ajuta pe aceşti oameni.

Trebuia să recunosc că softul care o ghida era destul de bun. Am început să mă întreb dacă tovarăşul ei de arme avea idee de faptul că amica lui nu mai era o fiinţă omenească. Puteam paria că habar nu avea.

— Uitaţi cum stau lucrurile, le-am zis. Trebuie să vă spun că nu e treaba mea să mă amestec în politica locală. Tot ce am eu de făcut e să adun informaţii pe care Consiliul de Coordonare să le pună pe piaţă, la vânzare. Dacă *Oraşul Raţiunii* e dispus să ne plătească onorariul, vor afla tot ce ştiu despre voi. Aţi fost amabili şi pentru asta vă sunt recunoscător, dar, şi acum sunt cât se poate de sincer cu voi, dacă vor cumpăra ce vindem noi, *Oraşul Raţiunii* vă va face nava bucăţele. Pe lângă voi, pilitura de fier o să pară ditamai muntele.

— Nu o să vă cumpere informaţiile.

Tânăra avea, probabil, dreptate. Cei de pe *Oraşul Raţiunii* erau ciudaţi, chiar şi după standardele coloniştilor. Nu publicaseră niciun manifest, nu doriseră să primească imigranţi şi nu plătiseră niciun sfanţ celor din Consiliul de Coordonare. Acum, ca să fim drepţi, nimeni nu citea manifestele, nimănui nu-i trecea prin cap să emigreze pe vreo colonie de pe aici şi, din moment ce nu produceai nimic, nu prea aveai cum să plăteşti onorariul Coordonatorilor. Dar majoritatea coloniştilor încă se purtau de parcă ar mai fi făcut parte din rasa umană, chiar dacă păreau mai degrabă nişte veri îndepărtaţi. Cei de pe *Oraşul Raţiunii* părăsiseră Titanul, găbjiseră un bulgăre de gheaţă şi praf de la marginea sistemului şi se retrăseseră acolo, izolaţi de restul lumii.

— Totuşi ce anume au făcut cei de pe *Oraşul Raţiunii* încât să vă determine să le aruncaţi o bombă în cap? l-am întrebat pe Jesse.

— Ne-au trimis pachete de date pline cu viruşi troieni care ne-au închis uzina fizică. Era să murim.

— Aha. Şi de unde ştiţi că aceste date au venit de pe *Oraşul Raţiunii*?

— Prietenii noştri ne-au ajutat să le dăm de urmă, răspunse Jesse, arătându-mi-o cu capul pe Shaunasie.

Am clătinat din cap. Ai fi putut să crezi că lunaticii ăştia se pot înţelege unul cu celălalt, unindu-se împotriva noastră, dar lucrurile nu stăteau niciodată aşa.

Shaunasie îşi dădu părul scurt peste cap cu un gest ce imita perfect sfidarea.

— Oamenii aceştia au dreptul să se apere.

— Aşa cum v-am zis deja, nu e treaba mea să mă amestec în de-astea.

M-am retras către trapa prin care urma să ies din cabina aia înghesuită. Pentru o secundă, mi-a trecut prin cap să-i spun lui Jesse ce era de fapt Shaunasie. Petrecuseră 152 de zile împreună şi mai aveau încă 23 până să-şi încheie misiunea. Presupunând că reuşeau să arunce bomba şi să scape cu viaţă, aveau un drum de întoarcere al dracului de lung, chiar şi folosind cea mai rapidă orbită de transfer.

Jesse avea cam 18 ani omeneşti. Chiar dacă cei de pe *Marele Imperiu Fantastic* aveau ceva încărcătură sexuală, deşi mă cam îndoiam de asta, ar fi trebuit să se caţăre pe pereţi ca să-şi dea seama cum să se apropie de trupul micuţ al fetei. Adevărată excelenţă transemoţională. Dar, dacă ar fi ştiut că fata nu era altceva decât un soft care funcţiona pe bază de fibre organice întreţesute în sistemul ei nervos, cred că şi-ar cam fi pierdut interesul pentru ea. Ar fi transformat restul călătoriei lor dintr-o tortură rafinată într-una grosolană.

În cele din urmă m-am decis să nu-i spun. Am avut şi eu odată 18 ani. Ştiu ce-aş fi răspuns dacă un băşinos bătrân mi-ar fi spus să nu-mi mai pierd vremea cu tipa pe care o iubesc. Le-am făcut la revedere cu mâna înmănuşată şi am ieşit prin trapă.

În timp ce mă îndreptam, în capsulă, către nava mea, am început să analizez datele pe care le storsesem de la micuţa creatură de pe JAF. Nimic din ceea ce downloadasem nu ar fi fost admisibil în vreo curte juridică, ţinând cont că, de fapt, le furasem. Dar Grupul de Coordonare nu era tribunal. Lor nu le păsa de unde sau cum le veneau informaţiile. Erau doar nişte brokeri. Aflau ce le trebuia şi apoi vindeau informaţiile, rămânând în afacere

şi contribuind astfel la bunul mers al vastului şi complexului comerţ interplanetar. Aşa, toată lumea era mulţumită.

De obicei nu plăteau cine ştie ce pentru informaţiile despre un colonist, dar aveam sentimentul că *O Cale Mai Bună* punea ceva la cale, şi acel ceva era cel puţin neplăcut, dacă nu de-a dreptul periculos, pentru restul sistemului solar. Îmbogăţirea puterilor mentale era un subiect sensibil. Nimeni nu avea nimic împotriva oricărei forme de îmbunătăţire, fie că era manipularea genetică a nenăscuţilor, fie că era vorba de implanturi organice sau de hardware la adulţi. Practica era foarte răspândită, oricum. Dar, în acelaşi timp, toată lumea dorea să ştie ce puneau la cale ceilalţi. Cât de inteligent, cât de repede şi ce mai rămăsese intact din mintea umană originală? Nu ştiu dacă interesul ăsta era pentru propria apărare sau pentru a ţine pasul cu competiţia. Probabil câte puţin din amândouă.

Datele pe care le adunasem de la domnişoara MacTaggart mă ajutaseră să înţeleg destul de bine ce puneau la cale cei de pe *O Cale Mai Bună*. Erau înjur de câteva mii, o comunitate destul de prosperă pentru Centura Kuiper. Bătrânii erau bine întăriţi cu implanturi de hardware. Generaţiile mai tinere suferiseră nişte modificări genetice îndrăzneţe, toate de ordin mintal. Mai aveau şi vreo câteva duzini de puşti, cu creierul golit, care încă învăţau cum să se conecteze direct la cele trei inteligenţe artificiale care conduceau uzina fizică.

Îşi produceau singuri „mătasea” pentru implanturi. La cantităţile pe care le foloseau nici nu era de mirare. Milioane de Unităţi din Moneda Curentă a Sistemului nu ar fi putut cumpăra recolta de fire care intra în fiecare copil. Da, asta făceau, le ţeseau interiorul. De parcă faptul că le goleau creierul nu ar fi fost de ajuns.

Aveam, aşadar, de-a face cu un scenariu nu prea plăcut. În plus, făceau rău şi copiilor. Ştiu că toate astea sunt greşite, nu sunt invalid din punct de vedere moral. Dar mai ştiu şi că nu era genul de ofensă morală care să-i intereseze pe marii cumpărători. Nu, ceea ce îi interesa era doar să afle care erau capacităţile acestei colonii. Până la

ce nivel îşi îmbogăţiseră activitatea cerebrală? Şi, mai ales, ce intenţionau să facă cu această putere?

Dar am lăsat toate astea în seama Grupului de Coordonare. Aveau backgroundul fondatorilor coloniei şi datele care le puteau spune la ce te poţi aştepta atunci când abuzezi de implanturile de „mătase”. Aşa că am trimis datele mele la Sediul Central al Coordonatorilor, pe Mercur. Treaba mea aici se sfârşise.

Hai să vă zic cum stă treaba cu orbitele. Când laşi pe cineva în urmă, eşti de fapt în continuare pe aceeaşi orbită cu el, în jurul Soarelui, asta până când bagi viteză. Pentru a nu consuma prea mult combustibil, mai accelerezi, mai încetineşti şi, încetul cu încetul, te îndepărtezi. Întreaga tărăşenie e a dracului de dramatică la ieşirea de pe orbită. Pentru că, deşi au trecut zile întregi, continui să vezi aceiaşi oameni pe care i-ai lăsat în urmă.

Încă mai aveam urâţenia aia de navă JAF pe harta radarului, când m-a sunat omul meu de legătură din Grupul de Coordonare. Nu putea fi vorba de un dialog, desigur. Eram la 15 ore lumină de Sediul Central de pe Mercur. Dar cu Seymour Gladstone nu puteai avea un dialog nici dacă erai în aceeaşi cameră cu el.

„Mi-a plăcut raportul tău, cowboy”, mi-a zis el fără alt preambul. „Unde îi găseşti pe oamenii ăştia? Nu zice nimeni nimic: un implant aici, unul acolo, dar ăştia, măiculiţă! În sfârşit, cel mai bun analist al nostru a scormonit prin datele care le-ai trimis şi toate celelalte mizerii pe care le aveam noi despre cei de pe *O Cale Mai Bună*. Se pare că vin de pe Titan, la fel ca şi amărâţii ăia de pe *Oraşul Raţiunii*. Dar, stai, că ăsta e doar începutul”, rânji el.

„*Oraşul Raţiunii* a fost fondat de un matematician; pe numele său Right Finegold. Preşedintele Institutului pentru Introspecţie al Şcolii de Absolvenţi ai Ştiinţelor Abstracte al Universităţii Gândirii Superioare de pe Titan.” Îmi spuse toate astea cu o voce cântată în timp ce citea datele de pe o agendă electronică. Apoi, întoarse agenda cu faţa în jos pe biroul său şi se aplecă spre camera video pentru a-mi şopti confidenţial, lucru care nu era câtuşi de puţin necesar,

dar care îi plăcea: „A existat şi un scandal. Cu toate ingredientele genului: sex, bani şi îmbogăţirea materiei cenuşii. Institutul lui Finegold colabora cu Departamentul Experimental Cognitiv, scriind software-ul care urma să ducă la îmbogăţirea materiei cenuşii, când lucrurile au luat-o razna.”

Am pus pe playback, mi-am făcut un sandvici şi m-am aşezat confortabil pentru restul mesajului. Ar fi trebuit să fi făcut asta încă de când îi văzusem faţa lui Seymour pe monitor.

„Departamentul Experimental Cognitiv a plantat un spion, o fetişcană drăguţă, pentru a fura nişte tipare mentale. Fata a sedus, pe rând, un proaspăt absolvent, un asistent şi, se pare, chiar pe Finegold. A extras o grămadă de coduri libere înainte de a fi prinsă şi retrimisă la Ex Cog. Şi tu ştii cum e politica pe Titan. S-a dovedit că Ex Cog avea un buget mai mare şi suficiente legături cu Decanii, aşa că Finegold a fost cel care a trebuit să-şi ia tălpăşiţa. Şi-a adunat câţiva loialişti şi a devenit colonist. Sunt destul de dotaţi, dacă e să te iei după zestrea lor. Le dau încă zece ani buni înainte să se întoarcă târându-se, sau să moară.

Dar, între timp, legislativul de pe Titan se suceşte şi toată afacerea asta cu îmbunătăţirea mentală devine de netolerat, iar multe dintre lucrurile care se întâmplau la Ex Cog devin ilegale. În cele din urmă, nici măcar cei de la Universitatea Titan nu mai pot să-i protejeze de ţărani şi furcile lor şi sper că-ţi dai seama cum se termină toate astea? Pe Centura Kuiper, pe un bulgăre de zăpadă numit *O Cale Mai Bună*. Hai să-ţi mai zic câteva despre *O Cale Mai Bună*. Tu ai aflat doar câteva din lucrurile de suprafaţă, dar ăştia se ocupă şi de nanotehnologie, de descărcat minţile umane în computere şi diferite alte metode de a ajunge la viitorul post-uman. Toate astea îmi sună cam aiurea. În sfârşit, aceste două colonii se aşează la mama dracului depărtare una de cealaltă, în zona îngheţată, dar după douăzeci de ani orbitele o iau razna şi inelele se învârt în interiorul inelelor şi acum sunt practic vecine. Coincidenţă?

Se poate... Sau poate doar un plan de răzbunare bine elaborat.

De fapt, toată treaba asta cu răzbunarea e ideea mea. Analistul, Inteligenţă Artificială, ce vrei, nu a avut imaginaţia necesară să priceapă. Inteligenţelor Artificiale le lipseşte simţul dramatic. În sfârşit, IA crede că *O Cale Mai Bună* pregăteşte un conflict între *Marele Imperiu Fantastic* şi *Oraşul Raţiunii*, în scopuri necurate.

Uite de ce-ţi spun ţie toate astea. Avem un client care e dispus să te plătească să-i opreşti pe puştii ăia să distrugă *Oraşul Raţiunii*. 80.000 de oscus, din care ne oprim şi noi comisionul nostru, de 20 la sută. Nu ar trebui să fie prea greu de vreme ce nu-s înarmaţi. Asta e misiunea. Succes, mazel tov, bon voyage şi toate alea. A, şi ai grijă. Am uitat ceva oare? Nu mă pot gândi la nimic altceva ce ţi-aş mai putea spune. O să-ţi trimitem analizele noastre, criptate standard. Dacă ai alte întrebări, dă-i drumul."

Analizele computerului de la Grupul de Coordonare mi-au confirmat suspiciunea că Marelui Imperiu Fantastic i se pregătea o înscenare. Dar în ce scop? *O Cale Mai Bună* nu încerca, în niciun caz, să ocolească ramificaţiile legale ale genocidului. Eram pe Centura Kuiper. Aici nu existau legi. Doar tipi ca mine, Distrugători, iar noi nu eram aici ca să-i pedepsim pe cei care se ţineau de rele. Treaba noastră printre colonişti era să împiedicăm apariţia unor noi piraţi care să atace clienţii din sistemul interior. Pe măsură ce scanam tot mai multe date, înţelegeam din ce în ce mai puţin. *Marele Imperiu Fantastic* părea să nu fie implicat câtuşi de puţin în această dispută. Erau Marţieni şi, prin urmare, urau orice autoritate. O colonie slabă, mică şi nedezvoltată, care experimenta asupra materiei cenuşii, dar nu ca să producă supraoameni, ci doar ca să se înţeleagă pe ei înşişi ceva mai bine. Eram sigur că atacurile cu viruşi veniseră nu din partea celor de pe *Oraşul Raţiunii*, ci a celor de pe *O Cale Mai Bună*.

Nu-mi plăcea înscenarea asta din mai multe motive. Mai întâi, Jesse Marslarsen era pe cale să o păţească, fără nicio îndoială, şi, nu ştiu de ce, dar îmi plăcea de el. *Marele*

Imperiu Fantastic nu stătea nici el mai bine, deşi era vina lor că-i crezuseră pe cei de pe *O Cale Mai Bună*. Şi, mai presus de toate, *Oraşul Raţiunii* urma să se ducă dracului. Ori ei îşi vedeau doar de treburile lor şi nu făcuseră nimic nimănui.

Aşa că era treaba mea să pun în ordine toată încurcătura asta, fir-aş-al naibii de campionul justiţiei! Am programat un curs de interceptare pentru JAF şi am pornit motoarele. Imediat ce am văzut capsula de salvare separată de JAF, primul impuls a fost să o prăjesc. Aveam laserul cu microunde pregătit încă dinainte ca situaţia să fi fost analizată de computerul tactic. Dar nu era bomba. Nu avea greutatea corectă şi niciun sistem de ghidare vizibil. Trebuia să fie cineva în ea şi doream să aflu cine anume înainte să apăs pe trăgaci.

Ne aflam doar la 300 de kilometri de *Oraşul Raţiunii*. Ambele nave încetineau din ce în ce mai mult, aşa că aveam destul timp să acostez JAF-ul şi să dezarmez bomba înainte de a exploda, dar capsula de salvare a schimbat toată situaţia. Vroiam ca aceasta să se întoarcă pe JAF, astfel încât să pot să mă ocup de toate variabilele în acelaşi timp. Am reprogramat repede robotul şi l-am trimis să intercepteze capsula de salvare, apoi m-am echipat şi am pornit-o spre JAF. Vroiam să mă concentrez asupra bombei şi, chiar dacă robotul nu ar fi putut să aducă înapoi capsula de salvare, cel puţin era capabil să o oprească din misiunea ei, oricare ar fi fost. M-aş fi putut ocupa de mai multe variabile, odată ce bomba era dezactivată.

Am ajuns la JAF, dar nu mi-am mai bătut capul cu trapa de intrare. Mi-am tăiat, pur şi simplu, intrarea în navă, topind gheaţa cu nişte ace de sudură chimice, aruncând bucăţile de rocă în spatele meu în timp ce înaintam către centru. Am ajuns la bombă în doar două minute şi am realizat întreaga schemă a detonatorului în alte două minute. Am scos apoi capacele detonatorului. L-am defiletat manual şi l-am distrus. Acum puteam să mă relaxez. Am tras afară ce mai rămăsese din detonator şi l-am deconectat de la bombă. Apoi am demontat armarea şi

am aruncat totul, bucată cu bucată, în tunelul pe care îl săpasem ca să intru în navă. În sfârşit, am îndepărtat încărcătura explozivă care ar fi comprimat amestecul de deuteriu şi tritiu şi am lăsat combustibilul să se scurgă în vid. Întreaga operaţie nu mi-a luat mai mult de zece minute. În timp ce lucram, am tras cu urechea la conversaţia dintre Jesse şi Shaunasie.

— E înăuntru. A intrat în navă. Jesse era agitat. Ce fac acum?

— Nu prea ai ce să faci, Jesse.

— Dar demontează bomba. Să o detonez?

— Nu suntem îndeajuns de aproape. Nu ar provoca nicio pagubă Oraşului.

— Trebuie să-l opresc sau misiunea va fi ratată. *Eu* voi fi un ratat. De ce m-au trimis pe mine? Nu pot face nimic ca lumea.

Trebuie să recunosc că-mi părea rău de puşti. Era la fel de uşor de citit pe radio pe cât era în persoană. Îi puteam auzi suspinele. Păcat că dăduseră peste mine. Păcat că exista cineva cu bani care le dorea eşecul. Pe de altă parte, însă, Distrugătorul care ar fi luat acest contract i-ar fi pulverizat pur şi simplu şi şi-ar fi luat banii. Consiliul de supraveghere nu ar fi pus prea multe întrebări în legătură cu folosirea forţei letale în circumstanţele date. Aşa că, într-un fel, Jesse era norocos. Eu nu lucram aşa.

Era evident că Shaunasie era cea care conducea capsula de salvare. Detectase robotul meu şi acum încerca să se ferească. Zbura mai bine decât aş fi crezut, dar capsula nu era uşor de manevrat şi robotul se apropia tot mai mult. Când robotul meu o ajunse, Shaunasie scoase armele. Ştiam că trebuie să aibă nişte arme, dar habar n-aveam ce să fac să le anihilez. Trase o salvă în robot şi îşi reluă cursul.

Mă cam săturasem de ea. De vreme ce nu aveam nicio remuşcare să pulverizez o păpuşică de „mătase”, nu mai aveam niciun motiv să nu deschid focul împotriva capsulei. Tocmai mă pregăteam să transmit comanda de tragere navei mele, când sistemul de apărare al Oraşului Raţiunii îşi

făcu simţită prezenţa. Capsula de salvare şi JAF-ul fură pe dată învăluite într-o delicată reţea din fibre de carbon. Nava mea era destul de departe, astfel încât reuşi să vadă reţeaua şi să o evite la timp. M-am retras către capătul tunelului, încercând să analizez situaţia.

Sistemul de apărare al celor de pe *Oraşul Raţiunii* era simplu şi eficient. Reţeaua era invizibilă pentru radar, deoarece ţesăturile erau mult mai mici decât lungimea undelor radio. Ţesăturile, luate individual, nu ar fi putut opri nici măcar o bombă cu impuls ionic, ca să nu mai vorbim de o armă chimică sau o bombă cu fuziune. Dar erau aranjate în aşa fel încât orice navă care se îndrepta spre Oraş, ar fi agăţat din ce în ce mai multe ţesături, încurcându-se definitiv în ele, înainte de a ajunge la centru.

În acelaşi timp era şi o apărare destul de scumpă. Norul conţinea îndeajuns de multe nanofibre de carbon încât să construieşti o frânghie până pe Marte. În timp ce încercam să-mi dau seama cum să mă întorc la nava mea prin găurile din reţea, mă întrebam cum reuşiseră să producă atât de multe nanofibre cu resursele limitate ale unui colonist. Apoi mi-am amintit ce-mi spusese Seymour despre cât de bine echipaţi erau, pentru nişte oameni care-şi părăsiseră casele pentru a scăpa de persecuţie şi de acuzaţii. Ăştia nu erau, în niciun caz, nişte colonişti obişnuiţi. Se pare că aveau chiar şi un tătic în sistemul intern, care mă plătea pe mine să-i apăr.

Oricum, îmi dădusem osteneala degeaba. Chiar dacă nu apăream, *Oraşul Raţiunii* s-ar fi descurcat şi singur. Reţeaua de fibre de carbon era astfel construită încât, cu cât nava şi capsula de salvare se zbăteau mai mult, cu atât erau mai bine ţintuite înăuntrul ei. Am decis să nu o ucid pe Shaunasie până când nu-mi voi da seama care era planul ei.

Între timp, prezenţa noastră la porţile Oraşului fusese deja reperată. Dacă Jesse şi Shaunasie contaseră pe faptul că erau cumva invizibili, îşi făcuseră socotelile prost. Primeam mesaje de la chestia care ţinea de controlor de

trafic într-o zonă unde nu exista trafic, aşa că am răspuns cu mesajul meu de identificare standard.

„Distrugător autorizat”, le-am transmis pe unul din canalele de comunicare. „Sunteţi atacaţi. Am neutralizat pericolul şi situaţia e sub control. Nu vă faceţi griji, oameni buni. Pericolul a trecut.”

Shaunasie ieşise din capsulă. Purta un costum armat de luptă, echipat ca la carte şi avea la ea trei arme puternice. Avea mitraliera cu care trăsese în robotul meu, fixată pe un braţ articulat deasupra umerilor, un tun cu laser deasupra braţului drept şi câte o mini-cartuşieră cu torpile pe fiecare picior. Eu aveam aruncătorul de flăcări şi lansatorul de năvoade şi o poziţie defensivă destul de bună, la capătul tunelului. În acelaşi timp, nava mea căuta, neştiută decât de mine, o rută de scăpare la capătul tunelului, astfel încât să pot ajunge acolo înainte ca Shaunasie să-şi dea seama ce am de gând.

Primeam o grămadă de imagini, odată la câteva secunde şi încercam să-mi dau seama ce făcea ea. Senzorii pe care-i plantasem pe platforma JAF îmi indicau apropierea capsulei de salvare. Metalul contorsionat ce mai rămăsese din robotul meu încă mai trimitea imagini video cu ceea ce făcea Shaunasie, în latura îndepărtată a capsulei de salvare. Era foarte preocupată de nanofibrele în care era înfăşurată ca un cocon capsula şi încerca să se asigure că nu va rămâne agăţată de platformă.

Mi-am scos capul prin gaură şi am lansat un cârlig cu frânghie către capsulă. Acesta s-a strecurat ca un şarpe prin reţeaua de nanofibre şi s-a înfipt în platforma capsulei. După ce am mai trimis unul, capsula era în mâinile mele şi puteam să o aduc acolo unde vroiam eu. Tocmai mă pregăteam să mai trimit unul, când Shaunasie lansă o torpilă spre mine.

M-am aruncat înapoi în tunel, iar torpila a încercat să mă urmărească. Dar sistemul de ghidare s-a zăpăcit pe drum şi încărcătura a explodat în spaţiu. M-am târât iar spre spărtură, să mai lansez un cârlig, însă fătuca a trecut la arma cu laser. Am primit lovitura în costum şi am reuşit

totuşi să lansez cârligul. În timp ce mă târam înapoi în tunel, am lăsat gheaţa să absoarbă excesul de căldură. Apoi am folosit scripeţii de la capătul funiilor de la cârlige pentru a manevra capsula într-o poziţie mai avantajoasă. Am aruncat un năvod spre Shaunasie, agăţându-i mitraliera, şi m-am îndreptat iar spre gaura de la gura tunelului. La Jesse nu mă gândisem. Îl consideram prea timid să se angajeze în luptă, dar să fiu al dracului, m-am trezit cu el în spate, aruncând în mine cu o bilă de epoxy.

Înainte să mă întorc spre el, am reuşit să mai arunc un năvod şi să o imobilizez pe Shaunasie. M-am întors imediat spre Jesse. Bila de epoxy îmi paralizase picioarele pe loc, dar, la o adică, într-o luptă corp la corp, mă puteam descurca şi fără ele.

Vedeam prin vizorul lui Jesse că era furios. Mă atacase cu o hotărâre surprinzătoare pentru cineva care, cu câteva minute mai devreme, tremura ca varga. Trase din nou cu arma lui cu epoxy şi puţin lipsi să nu mă prăjească de-a binelea. Am scos aruncătorul de flăcări. Deşi îmi părea rău că a trebuit să folosesc arma non-letală pe creatura de afară, iar acum trebuia să o folosesc pe cea letală pe băiatul ăsta amărât, acum era pielea mea în joc.

Se târâse înapoi în tunel, părând la fel de speriat pe cât de curajos fusese câteva secunde mai devreme. Dar nu renunţase la armă. Se pregătea să se ascundă după colţ, aşa că am luat-o după el. Dar după colţ, m-am izbit de un zid proaspăt de epoxy. Tocmai încercam să-l tai cu aruncătorul de flăcări, când un val de heliu lichid m-a lovit din spate. Înainte să-mi dau seama de unde venise, eram complet paralizat.

* * *

— Îşi revine.

— Vrei să zici că încă mai trăieşte?

— Probabil că are şi el nişte implanturi. E imposibil să nu aibă, ţinând cont de domeniul lui de activitate. Nu vroiai să trăiască?

— Nu m-am gândit la asta.

— Pe mine m-ai păcălit. Ai realizat capcana perfectă. Nu e uşor să păcăleşti un Distrugător, aşa cum ai făcut-o tu.

Avea dreptate. Cum dracu’ reuşise să mă tragă pe sfoară? îl considerasem un nătărău, dar, dintr-odată, se transformase în geniu.

— Bănuiesc că am avut noroc. Ţeava de răcire e îngropată prin apropiere. Am reuşit să sigilez restul tunetelor, astfel încât heliul a umplut întreaga încăpere.

— Nu mai contează, te-ai descurcat de minune. S-ar putea să avem nevoie de el în viaţă.

— De ce?

— Nu ai auzit ce a zis înainte să-l atacăm? Le-a spus celor de pe *Oraşul Raţiunii* că are situaţia sub control. De aceea nu au trimis pe nimeni aici să vadă ce se întâmplă. Datorită lui, am câştigat ceva timp. Va trebui să-l folosim cât mai bine cu putinţă.

— Dar nu o să vrea să ne ajute.

— Ştiu eu o cale prin care să-l facem să joace cum vrem noi.

— Te referi la tortură?

— Mai degrabă la controlul minţii, răspunse Shaunasie.

Situaţia mea nu era prea roză: eram imobilizat, dezarmat şi nu mai primeam nicio informaţie de afară. Am încercat să trimit eu nişte mesaje, dar nava mea nu părea să le primească. Asta nu putea fi decât rău. Dacă nava mea nu primea veşti de la mine, după o anumită perioadă de timp, începea să gândească de una singură, şi nu vroiai să fii prin preajmă când făcea asta. Nu ştiam cât timp îmi pierdusem cunoştinţa. Am deschis ochii.

— Faceţi o mare greşeală, le-am spus ameninţător celor doi tineri din faţa mea.

Eram ţintuit de o placă cu nişte fire de nanofibre de carbon. Erau la fel cu cele cu care era înfăşurată nava lor.

— Ştiam că vei spune asta, zise Shaunasie. Nimeni nu o să vină să te salveze. Nimănui nu-i va păsa de moartea ta.

Am privit-o în ochi şi i-am zâmbit. Lacrima de cristal de pe obrazul ei drept fusese acoperită cu un bandaj. Bună

mişcare. Îmi închisese accesul la programul ei principal. Îşi dăduse seama că o puteam citi. Asta mai lipsea.

— Cât e ceasul? Cât a durat leşinul?

Jesse tocmai se pregătea să-mi răspundă, când Shaunasie îl opri.

— Nu-i spune nimic. Va încerca să se folosească de orice informaţie primită.

— Şase ore, am zis. Dacă nava mea nu primeşte niciun mesaj de la mine în mai mult de şase ore, se trezeşte. Şi, când se trezeşte, e furioasă. Faceţi voi calculele şi spuneţi-mi dacă avem motive să ne îngrijorăm.

Am citit răspunsul pe faţa lui Jesse. Mai aveam încă timp, dar nu prea mult.

— Mai avem mai puţin de oră, am spus şi tresărirea lui Jesse mi-a confirmat faptul că avusesem dreptate. Shaunasie se uită urât la el.

— Trebuie să începem să ne mişcăm, strigă ea.

— Crezi că vorbeşte serios sau blufează?

— Trebuie să ne mişcăm foarte repede, indiferent ce spune el.

— Jesse, cred că e momentul să afli câteva lucruri despre tovarăşa ta.

Jesse se opri şi se uită la mine, apoi la Shaunasie.

— Trage de timp, sări Shaunasie. Nu-l asculta. Se va folosi de orice ca să ne oprească. Ţine minte ce-ţi zic.

— Aici te înşeli, fetiţo. Nu-mi pasă câtuşi de puţin dacă reuşiţi sau nu. Nu e treaba mea.

— De-aia ai demontat bomba?

— Cineva m-a plătit să vă împiedic să aruncaţi bomba. Nu mi-au spus că aţi mai avea şi alte planuri. Dacă aveţi şi alte obiective, n-aveţi decât să vă vedeţi de treabă. Mai ai şi alte obiective, nu? Unul de care nu prea te-ai obosit să-i spui şi lui Jesse?

Jesse continua să se uite când la mine, când la Shaunasie. Emoţiile i se puteau citi, ca de obicei, pe faţă. Era confuz, curios şi hotărât în acelaşi timp. Era un amestec de care trebuia să profit.

— Ştiai că cei de pe *O Cale Mai Bună* au nişte socoteli de încheiat cu cei de pe *Oraşul Raţiunii*? Pe Titan au fost aliaţi, dar s-au certat. Şi acum iată-i împreună, după douăzeci de ani. Aşa că *O Cale Mai Bună* v-au găsit pe voi, fraierii de pe *Marele Imperiu Fantastic*, să scoateţi castanele din foc pentru ei.

Jesse se uită din nou la Shaunasie.

— Îi ştii de pe Titan? Mi-ai spus că vreţi să ne ajutaţi.

— *Oraşul Raţiunii* nu v-a atacat niciodată, Jesse, i-am spus. Cei de pe *O Cale Mai Bună* au făcut-o. Asta era parte din planul lor. La fel şi faptul că v-au trimis-o pe fata asta frumoasă să vă ajute cu bomba. Numai că nu e chiar o fată. E o ţesătură de „mătase” în corp de femeie. Hai, întreab-o cum are de gând să-mi controleze mintea.

— De unde scoţi toate astea? interveni Shaunasie, dând din cap. Ţesătură de implanturi? Jesse, gândeşte-te puţin. Nu ai niciun motiv să te încrezi în tipul ăsta. Lucrezi cu mine de ceva vreme. Pe mine mă cunoşti, ăsta e un *străin*. Vrea doar să ne împiedice să facem ce avem de făcut.

— Dar bomba nu mai poate fi folosită, răspunse Jesse. Nu mai avem cum să facem ceea ce trebuia să facem.

— Putem face alte lucruri, Jesse. Bomba era doar planul A. Hai să căutăm şi alte planuri ca să vedem ce putem face să ducem misiunea la bun sfârşit.

— Da, ce-ar fi să-mi spui şi mie de celelalte planuri? Asta vroiai să faci când ai plecat cu capsula de salvare?

— Ti-am zis, m-am dus în recunoaştere. Nu aveam alt plan până să demonteze el bomba.

— Bine, şi ce putem face acum?

— *Oraşul Raţiunii* are şi alte puncte vulnerabile…

— În niciun caz nu am fi reuşit să trecem nereperaţi, izbucni Jesse. Mi-ai spus că nu au niciun fel de apărare. Reţeaua asta de nanofibre e incredibil de sofisticată!

— Dar şi imposibil de detectat. N-aveam de unde să ştim…

— Ai spus că le-aţi analizat colonia, că le ştiţi punctele slabe. Era doar o minciună, nu-i aşa? Măcar bomba era una adevărată? M-aţi folosit doar ca momeală, nu-i aşa?

Să tot mai vii de acasă, Jesse. În sfârşit, puştiul începuse să gândească cu propriul creier.

— Ai grijă, băiete, i-am spus. Să nu crezi că o să rateze misiunea numai pentru că nu-ţi miroase ţie bine.

Jesse se uită la mine şi Shaunasie abia aşteptase asta. Am văzut cuţitul ridicându-se şi, înainte să apuc să-l avertizez, îl şi înfipsese în spatele lui. Din nou, puştiul reuşi să mă surprindă. Se roti, se trânti la pământ şi apoi o lovi cu picioarele, trimiţând-o în partea cealaltă a micuţei încăperi. Apoi sări după ea şi o fixă cu genunchiul de puntea de control.

Reflexele lui Shaunasie erau bune. Pentru o maşină, a lupta e ca un puzzle matematic. Dacă ai software-ul necesar, poţi să execuţi aproape orice mişcare. Mă aşteptam să-i tragă una între picioare, dar se pare că, pentru softul ei, asta era prea uşor. Îi trase totuşi un pumn sănătos în nas şi, după ce se eliberă din strânsoarea lui, îi plasă un picior în cuţitul din spatele lui. În sfârşit, după ce fu sigură că şi-a asigurat scăparea, îl lovi din plin între picioare.

Jesse nu se simţea prea bine. Nu se luă după ea, deşi încă ar mai fi putut să lupte. În schimb, veni spre mine. În timp ce se grăbea spre mine, îmi imaginam că vine să mă elibereze ca să-l ajut s-o dovedim pe fată. Încă o dată, mă înşelasem. Eliberă placa şi o folosi, cu tot cu mine, ca scut, în timp ce se repezea spre Shaunasie.

Între timp, Shaunasie găsise o armă, un cuţitaş cu aburi, foarte bun în lupta corp la corp. Vaporul de apă, care e supraîncălzit, izbucneşte cu o forţă îndeajuns de mare ca să taie carnea – nu şi metalul – iar căldura cauterizează rana, aşa încât nici măcar nu se umple locul cu sânge. Iar eu mă îndreptam cu viteză spre cuţitul respectiv.

Radioul nu-mi mai funcţiona, dar încă mai aveam laserul, în colţul ochiului drept. Iar bandajul de pe obrazul lui Shaunasie se dezlipise. Mi-am focalizat laserul pe picătura ei de cristal şi am hăcuit softul ei cum nu o mai făcusem vreodată în viaţa mea. În fond, mai erau doar

câteva secunde până când cuţitul ei urma să mă facă bucăţele.

Scosesem o grămadă de informaţii de la ea înainte, dar acum îşi închisese căile de acces la softul principal. Totuşi, mai aveam acces la o comandă de structură destul de simplă. Era o subrutină care fusese uploadată de curând, dar care încă nu fusese folosită.

Îmi propusesem să reuşesc să o opresc pentru câteva secunde. Speram ca Jesse să profite de asta, deşi nu eram foarte sigur că va reuşi. Era un puşti ciudat, volatil şi neexperimentat, dar uneori capabil de chestii geniale.

Atunci mi-a picat fisa. Toată chestia cu trans-emoţionalul. Manifestul spunea ceva despre cum să apelezi la emoţii pentru a rezolva ceva ce intelectul nu era în stare. Subrutina, la care Jesse nu apelase niciodată, urma să trezească în el un puternic răspuns emoţional. Dacă aveam dreptate, acest răspuns urma să ne salveze pe amândoi.

Era o chestie cu bătaie lungă, dar nu aveam la dispoziţie decât două secunde. Tic-tac. La dracu' cu toate. Mi-am plasat laserul pe ţintă şi am transmis comanda.

Shaunasie lăsă cuţitul să-i cadă şi se îndepărtă.

— M-am gândit la ce mi-ai zis mai devreme, Jesse, îi spuse. Şi ai dreptate. E timpul să ducem această relaţie la un nou nivel.

Jesse lăsă să cadă placa de care eram ţintuit.

— Cum?

Am strigat la el cât de autoritar am putut:

— Jesse, repede. Înşfac-o!

Spre cinstea lui, Jesse se mişcă, într-adevăr, repede. O apucă de umeri, ţinând-o strâns. Cămaşa îi era îmbibată de sângele care îi şiroia între umeri.

— Jesse, spuse fata cu o voce gâfâită. Te iubesc.

Jesse o privi lung în ochi.

Iisuse, Măria si Iosife, ăsta o crede!

— Jesse! am urlat. E un truc. Arunc-o prin trapă!

Dar îi pierdusem. Erau prinşi în programul pe care înţelepţii lor îl instalaseră în creierul fiecăruia dintre ei. Aveam idee cam cât va dura interludiul romantic pe care-l

comandasem pentru Shaunasie, dar habar nu aveam cât va dura până-şi va reveni Jesse. Şi nu-mi permiteam să stau cu mâinile în sân.

Nu puteam să-i văd prea bine, deoarece placa de care eram legat se învârtise. Când am reuşit să privesc locul în care fusesem ţinut mai devreme, am observat o cuşcă de sârmă, grosolan construită, legată de zid. Era ceea ce se numeşte o cuşcă Faraday. Aşa reuşiseră să-mi blocheze undele radio. Nemaifiind în raza ei de acţiune, am trimis un mesaj navei mele. În felul ei, mecanic, aceasta îmi dusese dorul. Mai erau doar şase minute până să mă cloneze şi să acţioneze de una singură. Evitasem acest coşmar în ultima clipă.

Îmi modelasem deja întreaga situaţie tactică în baza mea de date şi acum ordonasem computerului de pe navă să simuleze un număr cât mai mare de opţiuni. Poziţia navei pe care mă aflam, poziţia navei mele, cei doi puşti care începeau să-şi revină din interludiul romantic, deschiderea trapei, butonul ieşirii de urgenţă, şi, bineînţeles, eu. În mai puţin de o secundă, aveam răspunsul la toate aceste probleme.

Ca să faci o bucată de gheaţă, ca JAF-ul, să danseze cu un laser, nu era cine ştie ce scofală. Avusesem nevoie de mult mai multă îndemânare când săpasem tunelul. Am calculat aşadar unghiul perfect, am transmis navei mele comanda „foc” şi m-am pregătit pentru o zguduitură nu tocmai confortabilă. Nava se legănă, împinsă de aerul care venea dintr-o parte, iar trapa deschisă se pregătea să-i absoarbă pe Jesse şi Shaunasie. În acelaşi timp, colţul plăcii care mă ţinea prizonier se îndreptă cu viteză spre butonul de evacuare. M-am întors încet, exact la timp pentru a-i vedea pe cei doi căzând în capcana pe care le-o întinsesem.

Erau pe punctul să se sărute, dar mâna lui Shaunasie se îndrepta deja încet spre cuţitul înfipt în spatele lui Jesse. Acesta părea total pe altă lume, dorinţa şi iubirea citindu-i-se pe faţa sa sinceră. Apoi am observat cum picioarele i se depărtează, ceea ce nu prea se potrivea cu expresia de pe

faţă. Când, însă, au ajuns lângă trapa deschisă, Jesse îi dădu drumul lui Shaunasie şi-şi deschise larg braţele. Astfel, mâinile şi picioarele îl salvară, fixându-l de marginile pereţilor, în timp ce eu apăsam pe butonul de evacuare. Uşa interioară se închise cu Shaunasie prinsă între uşa interioară şi cea exterioară.

Shaunasie rezistă destul de mult. Rămase conştientă mai mult decât o persoană fără implanturi. Nu o puteam vedea, dar Jesse urmărea toată scena prin fereastră şi îi puteam vedea faţa foarte bine. Mi-a fost de ajuns ca să-mi dau seama că fata murise.

* * *

În cele din urmă, *Oraşul Raţiunii* fu de acord să-i dea drumul lui Jesse. Am garantat eu pentru el şi chiar îi părea sincer rău pentru ceea ce făcuse. Îmi ceruseră corpul lui Shaunasie şi, după o vreme, am înţeles şi de ce. Aveau nevoie de ea pentru a-i încheia misiunea. Nu misiunea cu care-l îmbrobodise pe bietul Jesse şi nici misiunea secretă pe care credea ea că trebuie să o îndeplinească, odată ajunşi aici. Se pare că exista o a treia misiune, atât de secretă că nici măcar Shaunasie însăşi nu ştiuse despre ea. Nici măcar înţelepţii de pe *O Cale Mai Bună* nu ştiuseră nimic. Era o misiune pe care i-o încredinţaseră cei de pe *Oraşul Raţiunii*.

Reuşisem să extrag o grămadă de date de la ea după ce dăduse ortu' popii. Aveam, încorporat în costumul meu spaţial, un mecanism care-mi permitea să-i cercetez întreaga încărcătură de „mătase" din craniul ei, fără să las nicio urmă. Asta era foarte important, faptul că nu lăsasem nicio urmă, deoarece *Oraşul Raţiunii* îmi interzisese, expres, să-i cercetez corpul, în timp ce ei dezactivau reţeaua de nanofibre cu care capturaseră JAF-ul.

Nu am apucat să analizez datele decât după interogatoriu, adică după ce eu şi Jesse fusesem escortaţi, în siguranţă, până pe nava mea. Credeam că urma să aflu mai multe despre ce intenţionau să facă cei de pe *O Cale*

Mai Bună. Şi am aflat, dar cu totul altceva decât mă aşteptasem.

Cei care înfiinţaseră *O Cale Mai Bună* erau rivalii celor de pe *Oraşul Raţiunii*. Dar, înainte de asta, fuseseră colaboratori. Cogniţia Experimentală realizase hardware-ul sub forma unor creiere umane îmbogăţite şi mărite, în timp ce Institutul pentru Introspecţie se ocupase de software, adică de structurile mentale care urmau să conducă acele creiere. Se pare că dăduseră celor de la Ex Cog ceva în plus. *O Cale Mai Bună* lucrase la un prototip de superom, aşa cum fusese acesta proiectat de cei de pe *Oraşul Raţiunii*.

Iar eu tocmai livrasem prototipul celor care-l proiectaseră.

— Încă nu-mi vine să cred că Shaunasie nu era o fiinţă umană, îmi spuse Jesse după ce i-am arătat nava. Chiar am simţit ceva pentru ea. Credeam că şi ea a simţit la fel. Ca să aflu că totul era o prefăcătorie... Ceea ce mi-a zis la sfârşit, ultimul lucru pe care mi l-a zis, probabil că nu era decât o vrăjeală programată. Urma să folosească asta împotriva mea, doar că i-a scăpat la momentul nepotrivit. Nu m-a iubit niciodată.

— Nu-i aşa că-i naşpa? i-am răspuns.

M-am aşezat pe scaunul de comandă din faţa consolei principale şi i-am făcut cu ochiul mamei mele. Ce bine era acasă. Câştigasem şi o sumă bunicică din această misiune, deşi probabil că nu făcusem exact ceea ce-mi ceruse clientul. Dar asta e. Dacă vroiau să o ucid pe Shaunasie înainte să ajungă pe *Oraşul Raţiunii*, ar fi trebuit să mi-o ceară. Toată vrăjeala de care se folosiseră nu era de mine.

Eh, bine măcar că am scăpat cu viaţă. Aşa puteam să le zic şi celor din Consiliul de Coordonare ce se întâmplă pe aici, printre bulgării ăştia de zăpadă murdară. Numai când mă gândesc că era cât pe ce să mă confrunt cu propria mea clonă... Gândiţi-vă la bătăile de cap existenţiale, la problemele legale, ca să nu mai zic că ar fi trebuit să ne certăm pentru pat...

— Superoamenii ăştia... zise Jesse, dând din cap.

— Superoamenii, i-am dat dreptate. Futu-i-aş!

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu
„City of Reason” by Matthew Jarpe

Înrudire

Bruce McAllister

Locuieşte în Redlands, California şi scrie povestiri şi romane SF de aproape 50 de ani. Este fost profesor la University of Redlands şi este consultant pentru cei care vor să devină scriitori. A câştigat premiile Hugo şi Nebula şi a fost de nenumărate ori finalist la cele două pentru scrierile sale. În povestirea de faţă, un copil îşi descoperă o rudă neaşteptată dintr-o altă specie, nu tocmai paşnică şi puţin plăcută pe un Pământ suprapopulat.

————————————

Extraterestrul şi băiatul de doisprezece ani stăteau în acea după-amiază, în camera fără ferestre, sus, deasupra oraşului. Băiatul vorbea, iar extraterestrul asculta.

Băiatul era obişnuit – aspectul său exterior cuprindea genele de pe trei continente, iar hainele îi erau croite după moda tuturor băieţilor din marele ansamblu de locuinţe, denumit LAX.

El voia ca extraterestrul să ucidă un om. Pur şi simplu.

În timp ce băiatul vorbea, extraterestrul stătea drept şi ţeapăn, pe singura piesă de mobilier care îl putea ţine. Cu privirea în altă parte, băiatul stătea pe scăunelul de lângă biroul unde îşi făcea temele zilnic. Faptul că extraterestrul stătea pe patul său îl făcea să se simtă neliniştit, deşi ştia care era cauza. Era stingherit din cauza genunchiului ciudat al creaturii, care se afla atât de aproape de al lui, în camera mică, şi fu bucuros când aceasta, parcă dându-şi seama, îşi mută piciorul.

Nu mai trebui să ridice privirea ca să vadă trăsăturile antaluanului. Acea privire rapidă din cadrul uşii fusese de

ajuns şi îi revenea în minte involuntar. Nu era vorba de sperietură, îşi zise băiatul în sinea lui. Era vorba doar de ideea că o asemenea creatură putea să se afle pe un pat construit pentru oameni, într-un ansamblu de locuinţe unde generaţii întregi s-au născut şi au murit şi se vor naşte şi vor muri mereu. Era incredibil.

Se întrebă ce credea antaluanul.

Închizând ochii, băiatul putu să-şi imagineze învelişul negru, sintetic, pe care extraterestrul îl purta ca protecţie în mediu străin. Sub acest costum, muşchii şi tendoanele i se încordau chiar şi când stătea nemişcat, ieşindu-le în evidenţă forma lor spiralată. În prag, nu-şi întinse gâtul lung, dar el ştia ce se putea întâmpla. Când îl telescopă înainte – ceea ce se întâmplă imediat – capul se răsturnă şi fălcile i se deschiseră. Ghearele lungi – pe care băiatul ştia că le are şi la cot şi la călcâi – erau scoase din teacă. În timp ce îi explica ce doreşte, cu ochii în podea, băiatul şi-l imagină scoţându-le şi băgându-le la loc în teacă. Când extraterestrul vorbi într-un final, vocea îi sună inuman – filtrată prin plasa metalică care servea de traducător şi care îi acoperea jumătate din faţă. Se întoarse cu faţa: ţeastă înspăimântătoare, ochi imenşi, care puteau repera atât de multe feluri de lumină şi răzbi în aproape orice fel de întuneric, maxilare grele, branhii suplimentare, înăuntrul aparatului respirator. Tuburile de dedesubt picurau, gata să dea drumul la jeturi de acid.

— Pe cine… vrei să ucizi? se auzi vocea, şi băiatul, înspăimântat, aproape că ridică capul. Era doar o voce – mecanică, şuierătoare, greoaie – îşi spuse el pentru a-şi învinge frica.

Dar de unul singur nu putea să-l omoare, aşa cum îşi dorea.

— Un om pe nume James Ortega-Mambay, spuse băiatul.

— De ce?

Cele două cuvinte se auziră ca un şuierat în aerul stătut al camerei.

— O va omorî pe sora mea.

— Ştii tu asta… cum?

— Ştiu eu, pur şi simplu.

Extraterestrul nu răspunse, şi băiatul îi auzi zgomotul şuierător făcut de plămâni.

— De ce crezi că aş fi de acord cu asta? spuse el într-un sfârşit.

Băiatul rosti cu greutate.

— Pentru că eşti un ucigaş.

Extraterestrul amuţi pentru câteva secunde.

— Deci toţi antaluanii, scrâşni vocea, sunt ucigaşi profesionişti?

— Ah, nu, spuse băiatul, ridicându-şi privirea şi încercând să se uite în altă parte. Am vrut să zic…

— Dacă nu-i aşa… atunci cum… m-ai ales?

Băiatul urcase până la fântâna mare de pe Stâncile Monica, destinaţie ştiută de orice vizitator al Pământului, chiar şi pentru faptul că apărea pe lista itinerariilor interzise, şi a înmânat creaturii de acolo un mesaj scris într-o antaluană stângace: „Ştiu ce eşti şi cu ce te ocupi”, scria în mesaj. „Am nevoie de serviciile tale. LAX 873-2345-2657 la 11:00, mâine dimineaţă. Mă numesc Kim.”

— Antaluanii sunt binecunoscuţi pentru iscusinţa lor, domnule, spuse băiatul cu respect. Am citit despre campania Noh şi despre ce s-a întâmplat pe Hoggun II, când poporul tău a fost trădat şi de ce a fost în stare una din trupele de mercenari să facă împotriva celor numiţi Gar-Betties.

Băiatul făcu o pauză.

— Am fost nevoit să distribui 99 de bilete, domnule, până a vă găsi. Aţi fost singurul care mi-a răspuns…

Creatura îşi balansă capul hidos în timp ce braţele lungi îi rămăseseră perfect nemişcate, iar băiatul îşi dădu seamă că nu poate să îşi ia ochii de la ele.

— Aha, înţeleg, spuse extraterestrul.

Era doar idiomul traducătorului. „A înţelege” nu era acelaşi lucru cu „a pricepe”. Tânărul făcuse ceea ce serviciile secrete militare şi civile din cinci lumi nu fuseseră capabile: să-l identifice ca fiind profesionist. Asta îl făcu pe

extraterestru să-şi pună câteva întrebări: de ce a răspuns la mesaj? De ce l-a luat în serios? Că doar, la urma urmei, fusese trimis de un copil. Era din cauză că nu simţise niciun pericol şi a urmat pur şi simplu reflexul profesional, sau altceva? Cumva, băiatul ştiuse că o va face. Dar cum?

— Câţi bani…, întrebă curios extraterestrul, poţi să plăteşti?

— Am două sute de dolari, domnule.

— Cum… i-ai câştigat?

— Am vândut lucruri, spuse băiatul repede.

Camerele erau goale. În mod clar băiatul nu avea nimic de vândut. Cu certitudine furase banii, gândi extraterestrul.

— Pot să fac rost şi de mai mulţi. Pot…

Extraterestrul scoase un sunet pe care aparatul nu îl traduse. Băiatul tresări.

Extraterestrul se gândi la cei 200.000 de interi câştigaţi dintr-o răzbunare a unui asasinat, pe a treia lună a lui Hoggun, cei o sută de kilobucks din afacerea trădării de pe asteroidul Wolfe, şi bucăţi de minerale, produse farmaceutice şi o trapă de navetă spaţială – cu o valoare de două ori mai mare – pe care le primise într-un sfârşit pentru cele trei crime colective de pe Alama Poy. Ce puteai să cumperi cu două sute de *dolari*? Puteai să cumperi măcar un bilet de tren?

— Nu este suficient, spuse extraterestrul. Bineînţeles, adăugă el, în timp ce îşi mişcă braţul, şi apoi… poate că te-ai gândit să înregistrezi… discuţia noastră… şi poţi să mă ameninţi că vei face publică discuţia… autorităţilor pământene… dacă nu fac ceea ce m-ai rugat…

Pupilele băiatului se dilatară – ca acelea ale funcţionarului unei provincii de pe Diedor, cel pe care el îl eliminase la cererea organizaţiei Gray Infra.

— Ah, nu, se bâlbâi băiatul. Nu aş face asta.

Şi extraterestrul văzu cum băiatul se face roşu la faţă.

— Nici măcar nu m-am gândit la aşa ceva.

— Poate că… ar fi trebuit, spuse extraterestrul. Braţul i se contractă iar şi băiatul observă că era mai scurt decât celelalte, strâmb, dar puternic.

Băiatul dădu din cap în semn de aprobare. Într-adevăr, ar fi trebuit să se gândească la asta.

— De ce…, întrebă extraterestrul, un om cu numele… James Ortega-Mambay… doreşte să îţi ucidă sora?

După ce copilul termină de explicat, extraterestrul se uită lung la el, ceea ce îl nelinişti pe băiat. După aceea, creatura se ridică, îndreptându-şi articulaţiile cu trosnituri şi sunete înfundate, strângându-şi picioarele ca să îşi ridice trunchiul greu şi capul, braţele lungi răsucindu-se independent de corp.

Băiatul se ridică şi se dădu înapoi.

— Două sute… nu sunt suficiente pentru un omor, spuse extraterestrul, şi părăsi clădirea, mergând pe acelaşi drum subteran pe care i-l indicase băiatul la sosire.

* * *

Când Ortega-Mambay ieşi din ascensorul sferic pe acoperişul clădirii federale, era asfinţitul şi sfârşitul unei alte zile lungi, dar productive la BuPopCon. În ultimele raze ale soarelui, helipadul strălucea ca un lac mic şi perfect – spre deosebire de haosul Oceanului Pacific din depărtare – şi nici măcar înăbuşeala nu putea să strice decorul. Era, într-adevăr, genul de vreme în care vrei să-ţi dai jos haina. Însă era doar un singur loc potrivit pentru a-ţi da haina jos cu plăcere, şi acela era, bineînţeles, în intimitatea casei sale de pe plajă. Pentru a sfida regula, purta o jacheta nouă cu ţesătură triplă, tip „tifon” cu modelul „Summer Shimmer” – frumoasă, inodoră, impermeabilă şi răcoroasă. Nu voia să o dea jos, până nu dorea cu adevărat asta.

Pleca ultimul, ca întotdeauna, de la birou, şi ca de fiecare dată, se simţea mândru. Nu era nimic mai plăcut decât să fii ultimul şi să decolezi de pe helipadul pustiu, cu elicele vâjâind deasupra şi cu apusul dedesubt, în timp ce îşi croia drum, mulţumit de singurătate, departe de oraş, sus pe coastă, spre alt helipad şi spre casa sa de lângă Oxnard. Muncise din greu pentru o aşa plăcere, îşi aminti el.

Elicopterul strălucea în ultimele raze ale soarelui – ca parte a decorului perfect – şi el se îndrepta agale într-acolo. Merita să fie subiectul unei picturi în ulei, a unei imagini digitale sau a unui poem multimedia. Poate că va face ceva ca să comemoreze acest moment în weekend, după ce ceilalţi membri ai triadei vor încheia vizita pentru şedinţa intimă.

De îndată ce ajunse la bordul elicopterului şi la uşa mică de acolo, o umbră se desprinse de umbra mai mare a aparatului de zbor şi aproape că îl făcu să ţipe.

Silueta era înaltă şi iniţial avu impresia că era un costum, o glumă făcută de colegi, nimic serios.

Dar pe măsură ce silueta înainta prin lumina slabă, îşi dădu seama ce anume era şi aproape că ţipă iar. Cunoştea asemenea creaturi din buletine de ştiri, bineînţeles, chiar le văzuse de la distanţă, în trenul navetă sau la punctele turistice din oraş, dar niciodată ca acum. *Atât de aproape.*

Când vorbi, vocea era joasă şi mecanică – acţiunea unei pânze metalice Ipoor.

— Eşti James Ortega-Mambay… supraveghetorul Districtului Şapte… BuPopCon? întrebă extraterestrul.

Ortega-Mambay se gândi să nege, dar n-o făcu. Ştia reputaţia antaluanilor tot aşa de bine ca oricine altcineva. Cunoştea îndeletnicirile pe care naţia sa, fără a mai pune la socoteală şi alte patru pe care omenirea le întâlnise în Cosmos, le atribuise antaluanilor. Nu i se părea că acest popor putea fi minţit fără riscuri.

— Da, eu sunt. Numele meu e Ortega-Mambay.

— Iar numele meu nu contează, Ortega-Mambay, spuse antaluanul. Ştii ce sunt… Ceea ce contează… este că ai decretat… sarcina Lindei Tuckey-Yatsen ilegală… Ai ordonat avortul… surorii nenăscute… a băiatului pe nume Kim Tuckey-Yatsen. E adevărat?

Extraterestrul aşteptă.

— Posibil, spuse bărbatul, orbecăind. Bineînţeles, nu ştiu pe dinafară toate cazurile. Nu le lucrăm după numele de familie… Se opri când îşi dădu seama de absurditatea situaţiei. Era ruşinos.

— Chiar nu înţeleg ce treabă ai cu asta, începu el. Acesta este un oraş pământesc, unul suprapopulat, dintr-o ţară suprapopulată, pe o planetă suprapopulată, care nu îşi permite să plătească pentru a-şi expedia membrii în surplus către alte lumi. Ne confruntăm cu o problemă pe care suntem bucuroşi să o rezolvăm noi înşine. Nimic din toate astea nu are de ce să te privească, vizitatorule. Te afli cu delegaţia ta în acest oraş?

— Nu, răspunse… şi chiar este, într-adevăr… problema mea dacă… fata nenăscută a familiei Tuckey-Yatsen moare.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Ea trebuie să trăiască, Ortega… Fratele ei îşi doreşte o soră… El locuieşte şi învaţă… în trei mici camere când părinţii lui sunt la muncă… undeva în oraş… Pentru el… fata pe care mama lui o poartă în pântec… este ca şi născută. Are sentimente puternice pentru ea… în felul vostru, Ortega.

Aşa ceva nu putea să fie posibil, îşi spuse Ortega-Mambay în sine. Era o nebunie şi simţi că-l apucă o furie pe care nu o mai trăise de la prima lui slujbă la guvern.

— Cum îndrăzneşti? se auzi. Te afli pe planeta unei alte naţii şi îmi porunceşti mie, un funcţionar federal, să mă supun nu doar dorinţelor unui copil, dar şi alor tale – tu, un simplu vizitator, fără poziţie oficială printre ai tăi…

— Copilul nu va muri, îl întrerupse extraterestrul. Dacă moare, voi… face ceea ce am fost angajat să fac.

Extraterestrul se îndreptă spre elicopter şi spre locul unde se afla bărbatul, atât de aproape că aproape se atingeau. Bărbatul nu dădu înapoi. Nu putea sa fie intimidat. *Nu putea.*

Extraterestrul ridică două din cele patru braţe şi bărbatul putu auzi o crestătură, apoi un trosnet, şi încă unul, şi răsuflarea i se tăie în timp ce urmări ghearele, mai lungi şi mai ţepene decât orice ar fi visat vreodată, strecurându-se una câte una de sub învelişul negru, sintetic. În clipa următoare, folosindu-şi ghearele, creatura scoase uşa elicopterului. Într-un moment, uşa dispăru din balamale, pentru a reapărea în ghearele extraterestrului,

care erau, după cum observă Ortega-Mambay, mult mai puternice decât orice unghie, os sau tegument al faunei terestre. Ameţit, se întrebă oare ce a mâncat creatura ca să fie atât de puternică.

— Urcă-te în vehicul, Ortega-Mambay, spuse extraterestrul. Du-te acasă. Dormi şi gândeşte-te… la ceea ce ai de făcut… pentru a o păstra în viaţă pe fată.

Ortega-Mambay abia izbuti să-şi mişte picioarele. Încercă să urce în elicopter, dar nu putu şi, pentru o clipă, îi trecu prin minte ideea teribilă că extraterestrul ar putea încerca să-l ajute. Dar apoi se văzu înăuntru, cu mâinile pe care le simţea ca de plumb pe tabloul de bord, încercând să facă ceea ce i s-a zis să facă: să gândească.

* * *

Extraterestrul nu se aşeză pe pat, ci rămăsese în pragul uşii. De data asta, pentru băiat nu mai era o problemă să-l privească.

— Tu ştii mai multe despre noi decât ai dat impresia, spuse deodată extraterestrul, cu severitate. Aşa este?

Băiatul nu zise nimic. Ochii creaturii – imenşi, ca de felină – îl priveau direct.

— Răspunde-mi, spuse extraterestrul.

Când, într-un final vorbi, băiatul întrebă doar atât:

— Ai făcut-o?

Extraterestrul nu-l băgă în seamă.

— L-ai omorât? îl chestionă băiatul.

— *Răspunde-mi*, spuse iar extraterestrul, cât se poate de liniştit.

— Da… spuse băiatul, uitându-se în sfârşit în altă parte.

— Cum? întrebă extraterestrul.

Băiatul nu răspunse. Extraterestrul văzu că, după cum stătea pe scaun, băiatul era copleşit.

— Îmi vei răspunde… sau… îţi voi distruge camera.

Pe moment, băiatul nu reacţionă în niciun fel, pentru ca apoi să se ridice şi să se îndrepte încet spre biroul unde învăţa zi de zi.

— Am făcut multe cercetări despre planeta voastră, zise el. Vocea îi era fără vlagă.

— E vorba de mai mult de atât.

— Da. Am studiat istoria antaluană.

Băiatul făcu o pauză şi extraterestrul simţi că vocea îi devine un pic mai puternică.

— Pentru şcoală, vreau să zic.

Din nou, vocea îi deveni mai emoţionată.

Băiatul apăsă tastatura o dată, apoi de două ori şi ecranul se aprinse. Extraterestrul putu să vadă o hartă cu emisfera nordică a planetei sale, căile comerciale ale celui de-al şaptelea imperiu, străvechi şi fărâmiţat, şi mările fatale care i-au pecetluit soarta.

— Nu e numai atât… cred, zise extraterestrul.

— Într-adevăr, răspunse băiatul. Anul trecut am întocmit un raport – pe cont propriu, nu pentru şcoală – despre fosilele de pe Antalou. Au existat multe animale care consumau aceeaşi hrană ca aceea consumată de poporul tău. Pe Antalou, vreau să zic.

„Aşa e”, îşi spuse în sinea lui extraterestrul.

— Am descoperit şi alte lucruri, continuă băiatul, şi extraterestrul observă în vocea lipsită de energie sentimentul represiv pe care poporul său îl numea „disperare”.

Băiatul încă se gândea că bărbatul cu numele de Ortega-Mambay îi va ucide sora şi de asta „dispera”.

El apăsă tastatura din nou şi o noua diagramă apăru pe ecran. Îi era familiară, deşi extraterestrul nu mai văzuse una ca aceea – atât de imparţială, detaliată şi bogat împodobită – în jumătate din viaţă. Reprezenta rădăcinile familiale antaluane şi, deşi extraterestrul nu le putea citi, ştia ce descriau inscripţiile: „obligaţiile legăturilor de rudenie” şi respectivele lor „valori motivaţionale”, „parametrii nevoii de apărare” şi „consecinţele pierderii legăturilor” pentru identitatea şi apartenenţa de grup. Într-o formă tridimensională animată, se afla anexat şi modelul de supravieţuire, despre care exopsihologii de pe planeta

Pământ credeau că ar putea explica întregul comportament al antaluanilor.

Băiatul apăsă tastatura şi apăru o listă iconografică cu „testamente totemice” şi „moşteniri de familie” din străvechile cimitire de lângă Toloa şi Mantok.

— Ai crezut că înţelegi ce simte un antaluan, spuse extraterestrul.

— Da, zise băiatul cu privirea în pământ.

Extraterestrul nu zise nimic pentru un moment, dar când deschise gura, spuse următoarele:

— Ai avut dreptate… Tuckey-Yatsen.

Băiatul ridică privirea, fără să înţeleagă.

— Sora ta va trăi, spuse antaluanul.

Clipind din ochi, băiatului nu-i venea să creadă.

— Ceea ce spun este adevărat, continuă extraterestrul.

Acesta privi cum, fără a mai fi cuprins de „disperare”, băiatul se îndreptă de mijloc pe măsură ce forţa îi pătrunse în întreg corpul.

— S-a rezolvat, explică extraterestrul, fără crima… pe care nici eu, nici tu, nu ne-am fi permis-o.

— O vor lăsa să trăiască?

— Da.

— Eşti sigur?

— Nu spun minciuni… despre munca pe care o întreprind.

Băiatul se uită lung la extraterestru.

— Îţi voi da banii, spuse el.

— Nu, zise extraterestrul. Nu va fi… nevoie.

Băiatul se mai uită odată şi apoi începu să se mişte în mod bizar. Urmărindu-l cu curiozitate, extraterestrul văzu că băiatul se îndrepta spre el. Fără a şti care era motivul, extraterestrul se gândi că poate e vorba despre un obicei terestru, un „sentimentalism”, pe care băiatul, deşi speriat, se gândise să i-l prezinte.

Când băiatul ajunse la extraterestru, întinse nesigur mâna şi îi atinse uşor umărul – o dată, de două ori – şi apoi, cu totul excepţional, îşi coborî degetele spre braţul infirm al

extraterestrului. Extraterestrul era surprins. Atingerea lui era un gest antaluan.

„Nu este un băiat de rând”, gândi. Nu era doar inteligenţa băiatului – oricum s-ar măsura ea – sau înţelegerea lui faţă de Antalou. Era vorba de altceva – ceva de care extraterestrul îşi dădu seama.

Ceva ce orice criminal are nevoie…

Gestul antaluan pe care îl folosise semnifica „obligaţie de sânge”, chiar dacă îi lipsea scoaterea uşoară din teacă a unui *demoor*. Băiatul făcuse alegerea corectă.

— Mulţumesc, spuse băiatul, şi extraterestrul îşi dădu seama că repetase atât atingerea cât şi cuvintele.

Cu gândul la ele, băiatul fusese foarte înspăimântat, însă repetase până ce frica îi dispăruse de tot. După ce se îndepărtă tremurând, nemaiputându-se abţine, băiatul întrebă:

— Mai ai legături de familie?

— Nu, nu mai am, răspunse extraterestrul, fără a fi surprins de întrebare. De data aceasta băiatul nu-l mai luase prin surprindere. A fost o decizie… pe care am luat-o fără regrete. Mulţi antaluani au făcut la fel. Din cauza muncii. Înţelegi…

Băiatul dădu din cap aprobator şi apoi întrebă:

— Cum e să ucizi?

Extraterestrul ştia că era lucrul de care băiatul dorise cel mai mult să întrebe. Vocea îi era emoţionată fără a fi totuşi timidă.

Răspunsul extraterestrului fu pur şi simplu:

— Este mai mult sau mai puţin… cum îşi imaginează fiecare… că poate să fie.

* * *

Băiatul cu numele Kim Tuckey-Yatsen se afla în uşa camerei sale micuţe unde dormea şi învăţa şi-l asculta pe bărbatul cu care vorbeau părinţii săi. Bărbatul nu se uită nicio clipă la burta proeminentă a mamei. Spuse doar că:

— Familiei Tuckey-Yatsen i-a fost permisă o abatere de la regulă. Are voie să ducă la bun sfârşit sarcina şi naşterea

fetei. Veţi primi confirmarea dreptului de familie cu patru membri în trei săptămâni lucrătoare. Orice nelămuriri se pot clarifica la BuPopCon, Districtul Şapte, la numărul de pe această carte de vizită.

După ce bărbatul părăsi locuinţa, mama ţipă de bucurie şi tatăl o cuprinse în braţe. Când băiatul se apropie de ei, îl îmbrăţişară şi pe el. Erau trei acum, îmbrăţişaţi, şi în curând vor fi patru. Asta era ceea ce conta. Părinţii săi erau oameni cumsecade. Riscaseră pentru el şi îi iubea. Ştia că şi asta era important.

În acea noapte o visă iar. Numele ei va fi Kiara. În vis semăna cu surioara lui Siddo, care locuia cu două etaje mai jos, dar şi cu mama sa. Fetele ar trebui să semene cu mamele lor, nu-i aşa? Toţi patru se strângeau în braţe şi aveau camere mai mari şi mai multe.

Când băiatul împlini 17 ani şi sora sa cinci, împărţind o singură cameră, ca între fraţi, sosi cufărul de pe Romah, una din lumile Pleiadei, în care războiul îşi lăsase amprenta. Presurizat şi cu urme de lovituri, micul container din aliaj avea aplicate ştampilele vamale din patru interspaţii. Fusese deschis de cel puţin şapte ori de-a lungul călătoriei şi mirosea. Fusese dezinfectat, bineînţeles, explică comisionarul USPUS care îl livrase. În împrejurările date, fusese ţinut în carantină un an şi abia apoi primi permisiunea să treacă.

Prima dată băiatul nu pricepu ce vrea să zică comisionarul.

— Cufărul conţine multe lucruri, explică femeia.

O mică ţeastă lustruită a unui animal carnivor de pe altă planetă. O bucată de metal cosmic, topit în formă de floare şi două inele din piatră şlefuită, care zornăiau la atingere. Un dispozitiv străvechi, care, băiatul descoperi mai târziu, era un aparat de transmisiune, mecanic, din a treia generaţie, folosit de Gar-Betties. Un colac din păr de animal şi răşină, care, după cum îi fu dat să afle după o vreme, era un instrument muzical rar de pe Hoggun VI. Şi multe alte lucruri mărunte, printre care o vedere cu Fântâna Pacificului, pe care băiatul i-o dăduse extraterestrului.

Abia mai apoi familia a primit o scrisoare oficială despre cei 300.000 de interi depuşi pe numele băiatului într-o bancă neutră de pe HiVerks; despre depozitul secret de arme specializate despre care puţini au înţeles că se afla în supraveghere permanentă pe Titan, tot în numele băiatului; şi despre documentul de călătorie spre alte lumi, cumpărat pentru băiat cu scopul de a-l folosi când va fi destul de mare.

Deşi nu semăna cu vreun testament scris vreodată pe Pământ, era într-adevăr un testament, unul pe care antaluanul îl intitulase o „cântare lăsată posterităţii”.

Era perfect legal, în ciuda faptului că fusese înregistrat într-un interspaţiu, cu puţin timp înainte de moartea violentă a extraterestrului, într-o lume numită Glory.

Cu toate că băiatul a încercat să le explice părinţilor cele întâmplate, ei nu au înţeles şi în scurtă vreme nici nu a mai contat. Cu banii, şi-au cumpărat cinci camere în partea nord-estică a oraşului, o slujbă mai bună pentru mamă, o îngrijire mai atentă pentru imunităţile tatălui, o educaţie mai tehnică pentru băiat şi toată hrana şi îmbrăcămintea care le era necesară. Pentru moment, deocamdată, aceste lucruri contau mai mult pentru el decât luna mare a lui Saturn şi armele uimitoare care îl aşteptau cu răbdare acolo.

————————————

Traducere: Oana Cercel

„Kin” by Bruce McAllister

Maladia leopardului verde

Walter Jon Williams

Locuieşte în Albuquerque, New Mexico. Scriitor prolific, a încercat mai multe genuri, dar în principal science fiction. Începând cu sfârşitul anilor ’90 este un abonat al premiilor SF. A fost recompensat de două ori cu Sidewise Award for Alternate History, a fost nominalizat la premiul Nebula de opt ori, la premiul Hugo de patru ori. A câştigat premiul Nebula de două ori, povestirea de faţă fiind câştigătoare în 2005 la secţiunea nuvelă.

Spune că povestirea s-a născut dintr-o coliziune de idei despre pericolele economice pentru libertatea umană şi cât de preţioasă ar fi viaţa dacă ar putea fi duplicată şi reconstituită cu uşurinţă, iar crima ar deveni la fel de blamată ca vandalismul.

————————————

Întinzându-şi picioarele peste ocean, sirena singuratică privi spre orizont, din vârful smochinului aplecat spre mare. Aerul era domol, pătruns de mireasma florilor nocturne. Lilieci mari de fructe zburau cu hotărâre deasupra mării, spre adăpostul de zi, pentru odihnă. Pe undeva, un papagal cacadu, cu penaj alb scoase un ţipăt ascuţit. Un graur îşi flutură scurt aripile peste apă şi zbură înapoi de unde plecase. Soarele, aflat la răsărit, arunca săgeţi roşii-aurii din văzduh, luminând puternic culturile tropicale care predominau în nenumăratele insule răsfirate pe linia de orizont.

Sirena hotărî că era vremea pentru micul dejun. Se strecură din scaunul de pânză ce stătea agăţat şi se plimbă câţiva paşi pe una din crengile mari ale smochinului.

Creanga se clătină uşor sub greutatea ei, în vreme ce picioarele ei goale se deplasau foarte uşor pe scoarţa aspră a copacului. Privi în jos, cuprinzând cu privirea canalul de un albastru întunecat, diferit de culoarea turcoaz a crestelor de pe stâncile submarine.

Îşi ridică braţele, se balansă câteva secunde pe creangă, cu razele arămii ale soarelui ce scânteiau ca bronzul pe pielea-i goală şi apoi se desprinse, aruncându-se cu capul înainte în Marea Filipinelor. Acostă la mal cu un calm imperturbabil, acoperită de spumă. Acolo îşi desfăcu aripile şi îşi luă zborul.

* * *

După vânătoare, sirena – care se numea Michelle – îşi îndesă uneltele de pescuit într-o grămadă de corali morţi şi apoi se furişă liniştită peste iarba de mare, în vreme ce jocul de lumini al razelor solare, reflectate în apă, îi imprima aripile cu tot felul de forme. După ce reuşi să vadă şi rădăcinile acvatice ale smochinului, care nu erau decât o încâlceală uriaşă şi diformă, se ridică la suprafaţă şi luă prima gură de aer.

Insulele Rock fuseseră formate din calcar recifal moale care, sub acţiunea valurilor şi a factorilor chimici, fusese erodat la nivelul mării, săpând pe dedesubt stânca aflată la suprafaţă. Câteva din stâncile mai mici semănau cu nişte ciuperci, nişte vârfuri ascuţite, de culoare verde menţinute pe un trunchi subţire. Insula lui Michelle era mai mare şi cu o formă mai neregulată, dar avea de asemenea pereţi abrupţi de coral recifal, săpaţi câte şase metri, de valuri, fără o cale uşoară pentru o persoană de a se căţăra din apă pe uscat. Smochinul ei era cocoţat pe marginea în formă de farfurie a insulei, care era, la rândul ei, săpată de valuri.

Michelle îşi instalase un ascensor cu frânghie ce pornea de la cuibul din copac şi care avea o mică deschizătură la capătul unui şnur de nylon. Îşi strânse aripile – care erau mai greu de pliat decât de desfăcut, iar branhiile inferioare erau delicate – şi apoi îşi strecură picioarele în deschizătură. La comanda ei verbală, un mecanism de

elevaţie o ridică în tăcere, de la nivelul mării la locul de ei de odihnă din coronamentul verde strălucitor al pădurii. Fusese maimuţă mai demult, un gibon siamang, aşa că se simţea cu totul şi cu totul ca acasă în vârfurile copacilor.

În timpul expediţiei, a prins un peşte din familia Lethrinus pe care îl aduse cu ea în geanta de plasă. Îl tăie fileuri cu un cuţit şi aruncă resturile în mare, unde stârni interesul unui banc de peşti momeală. Înghiţi o felie de fileu crud, savurând gustul nemaipomenit, cu aromă marină şi carne slabă fremătătoare, şi găti celelalte fileuri pe soba mică, mâncând unul cu nişte orez, pe care îl preparase cu o seară înainte, şi lăsând pe celălalt pentru mai târziu.

Până când Michelle termină micul dejun, se trezi şi insula la viaţă. Şopârlele geko alergau pe scoarţa smochinului, în timp ce crabii se furişau pe sub crengi, ca nişte iscoade, oferind mărfuri clandestine turiştilor trecători. Pe apă, un stol de rândunici de mare se năpustiră la un banc de peşti zburători care se hrăneau cu peşti momeală.

Era timpul ca Michelle să-şi înceapă şi ea ziua. Cu picioare sigure, ferme, alunecă în josul unei frânghii până la copacul cu lemn de esenţă tare în a cărui coroană se afla antena satelit, sări pe o cracă, îşi luă pupitrul de comandă din geanta de plasă pe care o aduse cu ea şi îşi copie mesajele primite. Erau mai multe din partea jurnaliştilor care doreau să obţină interviuri, ca urmare a faptului că legenda sirenei devenea din ce în ce mai cunoscută. Acest lucru îi făcea mai mult plăcere decât neplăcere, însă nu dădu curs niciunei cereri. Mai era şi un mesaj de la Darton, pe care se hotărî să-l savureze un pic înainte de a-l deschide. Şi zări un mesaj de la dr. Davout, pe care îl deschise imediat.

Davout avea de douăsprezece ori vârsta ei. Fusese, printre altele, purtat nouă luni în uterul mamei sale, şi nu creat de la zero într-un *nanobed* la fel ca aproape orice cunoscut de-al ei. Avusese un frate care devenise un astronaut faimos, obţinuse Premiul McEldowny pentru a lui *Lavoisier şi Epoca Sa*, şi avea o soţie roşcată care era

aproape la fel de renumită ca el. Cu câţiva ani în urmă, Michelle se arătă interesată şi participase la o serie din cursurile acestuia, la Colegiul Mystery, chiar dacă specializarea ei era, mai precis, biologia.

Davout îşi rase ciocul pe care îl purta când îl văzuse ultima dată, lucru bun, după părerea ei. „Am un proiect de cercetare pentru tine, dacă eşti liberă”, continuă vocea de pe înregistrare. „Nu cred că îţi va da mare bătaie de cap.”

Michelle luă legătura cu el imediat. El era un boşorog bogat, cu o mie de ani drept de posesiune şi fără noţiunea clară a ce înseamnă să fii tânăr în acele vremuri şi i-ar fi plătit orice sumă exorbitantă pe care i-ar fi cerut-o. Nevoile ei materiale la acel moment erau puţine, dar nu avea de gând să rămână o veşnicie pe insula aceea.

Davout îi răspunse de îndată. În spatele lui, lucrând la pupitrul personal, se afla nevasta sa roşcată, Katrin.

— Michelle, spuse Davout destul de tare pentru ca Katrin să audă cu cine vorbeşte fără să mai întoarcă capul. Bun!

Se opri un moment şi apoi degetele sale exprimară o mudra pentru *«îngrijorare»*.

— Am auzit că ai suferit o pierdere, spuse el.

— Da, zise ea, răspunsul fiindu-i întârziat de un al doilea decalaj de la satelit.

— Şi tânărul?

— Nu-şi aminteşte.

Ceea ce nu era chiar un neadevăr, esenţialul fiind ce anume îşi amintea.

Degetele lui Davout erau încă fixate pe *«îngrijorare»*.

— Te simţi bine? întrebă el.

Degetele ei exprimară un răspuns evaziv. *«Mai bine.»* Ceea ce era probabil adevărat.

— Văd că nu mai eşti maimuţă.

— M-am hotărât să devin sirenă. Perspective noi, tot tacâmul.

Şi singurătatea mult aşteptată.

— Există vreo modalitate de a-ţi uşura suferinţa?

Faţa ei exprimă speranţă.

— Aţi zis ceva de o slujbă?

— Da.

Se arătă uşurat că nu mai era nevoit să continue ancheta – avusese un caz de moarte adevărată în propria sa familie, îşi aminti Michelle, o posibilitate de una la un miliard, şi poate că nu mai voia să retrăiască nimic din toată această afacere.

— Lucrez la o biografie de-a lui Terzian, spuse Davout.

— … Şi Epoca sa? completă Michelle.

— *Şi Moştenirea sa*, zise Davout zâmbind. Este o perioadă de trei săptămâni din viaţa sa în care el – ei bine, pur şi simplu e de negăsit. Aş vrea să aflu unde a mers – şi cine a fost cu el, dacă a existat cineva.

Michelle rămase impresionată. Până şi în vremurile oarecum fără complicaţii, în care a trăit Jonathan Terzian, era greu să te faci nevăzut.

— Trecea printr-o perioadă dificilă, mai spuse Davout. Îşi pierduse locul de muncă la Tulane, nevasta sa tocmai murise – moarte adevărată, îţi mai aduci aminte – iar dacă decizia lui a fost pur şi simplu de a i se pierde urma, îl înţeleg complet.

Ridică o mână ca şi cum ar fi vrut să-şi mângâie barba pe care nu o mai avea, făcu un gest şi lăsă mâna în jos.

— Nedumerirea mea, însă, se referă la faptul că atunci când a reapărut, totul era altfel la el. În iunie, a susţinut o lucrare mediocră la conferinţa Athenai din Paris şi apoi a dispărut. Când a reapărut la Veneţia, la mijlocul lui iulie, nu a mai susţinut lucrarea care era planificată ci, din contră, a prezentat prima versiune a Teoriei Cornucopia.

Degetele lui Michelle exprimară mudra *«profund impresionată»*.

— Cum aţi încercat să-l găsiţi?

— Prin informaţii cu privire la cărţile de credit care au fost lichidate pe 17 iunie, când a cumpărat mulţi euro de la American Express în Paris. După asta, probabil a plătit totul cu bani lichizi.

— Chiar a încercat să i se piardă urma, nu-i aşa? zise Michelle îndoindu-şi un picior şi sprijinindu-şi bărbia de el. Aţi încercat cu informaţii referitoare la paşaport?

«Fără rezultat.

— Însă dacă ar fi rămas în interiorul Comunităţii Europene nu ar fi trebuit să prezinte paşaportul la trecerea frontierei.

— Bancomate?

— Nu le-a folosit până când a ajuns la Veneţia, cu doar câteva zile înainte de conferinţă.

Sirena se gândi la asta un moment şi apoi spuse zâmbind:

— Cred că aveţi nevoie de mine, cu siguranţă.

«Sunt de acord cu tine» exprimă semnalul dat de Davout, cu solemnitate.

— Cât m-ar costa?

Michelle se prefăcu că se gândeşte la răspuns pentru o clipă şi apoi rosti cuantumul unei sume exorbitante.

Davout îşi încruntă sprâncenele.

— E în regulă, spuse el.

Michelle se bucură în sinea ei, iar de faţadă se aplecă spre obiectivul aparatului de filmat şi spuse cu o figură de profesionist:

— Mă pun pe treabă atunci.

Davout îşi arătă recunoştinţa.

— Poţi să te apuci de treabă imediat?

— Bineînţeles. Aş dori să-mi trimiteţi fotografii cu Terzian, din cât mai multe unghiuri, mai ales din acea vreme.

— Le am pregătite.

— Trimiteţi-mi-le.

O secundă mai târziu, pozele ajunseră la Michelle.

«Mulţumesc» exprimară degetele ei.

— Vă voi anunţa de îndată ce am noutăţi.

La universitate, Michelle descoperise că se pricepe foarte bine la cercetare, care deveni o activitate secundară, profitabilă pentru ea. Oamenii – cei legaţi într-un fel sau altul de mediul academic – o angajau ca să se ocupe de

părţile plictisitoare ale propriilor lor activităţi, căutând documente sau referinţe, sau, în cazul acesta, trei săptămâni fără date despre viaţa unei persoane. Mai tot timpul era vorba de o muncă pe care puteau şi ei să o facă, însă Michelle era pur şi simplu mai bună şi se considera că merita plata suplimentară. Michelle însăşi iubea această activitate – care îi oferea informaţii interesante din domenii despre care avea puţine cunoştinţe, şi era şi o binevenită evadare de la rutină. În plus, pentru această activitate deosebită era nevoie nu doar de un cercetător, cât şi de un artist, şi ea era foarte pricepută la această artă.

Michelle se uită la poze, majoritatea fiind scanări ale unor fotografii mai vechi. Davout le selectase bine: faţa sau profilul lui Terzian se vedeau clar în fiecare poză. Majoritatea îl înfăţişau tânăr, la 20 de ani, iar cele în care era mai în vârstă erau de bună calitate, sau prezentau părţi ale corpului, de exemplu mâinile sau urechile, cruciale pentru scanarea biometrică.

Sirena se opri o clipă să se uite la una din pozele mai vechi, în care Terzian zâmbea cu braţul în jurul taliei unei femei înalte, cu picioare lungi, gură mare şi păr brunet, tuns scurt, pesemne soţia sa care murise. În spatele lor se afla o masă Ludovic al XV-lea, pe care stătea o vază cloisonne, cu o mulţime de gladiole, şi deasupra mesei, un portret mare al unui cal cu ţinută mândră, în ramă poleită cu aur. Sub masă se aflau stivuite – provizoriu, bănui Michelle – cam o duzină de trofee, care judecând după micile figurine aurite aflate în partea lor superioară, erau acordate fie pentru gimnastică, fie pentru arte marţiale. Decorul opulent nu prea se potrivea cu tinerii îmbrăcaţi neprotocolar: ea purta un tricou cu imprimeu de flori tropicale şi pantaloni de doc, iar Terzian era îmbrăcat în maieu şi pantaloni scurţi. Aveai impresia că fotograful îi prinsese aproape în mişcare, ca şi cum se opriseră pentru poză în drumul lor dintr-un loc în altul.

Umeri drăguţi, îşi spuse Michelle. Mâini solide, picioare cu muşchi bine conturaţi. Nu se gândise niciodată la Terzian ca fiind tânăr, sau solid, sau puternic, însă el avea o

prezenţă fizică originală care reieşea şi din fotografiile mai vechi, ocazionale. Aducea mai mult cu un fotbalist, decât cu un gânditor renumit.

Michelle deschise programul de recunoaştere a figurilor şi introduse toate fotografiile, apoi verifică rezultatul, un lucru pe care era sigură că angajatorul ei nu l-ar fi făcut niciodată, dacă ar fi întreprins chiar el munca de cercetare. Majoritatea celor care utilizează acest tip de program nu îşi dau seama cum poate fi pus la treabă, mai ales când e folosit pentru mijloace media vechi, copii de film scanate, cu aspect granulat şi imagini digitale primitive scanate cu aparate rudimentare. În cele din urmă, Michelle şi programul au realizat o treabă bună în schiţarea corpului lui Terzian şi reglarea proporţiilor lui exacte: distanţa dintre ochi, lungimea nasului şi linia gurii, forma aproximativă a urechilor, lungimea membrelor şi a trunchiului. Era posibil ca şi alţi oameni să împărtăşească aceleaşi proporţii biometrice, însă nimeni nu le putea deţine pe toate.

Sirena copie datele în motoarele ei de căutare specializată şi le trimise mai departe în lumea virtuală. Acolo, mai mult ca oriunde, se afla un volum uluitor de mare de relatări neînsemnate din trecut. Oamenii stocau poze, jurnale, comentarii şi înregistrări video; copiau filme vechi de familie, împodobite de culorile ţipătoare, deteriorate ale filmelor vechi; scanau arbori genealogici, ilustrate, liste de nuntă, desene, discursuri politice, şi imagini cu scrisori scrise de mână. Ore lungi, plictisitoare de supraveghere video. Orice însemnase ceva pentru cineva la un moment dat, fusese transformat în electroni şi pus la dispoziţie întregului univers.

O cantitate surprinzătoare din aceste lucruri a supravieţuit Războiului Vitezei Luminii – niciunul din ele nu meritase efortul de a fi distrus, iar dacă fusese aruncat, a fost recuperat din depozite.

Asta însemna că Terzian se afla undeva prin ele. Oriunde plecase Terzian în acele săptămâni de dispariţie – Paris, Dalmaţia sau Thule – trebuie să fi fost vreun martor cu un aparat de filmat. În fotografii cu copii care mănâncă

îngheţată în faţă la Notre Dame, într-o înregistrare a unor cântăreţi ambulanţi la saxofon pe Podul Artiştilor, trebuie să fi fost câte o figură în fundal, şi acea figură putea fi Terzian. Putea fi descoperit stând la soare pe o plajă din Corfu, reflectat în oglinda unui bar din Gdynia, sau negociind cu o prostituată în cartierul Sf. Pavel din Hamburg – şi Michelle găsise indicii chiar în acele locuri, în timpul altor cercetări.

Îşi puse programul la treabă ca să-l caute pe Terzian, şi-şi ridică braţele deasupra capului, încordându-se cu putere, lovindu-şi picioarele goale unul de altul şi strângându-şi călcâiele, cu muşchii zvâcnind de tensiune şi cu gura care scoase un căscat scurt. Apoi se aplecă peste monitor din nou, şi căută mesajul de la Darton, pe care îl lăsă pentru la urmă.

„Nu înţeleg”, spuse el. „De ce nu vrei să vorbeşti cu mine? Te iubesc!”

Ochii lui căprui aveau o expresie un pic sălbatică.

„Nu înţelegi?”, ţipă el. „Nu am murit! *Nu am murit cu adevărat.*”

* * *

Michelle zbură, la trei sau patru metri deasupra lacului Zigzag, uitându-se la albastrul strălucitor al cerului de deasupra Oceanului Pacific, înconjurat de vârfurile umbrite ale mangrovelor. Ceva îi atrase atenţia, ceva negru, care căzuse ca un glonţ, după care urmă un plescăit şi o mulţime de stropi, şi ciocul ascuţit al unui pescăruş verde prinse un peşte-cardinal, cu ochi albaştri ce dădea târcoale deasupra unor corali de un roşu strălucitor. Pescăruşul se ridică la suprafaţă cu ajutorul aripilor aerodinamice, urmă apoi o zbatere de aripi, spumă şi picioare, după care pescăruşul se înălţă în văzduh.

Michelle zbură şi peste vârful recifului de corali, apoi pe deasupra unei perechi de moluşte gigant, fiecare având câte un metru lungime. Moluştele se închiseră în cochilii în momentul în care Michelle zbură aproape de ele, retrăgându-şi sifoanele imense, groase cât talia sirenei. Valvele cărnoase, care atârnau deasupra marginilor

dantelate ale cochiliei, străluceau într-o puzderie de culori: nuanţe de purpură, albastru, verde şi roşu, care speriau ochiul.

Închizându-şi cu grijă branhiile, în aşa fel încât suprafaţa acestora să nu fie rănită de înţepăturile coralilor, dădu din picioare şi plonjă pe sub rădăcinile de mangrove în tunelul ce făcea legătura dintre lacul Zigzag şi mare.

Din cele trei sute şi ceva de insule din grupul Insulelor Rock, aproximativ 70 aveau lacuri marine. Insulele erau formate din calcar coralifer şi suprafaţă poroasă într-o anumită măsură; unele lacuri erau legate de ocean prin tuneluri şi peşteri, iar altele prin scurgeri. Multe dintre aceste lacuri conţineau forme de viaţă unice în toată lumea, evoluate în special din strămoşi îndepărtaţi; chiar şi atunci, după tot acel timp, mai erau găsite specii noi.

În timpul lunilor petrecute pe insulă, Michelle a crezut că a descoperit două specii neevidenţiate până atunci: o variaţie de anemonă albă (*Entacmaea medusivora*), colorată straniu, cu roşu aprins şi albastru cobalt; şi un melc fără cochilie, colorat în violet intens cu puncte galbene, pe care-l zări într-o noapte, deasupra ei, pe stâncă, legănându-se ca o cârpă în bătaia vântului puternic, în timp ce un curent de maree de şapte noduri îl sfâşie. Melcul şi mostrele de anemonă au fost trimise la autorităţile învecinate şi poate că, în decursul timpului, Michelle va fi fost imortalizată prin moştenirea unei versiuni latine a numelui ei anexat la descrierea ştiinţifică a două animale marine.

Tunelul era lung de aproximativ cincisprezece metri şi avea câteva cotituri înguste unde Michelle era nevoită să înainteze cu un minim fluturat de aripi. Tunelul cotea în sus, unde era inundat de lumina soarelui; sirena îşi răsfrânse aripile şi zbură pe deasupra unor corali rozalii către înaltul cerului.

„Două ore de muncă, se gândi ea, plus un mediu primejdios. Douăzeci şi două de calorii, o nimica toată.”

Marea era luminată puternic, spre deosebire de lacul marin mohorât, înconjurat de stânci înalte, mangrove şi

umbră şi, pentru un moment, ochii orbiţi de lumină ai lui Michelle nu reuşiră să observe barca purtată de val. Se opri imediat, cu aripile fâlfâind ca să frâneze zborul, şi recunoscu culoarea deosebită a bărcii, un roşu aprins ce încerca să imite uleiul natural al fructului de *cheritem*. Cu prudenţă, Michelle se ridică la suprafaţă la o depărtare precaută – Torbiong s-ar putea să pescuiască, şi uneori folosea harponul. Bătrânul o zări şi se ridică să facă semn cu mâna, înainte ca Michelle să-şi deblocheze traheea şi să tragă aer în plămâni ca să salute.

— Ţi-am adus nişte provizii, spuse el.

— Mulţumesc, spuse Michelle, în timp ce-şi ştergea chipul de apa sărată.

Torbiong avea mai mult de două sute de ani şi era şeful suprem al capitalei aflate la patruzeci de mile depărtare cu barca. Era mic de statură, subţirel, brunet şi avea faţa netedă cu nas lat şi bărbie puternică. În timpul tinereţii, călătorise prin lume şi în afara ei şi se întoarse la Belan la bătrâneţe. Îndatoririle sale ca şef erau în principal formale, dar contau pentru impozite; avea bani din hoteluri şi restaurante construite de strămoşi şi pe care alţii le administraseră pentru el şi îşi petrecea majoritatea timpului vizitându-şi vecinii, pălăvrăgind sau pescuind. I-a ajutat pe Darton şi Michelle, când au venit pentru prima dată la Belan, să-şi obţină permisele necesare pentru munca de cercetare în insulele Rock. Câteva luni mai târziu, după moartea lui Darton, Torbiong fu de acord să-i aducă provizii lui Michelle în schimbul pescuitului ocazional.

Barca sa avea câteva zeci de metri lungime şi era echipată cu un acoperiş central, rezistent la apă şi împletit din frunze pandanas. Peste stratul roşiatic, imitaţie de *cheritem*, se aflau cruci, zigzaguri şi fâşii galbene ca ghimbirul. Capetele bărcii erau decorate cu sculpturi de feţe groteşti şi zeci de scoici albe erau lipite pe parapet. Statui de lemn cu pescăruşi se aflau la proră şi pupă. Peste acoperişul de pandanas erau antene, jaloane, undiţe pentru apă adâncă, harpoane, un radar şi o antenă satelit. Sub acoperiş, de unde Torbiong comanda barca de la pupitrul

construit din sagotier[2], se aflau motorul şi cârma, echipamentele radio, audio şi video, un set de difuzoare mari, o sondă pentru adâncime, un releu pentru navigare prin satelit şi un radar. Lipiţi de stâlpii care susţineau acoperişul, se aflau fluiere reglate ca să producă o tânguire sinistră şi stridentă la pornirea bărcii.

Torbiong era pasionat de tânguirile stranii discordante. Când Michelle înotă mai aproape, auzi muzica pronunţată pe care îi plăcea lui Torbiong să o audă, ieşind din căşti – în mod normal se auzea urlând din difuzoare, dar când stătea pe loc nu voia să sperie peştii. Pe timp de noapte, Torbiong putea fi auzit mile întregi, pe măsură ce gonea peste marea întunecată, capul îmbuibat de nucă de betel[3], cu muzică asurzitoare şi fluiere stridente.

Îşi scoase căştile şi, înainte de a închide sistemul de sunet, se auzi un şuierat scurt.

— Vei ajunge să surzeşti, spuse Michelle.

Torbiong zâmbi.

— Îmi place muzica asta. Pune sângele în mişcare.

Michelle înotă până la barcă şi puse o mână pe parapet, între o pereche de scoici.

— L-am văzut pe băiatul acela al tău la televizor, spuse Torbiong. Te face faimoasă.

— Nu vreau să fiu faimoasă.

— Nu poate înţelege de ce nu vrei să vorbeşti cu el.

— A murit, spuse Michelle.

Torbiong făcu un gest larg cu mâinile.

— Depinde cum priveşti problema.

— Ai grijă la cap, spuse Michelle.

Torbiong îşi lăsă capul în jos la timp, înainte ca o rafală de vânt să-l lovească cu o plantă carnivoră ofilită, ce căzuse de pe marginea proeminentă a insulei. Torbiong ocoli planta şi se îndreptă spre proră ca să-şi schimbe

---

[2] arbore de pâine (n.trad.)

[3] palmier de areca. Denumire ştiinţifică: Areca catechu. În doze mici produce efecte de beţie iar in doze mari poate duce la apariţia tulburărilor de percepţie, halucinaţii (n.trad.)

direcţia, înainte ca acoperişul bărcii să fie prins sub peretele săpat al insulei.

Michelle plonjă şi înotă până la smochin, apoi ieşi la suprafaţă chemând ascensorul. Când fluierele lui Torbiong scoaseră un şuierat înspre ea, ea deja îşi strânsese branhiile şi aripile şi stătea aşezată pe frânghie, dând din picioare deasupra apei.

Torbiong îi dădu o plasă cu provizii: orez, ceai, sare, legume şi fructe. În ultimele săptămâni, lui Michelle îi fu poftă de afine, care nu creşteau acolo, iar Torbiong îi aduse şi un pachet mare de afine proaspete şi o sticlă mică de smântână pentru ele. Michelle îi mulţumi.

— Majoritatea turiştilor vor chipsuri de porumb sau ceva de genul, spuse Torbiong apăsat.

— Eu nu sunt turist, spuse Michelle. Îmi pare rău că nu am deloc peşte ca să facem schimb – am pescuit doar câţiva.

Îi arătă plasa cu peşti, din care mai picura apă.

Torbiong arătă spre camera de răcire construită în spatele bărcii.

— Am prins nişte *chai* şi un *cheersuuch* astăzi, spuse el, folosind termenii familiari pentru baracuda şi mahi mahi.

— Buni peşti.

— La trenă, zise el ridicând din umeri.

Se uită la ea, cu o privire ciudată.

— Am primit nişte telefoane de la reporteri, spuse el zâmbind arătându-şi dinţii pătaţi de areca. Întotdeauna am grijă să le trimit informaţii de interes turistic.

— Sunt sigură că le face plăcere lectura.

Zâmbetul lui Torbiong deveni mai larg.

— Devii o singuratică aici, spuse el, vino în vizită. Vei avea parte de mâncare gătită ca acasă.

Ea zâmbi.

— Mulţumesc.

Îşi luaseră rămas bun şi barca lui Torbiong porni cu fluierele scoţând note stranii, ce provocau fiori pe şira spinării. Michelle urcă în copaci şi ascunse peştii şi

alimentele. Cu un castron de afine şi frişcă, alunecă pe frânghie până la monitor şi verifică stadiul căutărilor.

Erau trimiteri către o mulţime de articole despre moartea soţiei lui Terzian şi Michelle regreta că nu dăduse instrucţiuni mai precise motoarelor de căutare.

Motoarele de căutare găsiseră trei imagini. Prima era o înregistrare video a unui turist, nu prea bine focalizată, din 10 iulie, care prezenta un bărbat în picioare, în faţa Basilicii di Santa Croce din Florenţa. O statuie cu Dante, nici ea focalizată, era întunecată de norii groşi de ploaie. Când camera se mută pe bărbatul aflat cu spatele la cameră, acesta se întoarse spre dreapta, cu un picior întors ca şi cum ar fi scormonit pământul de ruşine – profilul era un pic în ceaţă, însă trupul mare, cu umeri largi se vedea bine. Programul aprecie şanse de 78% ca bărbatul să fie Terzian.

Michelle îşi făcu treabă cu prelucrarea imaginii şi, după câteva utilizări repetitive, programul estimă şanse de 95% ca bărbatul să fie Terzian. Aşa că poate Terzian chiar plecase într-un tur al monumentelor culturale din Europa. Nu părea să fie fericit în imagine, însă ziua era ploioasă şi poate că Terzian nu avea la el umbrela. Iar nevasta sa decedase, un motiv în plus.

Acum că Michelle avea o dată şi o destinaţie, îşi restrânse datele din motoarele de căutare ca să caute imagini din Florenţa, o săptămână mai devreme sau mai târziu de 3 iulie, şi de acolo îşi extinse căutarea, întâi în toată Toscana şi apoi în toată Italia.

Dacă Terzian avea interes pentru destinaţiile turistice, atunci sigur îl putea găsi.

Următoarele două imagini din căutările ei iniţiale nu erau bune de nimic. Programul calculă un procent de mai puţin de 50% şansă ca Terzian să se afle la Lisabona sau Cape Sounion, iar prelucrările imaginilor au redus posibilitatea la aproape zero.

Apoi, apăru o altă imagine video, cu marcajul de timp inclus – Paris, 26 iunie, ora 13:41:44, chiar înainte ca Terzian să cumpere teancul de euro şi să dispară.

«Bingo!», formară degetele lui Michelle.

Prima dată, Michelle îl observă pe Terzian ieşind din cadru – fără îndoială că de această dată era el. Privea peste umăr la un grup restrâns de persoane. Strângea la braţ o femeie brunetă, al cărei chip era întors de la cameră. Inima lui Michelle se încălzi la gândul că văduvul singuratic Terzian avea o aventură în Oraşul Dragostei. Îi urmări privirea ca să poată vedea ce anume îi atrase atenţia. Un mort zăcea lat pe trotuar, înconjurat de martori nefericiţi.

Pe măsură ce scena s-a imprimat în mintea ei uluită, imaginea video începu să cânte ca naiul lui Pan.

* * *

În timp ce îşi privea spectatorii, Terzian simţea cum furia îi străbătea corpul. Scârţâitul unui scaun îl făcu pe Terzian să se întrebe de câtă vreme dura tăcerea. Până şi femeia de origine slovenă care moţăia îşi dădu seama că se întâmplase ceva şi clipi vioi.

— Îmi pare rău, se adresă el în franceză. Însă soţia mea a murit de curând şi nu mă mai simt în stare să continui acest joc.

Audienţa privi în tăcere cum îşi strânse hârtiile, le aşeză în geantă şi părăsi sala de conferinţe, cu paşi ascuţiţi, copleşitori pe podeaua de lemn.

Până la acel punct, prezentarea lucrării a decurs bine. Nu fusese sigur dacă să comenteze pe Baudrillard în ţara şi limba lui Baudrillard, un exerciţiu de asemănări şi deosebiri între „sinele nu există” al lui Baudrillard şi „nu-mi pasă” a lui Rorty, răspunsurile stereotipe franceze şi americane cu privire la viaţa modernă. Audienţa era formată din şapte persoane, aşezate în scaune de lemn, scârţâitoare, şi niciunul nu adormise, sau părăsise sala, sau îl condamnă pentru îndrăzneala de care dăduse dovadă. Cu toate acestea, pe măsură ce privea la audienţă şi citea în continuare, Terzian simţea o furie tot mai mare, provocată de sentimentul propriei sale inutilităţi. Se afla în Oraşul Luminii, unde fiecare pietricică de pavaj era un monument al civilizaţiei europene şi el îşi petrecea timpul într-o sală de conferinţe posomorâtă pe malul stâng al Senei, citind celor

şapte din audienţă o lucrare care nu era cu nimic mai prejos decât o notă de subsol. Ca să ajungă la *cogito ergo sum* şi să răspundă cu *nu-mi pasă*?

„Pentru asta am venit la Paris?” se gândi el. *„Ca să citesc prostia asta? Am plătit pentru onoarea de a face asta? Chiar îmi pasă”*, îşi spuse în sinea lui pe măsură ce se îndrepta spre Sena. *Desiderio, ergo sum*, dacă ar fi ştiut bine latina. Sufăr, deci *chiar* exist.

Ajunse în cele din urmă într-un restaurant normand în Île de la Cité, cu prânzul ca scuză şi cu intenţia tot mai serioasă de a se îmbăta criţă. Nu avea absolut nimic de făcut până în august, când urma să se întoarcă în State, ca să-şi strângă bunurile din locuinţele servitorilor din casa de pe Esplanadă şi, după aia, să-şi caute ceva de lucru.

Nu ştia cât va fi mai deprimat: dacă îşi va găsi de lucru sau dacă nu îşi va găsi deloc.

„Eşti în viaţă”, îşi spuse lui însuşi. *„Eşti viu şi te afli în Paris, cu o vară întreagă la dispoziţie, şi guşti din bucătăria normandă în Piaţa Dauphine. Şi dacă nici asta nu e o premisă obligatorie să fii vesel, atunci care e?”*

În momentul acela banda peruviană începu să cânte. Terzian îşi ridică privirea din farfurie puţin surprins.

În timpul copilăriei, Terzian se plimbă prima dată prin Europa cu părinţii săi – ambii profesori universitari – şi putu să vadă în fiecare oraş orchestre stradale, peruviene sau boliviene, indieni cu pălării melon şi pături colorate, ghemuiţi în locuri publice, privind cu ochi negri, nepăsători şi cântând la chitară şi la fluiere de trestie.

În acel moment, zeci de ani mai târziu, muzicienii se aflau tot acolo, chiar dacă îşi schimbaseră păturile şi pălăriile melon cu veşminte europene, iar reprezentaţia era mai complexă. Acum aveau casete şi CD-uri de vânzare. Erau adunaţi în piaţa Dauphine, de formă triunghiulară, ocrotiţi de clădirea în stil neoclasic a Palatului de Justiţie, şi începură să cânte nişte cântece mai vechi ale formaţiei ABBA, cu influenţe latino. Poate că după ce-şi va termina bucata de carne de vită în sos calvados, Terzian va merge la ei să le lovească chitarele.

Vântul uşor ridică capetele feţei de masă. Terzian se uită la farfuria goală. Mâncarea fusese excelentă, dar abia dacă îşi mai amintea gustul. Furia îi mai dădea încă târcoale. Şi – pentru *numele* lui Dumnezeu – acum au început să cânte *Oasis*? Primele sunete semănau, în mod suspect, cu „Wonderwall”. „Wonderwall” interpretat de chitare spaniole, fluiere de trestie şi o mandolină.

Terzian fusese aproape hotărât să comande o sticlă de coniac şi să rămână acolo toată după amiaza, însă renunţase din cauza gălăgiei din parc. Puse nişte euro pe masă, fixă nota de plată sub o farfurioară, ca s-o ferească de adierea proaspătă de vânt care zdrăngănea prelata verde de deasupra sa.

În momentul când trecu pe portiţa din fier forjat a restaurantului spre trotuar, încăierarea îi atrase atenţia. Bărbatul căzut pe stradă cu faţa schimonosită de durere. Mâinile celor trei bărbaţi din jurul său care, se părea că erau incapabile să-l lase pe prietenul lor să se ridice. *„Idioţii”*, gândi Terzian, cu o izbucnire de furie.

Urmară un scârţâit brusc de roţi şi un claxon.

Nişte hârtii răsturnate dintr-o servietă, pluteau măturate de vânt. Şi peste toate acestea domina sunetul amplificat al naiurilor formaţiei peruane. „Wonderwall”.

Terzian îi privi plin de furie pe cei trei bărbaţi care alergau după hârtii. Făcu un pas spre bărbatul doborât – *cineva* trebuia să se ocupe de asta. Zăcea chircit cu părul împrăştiat peste frunte şi cu faţa schimonosită de durere.

Naiurile scoteau în continuare sunete adânci unul după altul.

Terzian se opri cu un picior pe trotuar privind în jur, la feţele celor care suferiseră acelaşi şoc ca el. „Se afla vreun doctor pe acolo?” se întreba el. Vreun doctor *francez*? Toată franceza lui parcă i se scurse din minte. Chiar şi întrebări simple, de genul *Eşti în regulă?* şi *Cum te simţi?*, păreau a fi prea grele pentru el. Cursul de prim ajutor de la şcoala Kenpo avusese loc cu mult timp în urmă.

Neobişnuit de palid, chipul bărbatului rănit era relaxat. Vântul îi împrăştie claia de păr brunet şi rar pe faţă. În parc,

Terzian observă un bărbat cu şapcă de baseball manevrând o cameră video şi furia luă iar proporţii, la gândul inutilităţii prosteşti a turistului, inutilitate în care se reflecta şi a lui însuşi.

Imediat se formă îmbulzeală în jurul rănitului, oameni care ieşiseră din maşinile staţionate şi de pe trotuar. În josul străzii, Terzian observă chipiurile plate a doi poliţişti ce veneau cu pas grăbit înspre el, din direcţia Palatului Justiţiei, şi avu un sentiment de uşurare. Cineva mai capabil decât toată această adunătură se va ocupa de cele necesare.

Începu, cu paşi şovăielnici, să se îndepărteze. În acel moment, braţul său fu prins de două mâini şi se uită plin de uimire la femeia care tocmai îşi sprijini faţa de umărul lui şi care avea pielea de culoarea scorţişoarei şi ochii ascunşi.

— Te rog, spuse ea într-o engleză cu accent, prea melodioasă ca să fie engleză americană. Du-mă de aici.

Sunetul fluierului de trestie îi urmări pe măsură ce iuţeau pasul.

* * *

O plimbă pe lângă statuia „Le Vert Galant”, pe lângă bătrânul şi senzualul Henric al IV-lea, şi pe Pont Neuf. La stânga, peste Sena, Luvrul strălucea în culori delicate în spatele unei perdele de platani.

Traficul intens era ca o mişcare spontană de oţeluri dezlănţuite de verdele semaforului. O furie spontană îl cuprinse. Ce nevoie avea de această femeie agăţată de el, pe care o suspecta că se ocupa cu afaceri necurate. Geanta ei sport, pe care o purta agăţată cu o curea pe umăr, îi lovea tot timpul fundul. Pe furiş îşi vârî mâna în buzunarul frontal, din partea dreaptă, al pantalonilor ca să verifice dacă mai are bani.

„Wonderwall”, îşi spuse el în sinea lui. *Iisuse.*

Se gândi că ar trebui să facă un comentariu decent, dacă femeia era cu adevărat abătută:

— Presupun că el va fi în regulă, spuse el, cu glas pe jumătate răstit din cauza enervării şi a furiei.

Chipul femeii era încă pe jumătate îngropat în umărul acestuia.

— E mort, murmură ea cu nasul în haină. Nu puteai să taci?

Pentru Terzian, moartea nu avusese loc niciodată în aer liber, ci în camere de spital cu aşternuturi reci şi culori calde şi miros de dezinfectant. Într-o erupţie de tumori şi membre paralizate şi durere fără sfârşit, uşurată doar de morfină.

Se gândi la chipul palid al bărbatului, relaxarea bruscă.

„Da”, îşi spuse el în sinea sa, „moartea a venit odată cu suspinul”.

Din reflex continuă să vorbească.

— Venea şi Poliţia, spuse el. Ei vor… vor chema ambulanţa.

— Eu sper doar că îi vor prinde pe ticăloşii care au comis fapta, spuse ea.

Inima lui tresări la amintirea celor trei care îşi părăsiseră victima ca să se repeadă după hârtiile de prin piaţă. Nu se ştie din ce motiv, tot ceea ce îşi mai amintea el despre ei erau cizmele lucioase din piele, cu tălpi groase.

— Cine sunt aceşti oameni? întrebă el absent.

Umbra femeii alunecă spre nas şi Terzian putu să zărească nişte ochi verzi uimitori, micşoraţi de nişte cute devastatoare.

— Ei cred că sunt poliţişti, spuse ea.

* * *

Terzian îşi conduse însoţitoarea într-o cafenea de lângă Les Halles, în dreptul domului Bursei. Ea insistă să se aşeze înăuntru, nu lângă trotuar, cu faţa spre uşa principală, ca să poată vedea pe oricine intra. Îşi puse geanta sport cu sigla firmei Nike pe podea, între picioarele mesei şi perete, dar Terzian observă că lăsă cureaua pentru umăr în poală, ca şi cum ar fi fost gata de fugă în orice moment.

Terzian îşi păstră verigheta la vedere. Voia ca ea să o vadă; lucrurile deveneau mai uşoare aşa.

Mâinile ei tremurau. Terzian comandă cafea pentru amândoi.

— Nu, zise ea brusc. Vreau îngheţată.

Terzian o studie când ea se întoarse către chelner ca să dea comanda în franceză. Avea în jur de douăzeci şi nouă de ani. Era produsul unui amestec de rase, fără îndoială, dar *care* din ele? Nasul turtit putea fi african sau asiatic sau polinezian. Polinezia fiind iar confirmată de sprâncenele dese, negre. Tenul cafeniu şi neted putea proveni din orice parte a lumii în afară de Europa, în vreme ce ochii de culoare verde deschis nu puteau fi decât europeni. Gura mare, cu trăsături fine, sugera Nubia. Cârlionţii negri vârâţi într-un coc puteau avea origine africană sau est indiană, sau, din acest motiv, franceză. Rezultatul era prea frapant ca să fie şi frumos – şi de asemenea prea frapant, se gândi Terzian, ca să aparţină unui criminal în serie. Acele fizionomii puteau fi prea repede identificate.

Chelnerul plecă. Ea îşi întoarse ochii mari spre Terzian şi păru destul de surprinsă că încă se mai afla acolo.

— Numele meu este Jonathan, spuse el.

— Eu sunt Stephanie, răspunse ea cu ezitări.

— Serios? zise Terzian neîncrezător.

— Da, spuse ea dând din cap aprobator în timp ce căuta în buzunar pachetul de ţigări. De ce aş minţi? Nu are nicio importanţă dacă îmi ştii sau nu numele adevărat.

— Atunci mai bine mi-ai spune adevărul.

Ea îşi îndreptă ţigara în sus şi spuse răspicat.

— Stephanie América Pais e Silva.

— América?

— Este un nume portughez cu totul şi cu totul obişnuit, răspunse ea aprinzând un chibrit.

El se uită la ea.

— Dar tu nu eşti portugheză.

— Deţin un paşaport portughez.

Terzian îşi opri la timp răspunsul pe care voia iniţial să-l dea: *Sunt sigur de asta.*

Şi o întrebă în schimb:

— L-ai cunoscut pe bărbatul care a fost ucis?

Stephanie dădu din cap. Inhalarea fumului de ţigară nu îi diminuase tremuratul mâinilor.

— L-ai cunoscut bine?

— Nu foarte.

Mai trase un fum, pe care îl scoase afară când dădu şi răspunsul.

— Mi-a fost coleg. Biochimist.

Surpriza îl făcu pe Terzian să amuţească. Stephanie vru să scuture scrumul în scrumiera Cinzano, însă nervozitatea o făcu să rateze, şi micul capăt de scrum căzu pe faţa de masă.

— La naiba, spuse ea, şi mătură scrumul în podea, cu o mişcare nervoasă a degetelor.

— Şi tu eşti biochimist? întrebă Terzian.

— Sunt infirmieră. Îl privi cu ochii ei şterşi. Lucrez la Santa Croce – care este…

— O organizaţie de ajutorare. Una catolică, îşi aminti el. Numele se traduce prin *Sfânta Cruce*.

Ea dădu din cap aprobator.

— Nu ar trebui să mergi la poliţie? întrebă el. Neîncrederea îi reveni iar. Ah, uitasem că Poliţia a comis crima.

— Nu Poliţia *franceză*. Ea se aplecă peste masă spre el. Este vorba de un alt fel de poliţie, care consideră că a ucide pe cineva şi a face o arestare e acelaşi lucru. Uită-te la ştirile din seara asta. Vor anunţa moartea, fără arestări sau suspecţi.

Faţa i se întunecă şi se retrase în scaunul ei, gândindu-se la altceva.

— Asta dacă nu vor încerca în vreun fel să dea vina pe mine.

Terzian îşi aminti de hârtiile măturate de vântul primăvăratic, bărbaţii cu cizme grele alergând să le prindă. Faţa schimonosită şi palidă a victimei.

— Cine, atunci?

Ea îi aruncă o privire mohorâtă învăluită într-un rotocol de fum de ţigară şi întrebă.

— Ai auzit vreodată de Transnistria?

Terzian ezită să răspundă, gândindu-se că „Nu” era răspunsul cel mai potrivit.

— Ucigaşii sunt de origine transnistreană. Un zâmbet stângaci se ivi pe faţa lui Stephanie.

— Poliţia care se ocupă de proprietatea intelectuală. L-au ucis pe Adrian pentru un drept de autor.

În momentul acela, chelnerul aduse cafeaua pentru Terzian şi comanda lui Stephanie. A ei era imensă, o cupă mare, din sticlă, umplută cu îngheţată în culori pastelate şi sirop de fructe, garnisită cu un munte de frişcă şi o morişcă de jucărie în vârful unui baston-acadea în dungi. Stephanie privi comanda cu ochi mari, surprinşi.

— Ador îngheţata, spuse ea cu voce sugrumată, iar ochii i se umplură de lacrimi şi începu să plângă.

* * *

Plânse o vreme, peste masă, şi, printre suspine, lua înghiţituri tot mai mari de îngheţată, ştergându-şi buzele şi obrajii brăzdaţi de lacrimi cu un şerveţel de hârtie.

Chelnerul stătea într-un colţ, liniştit, însă poziţia fălcii şi expresia feţei arătau clar că îl consideră vinovat pe Terzian pentru izbucnirea în plâns a adorabilei femei.

Terzian îşi simţi corpul plin de dorinţa de a o ajuta, însă nu ştia ce să facă. Să se deplaseze până la ea şi s-o cuprindă cu braţul? Să-i ia mâna? Să sune pe cineva să o ia din grija sa? Ultima era varianta preferată.

Îi dădu un şerveţel curat când al ei se îmbibă prea tare.

Neîncrederea sa dispăru odată cu menţionarea poliţiei transnistrene. Era prea straniu ca să fie neadevărat – o potlogărie se baza pe dorinţa umană de bază, lăcomie sau poftă şi nu pe ceva atât de abstract ca proprietatea intelectuală. Doar dacă nu era vorba despre vreo bandă care avea ca scop atragerea în capcană a cadrelor universitare din State, momindu-le cu o poveste chinuitoare despre un drept de autor pentru care să merite să ucizi…

În cele din urmă se potoli şi furtuna. Stephanie lăsă deoparte îngheţata consumată pe jumătate şi scoase o altă ţigară.

El lovi uşor cu verigheta de masă, un gest pe care îl făcea ori de câte ori se gândea.

— Nu ar trebui să iei legătura cu Poliţia locală? întrebă el. Ştii câte ceva despre această… moarte.

Dintr-un motiv sau altul ezita să folosească cuvântul *crimă*. Era ca şi când acel cuvânt făcea ca ceva să devină adevărat, nu crima în sine, ci legătura sa cu crima… numind-o crimă, i-ar fi acordat acesteia putere asupra lui.

Ea scutură din cap.

— Trebuie să plec din Franţa înainte ca aceşti indivizi să mă găsească. În afara Europei, dacă se poate, însă asta s-ar putea să fie mai dificil. Paşaportul meu se află în camera mea de hotel, care probabil se află sub supraveghere.

— Din cauza acestui drept de autor.

— Da, spuse ea, cu gura schimonosită într-un zâmbet vag.

— Să înţeleg că nu e vorba de un drept de autor pentru o operă literară.

Ea scutură din cap, cu zâmbetul vag fluturându-i încă pe faţă.

— Prietenul tău era biolog.

Simţi un freamăt în minte, o convingere că ştia deja răspunsul la întrebarea următoare.

— Este o armă? întrebă el.

Ea nu se arătă surprinsă de întrebare.

— Nu, răspunse ea. Ba chiar opusul.

Trase un fum de ţigară şi apoi îl expiră.

— Este un antidot. Un antidot pentru prostia omenească.

* * *

— Ascultă, spuse Stephanie. Dacă Uniunea Sovietică a decăzut, asta nu înseamnă că sovietismul a picat odată cu ea. Sovietismul încă rezistă acolo – singura diferenţă fiind că justificarea lui morală a dispărut şi au rămas violenţa şi jecmăneala, deghizate în lege şi fiscalitate. Vechiul imperiu se prăbuşeşte şi cei din vest cred că este fantastic, însă divizarea în mai multe ţări a însemnat mai multe mâini

unse cu miere. Pe tot cuprinsul fostului imperiu sovietic au apărut mai mulţi „inspectori” şi „perceptori de impozite”, mai mulţi „agenţi vamali” şi „consilii pentru siguranţă” decât au existat vreodată. Ceea ce fac aceşti oameni este să-i prade pe proprii lor concetăţeni, deoarece nimeni nu va face afaceri cu ei dacă nu obţin petrol sau alte resurse de care oamenii au nevoie.

— Trashcanistan, spuse Terzian.

Era un cuvânt pe care îl auzise în ţinutul său natal, fosta Republică Sovietică Armenească, a cărei economie a fost prădată şi regimul rus de tip marionetă, paranoic, sângeros şi dictatorial a fost ajutat de milioanele de dolari trimişi de americanii de origine armeană, care credeau că sprijinind o bandă de asasini la putere vor aduce libertate ţării natale.

Stephanie dădu din cap aprobator.

— Şi cea mai parşivă din grupul Trashcanistan este Transnistria.

Ea şi Terzian părăsiră cafeneaua şi luară un taxi înapoi până pe malul stâng al Senei şi hotelul lui Terzian. Acesta porni televizorul, dând pe un post local, şi dădu sonorul la minim până la ora ştirilor.

Camera de hotel nu fusese proiectată pentru patul matrimonial pe care îl avea acum, aşa că mai rămânea un spaţiu de aproximativ jumătate de metru în jurul patului şi fără loc pentru scaune. Ca să nu creadă Stephanie că vrea să o atragă în plasă, Terzian se cocoţă nesigur pe un colţ al patului, în timp ce Stephanie se aşeză mai confortabil, stând picior peste picior pe mijlocul patului.

— Moldova era o republică sovietică reunită de Stalin, începu ea. Era formată din Basarabia, care fusese parte din România şi pe care Stalin şi-o asimilă la începutul celui de-al doilea război mondial, plus o fâşie de pământ arabil în partea îndepărtată de Dniester. În momentul în care Uniunea Sovietică s-a prăbuşit, Moldova şi-a căpătat „independenţa”. Terzian putea să îşi dea seama de ghilimelele folosite.

Însă independenţa nu avea nimic de-a face cu *poporul*, ci cu elita sovietică vorbitoare de limba română care s-a

dezvoltat pe cont propriu, odată ce superiorii lor nu-i mai puteau împiedica. Şi Moldova s-a divizat în curând – primii au fost turcii creştini…

— Stai puţin, zise Terzian. Există şi *turci creştini*?

Ideea turcilor creştini nu făcea parte din viziunea lui armeano-americană.

— Turci creştini ortodocşi, într-adevăr, spuse Stephanie, dând din cap aprobator. Se numesc găgăuzi şi acum au propria lor Unitate Teritorială Autonomă Găgăuzia, în interiorul Moldovei.

Stephanie căută în buzunar ca să găsească o ţigară şi bricheta.

— Ah, spuse Terzian. N-ai putea să fumezi la fereastră?

Stephanie se strâmbă.

— Americanii, continuă ea, mutându-se însă la fereastra pe care o şi deschise, lăsând să intre o rafală de vânt răcoros de primăvară.

Se cocoţă pe pervaz, îşi feri ţigara din bătaia vântului şi o aprinse.

— Unde ajunsesem? întrebă ea.

— Turcii creştini.

— Corect, spuse ea suflând fumul în bătaia vântului. Găgăuzia a fost doar începutul – după asta, un general rus aliat cu o ceată de escroci şi KGB-işti au format o rebeliune în bucăţica de Moldovă situată în partea depărtată din Dniester – alt grup al elitei sovietice, reprezentându-se pe el însuşi. De îndată ce rebelii ruşi vorbitori de limbă rusă s-au ridicat împotriva opresorilor vorbitori de limbă română, armata a XIV-a sovietică a intervenit ca „mediator”, echipată cu caschete albastre, şi a format un stat lat de aproximativ 30 de kilometri recunoscut de celelalte guverne. Şi asta a dus la mai multă forţă militară, mai multe patrule la graniţă, mai mulţi administratori, mai multe taxe percepute, taxe vamale şi mai multe mâini foste sovietice de uns cu miere. Plus mai mult de o sută de mii de refugiaţi de trimis în lagăre, în timp ce administraţia le fura proviziile şi alimentele… Însă – continuă ea, împungând cu ţigara – Transnistria avea o problemă. Nicio

altă naţiune nu îi recunoştea existenţa, era un ţinut restrâns, fără resurse naturale, ce-şi trimitea fetele minore, răpite cu miile, ca prostituate peste graniţă. Restul populaţiei părăsea locul cât de repede posibil, împiedicaţi fiind doar de faptul că deţineau paşapoarte care nu le erau recunoscute în vreun alt stat. Şi asta însemna că erau din ce în ce mai puţini oameni de la care elita să aibă ce fura ca să-şi menţină stilul de viaţă prădalnic de după era sovietică. Tot ceea ce mai deţineau era multă industrie grea sovietică, învechită, angrenată să producă materii de care nimeni nu mai avea nevoie. Dar totuşi aveau *infrastructură*. Aveau centrale de energie electrică – risipind petrolul Rusiei, pe care ei nu îşi permiteau să-l cumpere – şi mai aveau un sistem de transport. Astfel că regimul ilegal a început să caute alte regimuri ilegale, care aveau nevoie de putere industrială – ideea era ca ei să atragă investitori care să fie scutiţi de plata „taxelor” locale, în schimbul unei plăţi consistente către eşalonul superior.

— Arme? întrebă Terzian.

— Arme, bineînţeles, spuse Stephanie dând aprobator din cap. În majoritatea cazurilor produc imitaţii ieftine ale altor tipuri de arme, însă cu dimensiuni de obuziere. Au încercat să facă şi depozite bancare şi baze de date, însă autorităţile nu s-au putut abţine să nu le prade – băncile şi datele funcţionau cu pază şi control al informaţiilor, şi când paznicii sunt nişte escroci lacomi şi limitaţi, nu obţii nimic. Astfel că, în cele din urmă, s-au axat pe biotech. Au creat companii care să producă produse farmaceutice universale care au ocolit produsele brevetate din Vest.

Privirea i se întunecă.

— Nu că aş avea vreo problemă cu asta, nu când am văzut mii de oameni murind de boli de care nu îşi permiteau să se vindece. Şi au mai obţinut şi alte companii, care foloseau cercetarea genetică din Vest pentru a-şi produce propriile lor produse. Iar atâta vreme cât plăteau retribuţia elitelor, aceste companii au rămas cu totul şi cu totul nelegiferate. Nimeni, nici măcar Guvernul, nu are idee

de ceea ce se întâmplă în acele fabrici, iar Guvernul le acordă protecţie gratuită.

Terzian îşi imagina deja conexiunile genetice ce aveau loc în fabricile sovietice ieşite din uz, şiruri şi şiruri de plante mutant cu genetică netestată, nesistematizată, pregătite ca să fie lansate în universul credul. Organisme transgenice cărate de la Dniester la Marea Neagră, dezvoltându-se liniştite în mediul salin…

— Ştirile, îşi aduse aminte Stephanie, şi arătă înspre televizor.

Terzian luă telecomanda şi apăsă pe butonul „Mute” chiar în momentul când muzica vibrantă, pătrunzătoare de începere a ştirilor începu să se stingă.

Crima din Île de la Cité fu a doua ştire a serii. Victima a fost prezentată drept „cetăţean străin” care fusese înjunghiat mortal şi nu avusese loc nicio arestare. Motivul crimei era necunoscut. Terzian schimbă canalul la timp pentru a prinde aceeaşi ştire pe alt post. Relatarea era neschimbată.

— Ţi-am spus eu, spuse Stephanie. Fără suspecţi. Fără motiv.

— Ai putea să le spui.

Stephanie făcu un semn negativ cu ţigara.

— Nu aş putea să le spun cine a făcut-o sau cum să-i găsească. Asta ar trezi suspiciunea în privinţa persoanei mele.

Terzian închise televizorul.

— Deci, ce s-a întâmplat mai exact? Prietenul tău a furat de la aceşti oameni?

Stephanie îşi frecă cu putere fruntea cu încheietura mâinii.

— El a furat ceva ce nu avea nicio valoare pentru ei. Are preţ doar pentru oamenii săraci, care nu-şi permit să plătească. Şi se întoarse înspre fereastră şi aruncă ţigara afară, în stradă. Voi pleca de aici cât mai repede, continuă ea. Trebuie să iau legătura cu nişte persoane.

Închise fereastra, tăind astfel şi accesul adierii de vânt primăvăratic.

— Aş fi vrut să am paşaportul. Asta ar schimba totul.

Am asistat la o crimă în această după-amiază, gândi Terzian. Închise ochii şi văzu bărbatul căzând la pământ, cu faţa albă ca varul, în agonie.

Era aşa de dezgustat de moarte.

Deschise ochii.

— Pot să-ţi aduc eu paşaportul înapoi, spuse el.

* * *

Furia îi dădu putere să îşi continue drumul, până în momentul când îi zări pe ucigaşi, vizavi de hotelul lui Stephanie, stând la o masă în aer liber, la o cafenea. Terzian îi recunoscu imediat – nu mai trebui să se uite la cizmele grele sau la feţele late cu mustăţi îngrijite, de militari – cu o singură privire la mulţimea adunată – în cafenea îi observă pe cei doi care nu erau francezi. Tot aşa a ştiut şi Stephanie să i se adreseze în engleză, deoarece nici el nu arăta şi nici nu se comporta ca un francez, cu toate că purtase o haină obişnuită şi o cravată. Îşi întoarse privirea înainte de a-l vedea că se uită lung la ei.

Furia i se transformă repede în frică şi, pe măsură ce îşi continua mersul iute spre hotel, îşi spuse în sinea sa că nu-l vor recunoaşte, deoarece se schimbase în blugi, bascheţi şi hanorac şi avea o valiză din material moale. Cu toate acestea, simţea ţeava unui pistol la tâmple şi era aşa de agitat că aproape o luă la fugă cu capul înainte pe uşa de sticlă de la intrarea hotelului.

Închine o cameră cu cartea de credit, îşi luă cheia de la recepţionerul vietnamez şi urcă scara îngustă până la ceea ce francezii numesc etajul al doilea, iar americanii al treilea. Nimeni nu stătea la pândă pe casa scării, aşa că se întrebă pe unde se afla cel de-al treilea asasin. Probabil, în căutarea lui Stephanie, pe la aeroport sau la gară.

Ajuns în camera sa, Terzian puse valiza pe pat – avea doar câteva mărunţişuri şi un set de bărbierit – şi apoi scoase cheia lui Stephanie din buzunar şi o ţinu în mână. Cheia era simplă, ataşată la un breloc greu din ceramică.

Sentimentul de frică şi uimire care îl cuprinse la vederea celor doi începu să se transforme iar în furie. Consumau bere, aveau două halbe pe jumătate pline şi două goale pe masă. Consumau alcool în timpul serviciului. Supravegheau în beţie. Ticăloşi. Trashcanieni. Ar putea să ucidă pe cineva chiar din beţie. Poate că o şi făcuseră deja.

Era furios când părăsi camera şi o luă pe scări înspre etajul de mai jos. Nu era nicio persoană suspectă în hol. Deschise camera lui Stephanie şi închise uşa.

Nu aprinse lumina. Soarele era încă destul de sus pe cer la ora aceea: observase că soarele apunea aici mai târziu decât acasă. Poate că Franţa era foarte departe de vest pentru fusul ei orar.

Stephanie nu avea nicio valiză, doar un fel de sac de nylon, o versiune mai mare a genţii sport pe care o avea cu ea. Îl luă din dulăpior şi, încă suspicios, cercetă eticheta ataşată ca să fie sigur că numele ei era Steph. Pais, şi nu altul.

Deschise sacul, luă paşaportul şi documentele de călătorie de pe noptieră şi le vârî înăuntru. Mai puse o haină şi un pulovăr din dulap, luă periuţa de dinţi şi aparatul de ras şi le aşeză în gentuţa pentru cosmetice, din plastic şi apoi în sac.

Planul lui era să se întoarcă în camera sa de la etajul superior şi să stea acolo peste noapte, pentru a evita suspiciunile prin părăsirea hotelului imediat după ce s-a cazat. În dimineaţa următoare, cu două genţi, urma să se întoarcă la Stephanie, la hotelul lui, unde ea îşi petrecuse noaptea în camera lui şi unde aerul trebuie să fi fost până atunci îmbâcsit de fum de ţigară.

Terzian deschise un sertar din care scoase un braţ de tricouri, chiloţi şi ciorapi de-ale fetei şi îşi aminti că ultima dată când mai făcuse asta fusese când strânse lucrurile lui Claire din casa lor de pe Esplanadă.

La dracu'. Se uită la lucrurile pe care le avea în mâini şi simţi furia cuprinzându-i mintea.

Şi apoi, în liniştea plină de furie, se auziră un scârţâit şi o bufnitură pe coridor. Cizme groase de cauciuc, se gândi el. Purtate de nişte babuini beţi.

Instinctul îi spunea să nu se lase prins în acea cameră, unde ar fi putut fi omorât. Lăsă hainele lui Stephanie înapoi în sertar şi se îndreptă spre pat de unde luă sacul într-o mână. Un alt pas îl purtă până la uşă, pe care o deschise cu o mână în timp ce pe cealaltă o folosi ca să arunce sacul în faţa surprinsă a unuia din ucigaşii beţi.

Terzian nu mai fusese la şcoala Kenpo de vreo şase ani, de când plecase din Kansas, însă unele reflexe repetate de mii de ori nu se mai uită niciodată – cu siguranţă nu lovitura frontală aplicată în stern duşmanului, care rămase fără respiraţie, lipit de peretele opus al coridorului.

Un raţionament simplu îl bucură de faptul că era mai solid decât acei indivizi. Era chiar în stare să-i snopească în bătaie.

Cel de-al doilea individ scoase un pistol, însă Terzian trecu prin dreptul mâinii ce ţinea pistolul şi-i trase un pumn în faţă individului. Terzian apucă apoi pistolul automat cu mâinile, făcu un pas înapoi şi se învârti, cu o rotaţie de 270 de grade, şi odată cu el şi pe individul care se trezi cu capul în peretele coridorului. După căzătură, de îndată ce deschise ochii, individul se trezi cu ţeava propriului pistol la tâmplă.

Furia cruntă a lui Terzian se transformă într-un răcnet de animal rănit, dar triumfător. Poate că gura lui l-a şi exprimat. Era tot ce putea să facă ca să se abţină de la a apăsa pe trăgaci.

Să facă Moartea să lucreze pentru *el* de data asta. De ce nu?

Doar că primul individ nu realiză că aliatul său tocmai capitulase. Scoase un cuţit – un obiect cu un singur tăiş, strălucitor, din crom, care poate că mai omorâse pe careva în acea zi – şi făcu un pas periculos spre Terzian.

Terzian îndreptă pistolul spre cuţitar şi apăsă pe trăgaci. Nu se întâmplă nimic.

Impostorul se uită la pistol ca şi cum abia atunci realiză că nu partenerul său era cel care ţinea pistolul. Terzian apăsă pe trăgaci din nou şi, când văzu că nu se întâmplă nimic, furia i se transformă în teroare şi o luă la fugă. În spate, auzi cuţitarul beat împiedicându-se de celălalt individ şi prăbuşindu-se la pământ.

Terzian era la capătul scărilor deja, când auzi paşii făcuţi de cizmele groase, de militar, coborând scările de la etajele superioare. Se năpusti în holul mic unde îl văzu pe recepţionerul vietnamez şi înainte ca acesta să-şi întoarcă privirea spre el, împinse uşa din sticlă şi fugi în stradă. Continuă să fugă. La un moment dat, îşi aminti de pistolul pe care îl ţinea în mână şi îl puse în buzunarul de la hanorac.

Câteva clipe mai târziu, se asigură că nu era urmărit. Şi îşi aminti că paşaportul lui Stephanie era tot în sacul pe care îl azvârli cuţitarului în faţă şi pe care nu-l mai recuperase. Pentru un moment îl cuprinse furia, şi se gândi să ia pistolul, să vadă ce era în neregulă cu el, şi să se întoarcă în camera lui Stephanie şi să obţină actele într-un fel sau altul. Dar după aceea mânia a mai trecut destul ca să îşi dea seama că era un plan nebun şi se întoarse la hotel.

* * *

Terzian îi dăduse cheia sa lui Stephanie, aşa că acum bătea la uşă înainte să îşi dea seama că era puţin probabil ca ea să deschidă uşa la o bătaie oarecare.

— Sunt Jonathan, spuse el. Nu am reuşit.

Ea deschise uşa cât ai zice peşte. Chipul îi era plin de încordare. Ţinea nişte foi în mână, cu textul pe care el îl prezentă în acea dimineaţă.

— Îmi pare rău, spuse el. Erau afară, în faţa hotelului. Am intrat în camera ta, însă…

Îl luă de braţ şi aproape că îl trase în cameră, şi apoi închise uşa.

— Te-au urmărit cumva? întrebă ea.

— Nu. Nu m-au urmărit. Poate s-au gândit că îmi voi da seama cum să folosesc pistolul. Scoase pistolul din buzunar şi i-l arătă.

— Nu pot să cred că am fost aşa de prost.

— *De unde l-ai luat? De unde l-ai luat?*

Vocea ei sună mai mult ca un ţipăt şi se dădu câţiva paşi înapoi, cu ochii larg deschişi. Mâna ei mototoli hârtiile la piept. Spre uimirea lui, îşi dădu seama că ei îi era frică de el, că avea convingerea că era *într-un fel* legat de criminali.

Aruncă pistolul pe pat şi ridică mâinile în semn de predare.

— Nu, serios! strigă el din răsputeri. Nu-i al meu! L-am luat de la unul din ei!

Stephanie trase adânc aer în piept. Ochii încă îi erau speriaţi.

— Cine naiba eşti tu, atunci? întrebă ea. James Bond?

Râse dezgustat.

— James Bond ar fi ştiut să împuşte.

— Îţi citeam... articolul, spuse ea îndreptând foile spre el. Mă gândeam, Dumnezeule, mă gândeam, în ce am putut băga pe acest biet om. Un profesor căruia i-am semnat condamnarea la moarte.

Îşi trecu cu mâna pe frunte.

— Probabil mi-au umplut camera de microfoane. Ştiau imediat dacă intra cineva acolo.

— Erau beţi, zise Terzian. Probabil au băut toată ziua. Derbedeii ăia m-au scos din sărite.

Se aşeză pe pat şi luă pistolul în mână. Era de mici dimensiuni, din oţel de culoare albastră şi extrem de greu. În anii ce au urmat de la ultima tragere cu pistolul, uitase scopul, funcţia unică şi clară a unei arme de foc. Găsi piedica în locul unde fusese tot timpul, lângă degetul mare, drept, şi o trase de câteva ori.

— Asta era, spuse el. Asta trebuia să fi făcut.

Valuri de mânie îi străbăteau trupul, simţind adrenalina scuturându-i simţurile. Un impuls amar îl făcea să râdă iar, şi încercă să se abţină.

— Cred că totuşi am fost norocos, spuse el. Nu ţi-ar fi folosit la nimic să dai explicaţii despre perechea de cadavre din faţa camerei tale. Se uită la Stephanie, care se plimba încolo şi încoace pe culoarul îngust dintre pat şi perete, şi părând să aibă nevoie disperată de o ţigară.

— Îmi pare rău de paşaport. Unde ai de gând să pleci, apropo?

— Nu are aşa mare importanţa dacă *eu* plec, spuse ea. Îi aruncă lui Terzian o privire scurtă, nervoasă. Şi tu poţi să îl duci cu avionul, nu?

— Îl? întrebă el, uitându-se lung la ea. Ce vrea să însemne acel *îl*?

— Biotech, răspunse Stephanie, oprindu-se din mers şi privindu-l cu ochi verzi, strălucitori. Adrian mi l-a dat mie. Chiar înainte de a fi omorât.

Terzian îi urmări privirea îndreptată spre geanta neagră cu sigla Nike, geanta care se afla la picioarele patului său.

Tentativa de râs a lui Terzian se stinse cu totul. Se gândi la un biotech nelegiferat, ilegal şi furat. Chiar în camera sa de hotel. Alături de o armă furată şi o femeie care probabil îşi ieşise din minţi.

La dracu'.

* * *

Bărbatul ucis fusese identificat în buletinele de ştiri ca Adrian Cristea, cetăţean din Ucraina, de profesie cercetător. Fusese înjunghiat o dată în rinichiul drept şi sângerase până la moarte, fără a mai putea identifica atacatorii. Martorii au declarat prezenţa a doi sau trei bărbaţi care au părăsit locul imediat după moartea lui Cristea. Michelle porni şi alte motoare de căutare.

Pe moment se gândi să-l sune pe Davout şi să-l anunţe că probabil Terzian a fost martorul unei crime, însă se hotărî să aştepte până va aduna cumva mai multe dovezi.

În următoarele ore, lucră cu adevărat, analizând mostrele culese din adâncurile sulfuroase ale lacului Zigzag. Nu era un efort fizic prea mare, aşa că Michelle estimă că valora doar câteva sute de calorii.

Un vânt sufla prin frunzişul înalt al copacilor, aducând mireasma florilor nocturne şi legănând cuibul lui Michelle în vreme ce ea se uita în cartea de biochimie, amintindu-şi de presiunea uşoară exercitată de Darton pe spatele ei, legănându-se cu ea în timp ce se uita peste umărul ei la rezultatele obţinute. Deodată îşi aminti, cu o precizie aproape exactă, de gustul pe care îl avea pielea lui.

Se ridică din scaunul împletit şi se plimbă pe creangă. *La dracu'*, se gândi ea, *te-am văzut murind*.

Michelle se întoarse la monitor şi observă că motoarele de căutare localizaseră dosarul poliţiei cu privire la moartea lui Cristea. Un program de traducere prelucra franceza veche fără nicio problemă, prezentând şi termeni echivalenţi, actuali ai jargonului judiciar. Cristea era de origine română, fusese născut în fosta USSR, şi dobândise cetăţenie ucraineană la căderea Uniunii Sovietice. Dosarele franceze deţineau, la rândul lor, traduceri ale documentelor de călătorie ale lui Cristea, inclusiv chitanţe demonstrând plata asigurării private, de mediu, şi taxe de ieşire din Transnistria, un loc de care ea nu auzise niciodată, cât şi documente similare din Moldova, care era cât de cât o provincie, sau ţară, care suna familiar.

Ce fel de locuri erau astea, unde trebuia să plăteşti *asigurare la graniţă*? Şi ce mai însemna şi asigurarea de mediu?

Mai erau copii ale emailurilor dintre autorităţile franceze şi ucrainene, în care partea ucraineană refuza orice informaţii referitoare la cetăţean, pe lângă faptul că *era* un cetăţean. În plus, nu deţineau nicio adresă de-a acestuia.

După câte se părea, Cristea locuise în Transnistria, însă autorităţile de acolo au repetat cele spuse de ucraineni, spunând că nu ştiu nimic despre acesta.

Biletele şi voucher-ul lui Cristea dovedeau clar că a luat un tren spre Bucureşti, şi de acolo a plecat cu un avion spre Praga şi după aceea la Paris. A stat în oraş mai puţin de o zi, înainte de a fi omorât. În camera sa a fost găsit un document bizar care demonstra că avea la el produse farmaceutice, şi anume un vaccin împotriva hepatitei A.

Michelle se întrebă de ce căra cu el un vaccin împotriva hepatitei din Transnistria în Franţa. După câte ştia, Franţa deţinea orice vaccin pentru hepatită.

Niciun vaccin nu fu găsit. Se părea că Cristea intrase in Comunitatea Europeană fără a i se verifica bagajul, deoarece nu era nicio dovadă că documentele referitoare la aşa-zisul vaccin ar fi fost examinate.

Vaccinul „dispărut” – la un moment dat, în dosarul poliţiei, apărură ghilimelele sceptice – a făcut ca poliţia din Paris să creadă că Adrian Cristea era un traficant de droguri, omorât, şi din acel moment şi-au pierdut interesul pentru caz. Foarte rar se întâmpla ca un caz de omor profesional din lumea interlopă a drogurilor să fie rezolvat.

Căutările succinte ale lui Michelle păreau să fi ajuns într-un punct mort. Faptul că Terzian fusese martorul unei crime ar fi umplut poate o jumătate de propoziţie din biografia profesorului Davout.

După asta verifică ceea ce motoarele sale de căutare au găsit referitor la Terzian, şi dădu peste ceva ce o înveseli.

Îl văzu în biserica Santa Croce, într-o fotografie a unui turist făcută în faţa mormântului lui Machiavelli. Era doar puţin întors de la cameră, însă faţa îi era inconfundabilă. Cu toate că data nu era înscrisă pe poză, doar anul, el purta aceleaşi haine pe care le purtase în înregistrarea video din exteriorul bisericii, şi poza îl prinse în timp ce conversa cu o femeie. Ea era înaltă, cu pielea închisă la culoare, cu faţa întoarsă de la cameră, iar pălăria de soare cu boruri largi îi făcea trăsăturile insesizabile.

Zumzăind fericită, Michelle pomi programul ca să verifice dacă era vorba de aceeaşi femeie cu care Terzian era la braţ în Piaţa Dauphine. Fără trăsăturile faciale sau alte dimensiuni cu care să compare, programul nu dădu rezultate, însă proporţiile membrelor şi a toracelui erau bune, aşa că programul făcu o estimare de 41% pe care Michelle o consideră optimistă.

Terzian apăru şi într-o fotografie nedatată făcută la un festival în sudul Franţei. Purta ochelari fumurii şi era foarte bronzat; avea câte un pahar de vin în fiecare mână, însă

persoana căreia îi ducea al doilea pahar de vin era în afara cadrului. Michelle setă programul ca să localizeze biserica din fundal, ale cărei două turnuri deosebite erau uşor de găsit. A avut noroc să găsească indicii imediat: biserica se numea St. Michel din Salon-de-Provence, ceea ce însemna că Terzian participase la sărbătoarea Fête des Aires de la Dine, în iunie. Michelle se puse să caute mai multe fotografii şi materiale video de la festival. Nu avea niciun dubiu că îl va zări pe Terzian acolo şi, poate, pe însoţitoarea sa.

Michelle se întoarse bucuroasă la hamac. Căutarea începea să dea rezultate. Terzian întâlnise o femeie la Paris şi călătorise cu aceasta săptămâni întregi. Nu exista încă o dovadă clară, însă Michelle urma să o găsească cumva.

Poveste de dragoste. Sirena singuratică era în favoarea poveştilor de dragoste, de genul celor în care pleci în locuri îndepărtate ca să trăieşti mai intens idila cu persoana pe care o iubeşti.

Era ceea ce ea însăşi făcuse înainte ca lucrurile să ia o întorsătură urâtă, şi Michelle fu nevoită să meargă mai departe, ca să-şi restabilească echilibrul moral al universului ei.

* * *

Terzian închirie o cameră pentru Stephanie, pentru noapte, nu pentru că era curtenitor, ci pentru că voia să fie singur cu gândurile lui.

— Este un bufet suedez, la parter, mâine dimineaţă, la micul dejun, spuse el. Au ouă fierte şi cornuri şi Nutella. Are foarte puţine influenţe franţuzeşti. Ţi-l recomand.

Se întrebă dacă o va mai vedea vreodată. Ar putea să dispară pur şi simplu, mai ales dacă putea să-i citească gândurile, pentru că altă soluţie ca să-şi câştige singurătatea era să cheme poliţia şi să încheie cu această situaţie complicată. Nu reuşi însă să găsească motivaţia pentru a da telefonul. Poate că acel enunţ al lui Rorty, *„Nu-mi pasă”* îl făcu să-şi piardă motivaţia. Şi nici nu a mai avut ocazia să guste din bufet. Stephanie i-a bătut la uşă dis-de-

dimineaţă, aşa că îşi trase blugii pe el şi-i deschise. Ea intră furioasă, fumând o ţigară din pachetul nou de ţigări şi cu geanta sport pe umăr.

— Cum ai plătit pentru camera de la hotelul meu? întrebă ea.

— Prin carte de credit, spuse el, şi în tăcerea înmărmurită, acuzatoare, ce urmă, putu să-şi vadă fanteziile lui de James Bond prăbuşindu-se ca un castel de nisip.

Deoarece cărţile de credit lasă urme. Probabil că transnistrenii au verificat registrul hotelului, şi amprenta cărţii de credit luată de hotel, aşa că acum *îi* cunoşteau identitatea. Şi nu va dura mult până îi vor da de urmă.

— La naiba. Ar fi trebuit să-ţi spun să plăteşti în numerar, spuse Stephanie uitându-se cu atenţie pe fereastră. Ar putea fi afară chiar acum.

Terzian simţi o dorinţă arzătoare să ia pistolul în mâini. Îl luă de pe noptieră şi rămase acolo, simţindu-se ca un prost, tremurând de frig şi cu bustul gol.

— Câţi bani ai? întrebă Terzian.

— Câteva sute.

— Eu am mai puţin.

— Ar trebui să-ţi lichidezi cardul şi să porţi euro la tine. Foloseşte-ţi cardul acum, înainte de a ţi-l anula.

— Să-l anuleze? Cum adică să-l anuleze?

Ea îi aruncă o privire intolerantă, cu buzele strânse.

— Jonathan. Poate că sunt nişte derbedei, dar fac parte, totuşi, din *guvern*.

Luară un taxi până la American Express, lângă Operă, de unde Terzian scoase zece mii de euro în numerar, de la nişte persoane foarte sceptice cu privire la validitatea documentelor, dar care, în cele din urmă, au trebuit să recunoască faptul că totul era corect din punct de vedere tehnic. După care, Stephanie îşi cumpără un telefon pe numele de A. Silva, cu o mulţime de ore plătite în avans şi, în câteva ore, se aflau deja în TGV, gonind spre Nisa, cu aproape două sute şaptezeci de kilometri/oră, fără zgomote

sau vibraţii, ceea ce făcea ca peisajul de ţară care rămânea în urmă să arate ca un efect special ieftin.

Terzian comandă bilete la clasa întâi, astfel că erau singuri pe patru locuri. Stephanie era bosumflată că nu luaseră locuri la compartimentul de fumători. El stătea timid, îngrijorat din cauza sumei pe care o avea la el şi neştiind cum să procedeze – făcuse două fişicuri mari şi le închise cu fermoarul, în buzunarele hanoracului. Purta pistolul în buzunarul din faţă al jeanşilor, şi greutatea şi starea de disconfort provocată de pistol îi aminteau încontinuu de încurcătura în care fusese târât, urmărit de criminali din Transnistria şi escortarea de biotehnologie ilegală.

Continuă să-şi repete în minte cum scoate pistolul şi trage. Iar şi iar, amintindu-şi de această dată să tragă piedica. Asta în cazul în care trupele trashcaniene ar lua cu asalt trenul.

— Azvârlit în vâltoarea vieţii, bolborosi el. O pildă chiar din Heidegger.

— Poftim?

— Heidegger a spus că suntem aruncaţi să existăm, spuse el uitându-se la ea. Exact cum am fost şi eu aruncat.

Îşi lovi palmele neputincios.

— În oricum s-ar putea numi această situaţie. Situaţia există înainte ca tu să o fi înfruntat, dar tu eşti aici oricum, şi toată această afacere este ceva ce se moşteneşte şi cu care trebuie să trăieşti.

Buzele sale scoaseră un mormăit după care continuă:

— El a mai spus că una din trăsăturile fundamentale ale existenţei este anxietatea în faţa morţii, care s-ar putea aplica în cazul nostru. Şi răspunsul său la toate acestea a fost acela de a ne construi existenţa, *dasein*, dacă preferi să vorbim în termeni tehnici, ca o viaţă autentică. Privi spre ea. Deci care e viaţa ta autentică? Şi cât de autentică este ea?

Sprâncenele ei se încruntară.

— Cum?

Terzian nu se putea opri, nu că ar fi vrut asta. Era vorba de ghinionul lui Stephanie că nu putuse să împuşte pe nimeni, sau să pocnească ceva cu pumnul, şi era constrâns să citească.

— Sau, continuă el, ca să simplificăm contextul, imaginează-ţi că te afli într-un film de Hitchcock, da? Aceasta este scena în care Grace Kelly îi spune lui Cary Grant cine este ea cu adevărat şi care era *macguffin*[4].

Chipul lui Stephanie era împietrit de o privire duşmănoasă. Fie că înţelesese sau nu ceea ce îi spunea Terzian, ostilitatea ei era vădită.

— Nu înţeleg, spuse ea.

— *Ce se găseşte în geanta aia?* întrebă el.

Se uită lung la el mai mult timp, după care spuse, cu vocea plină de furie.

— Este răspunsul la foametea din lume, spuse ea. Este destul de autentic după părerea ta?

* * *

Tatăl lui Stephanie era din Angola şi maică-sa din Timorul de Est, ambele foste colonii portugheze, înghiţite de deceniile de luptă pentru independenţă, câştigată prin război şi masacru. Ambii părinţi, cu multă precauţie şi inteligenţă, au dobândit paşapoarte portugheze şi s-au întâlnit la Roma, unde au lucrat pentru UNESCO, iar Stephanie a crescut cu genele de la amândoi şi cu etica lor profesională.

Stephanie însăşi a primit o avansare în consiliul administrativ al Universităţii din Virginia, care explica şi accentul ei american, apoi obţinu o diplomă ca infirmieră şi plecă să lucreze pentru organizaţia catolică de caritate Santa Croce, care o trimitea în fiecare tabără din Africa, pustiită de război, lăcuste, furtuni de nisip sau conduse de dictatori. Şi în câteva care *nu erau* în Africa.

— Trashcanistan, spuse Terzian.

[4] Pretext (n.trad.)

— Moldova, răspunse Stephanie. Timp de trei luni, în care trebuia să am concediu.

Fu cuprinsă de un fior.

— Nu mi-e jenă să-ţi spun că era un lucru înfricoşător să fiu martoră la toate acele lucruri în Africa, însă să vezi că se întâmplă şi în ţările dezvoltate… tirani, ură de rasă, populaţii strămutate cu pistolul la tâmplă, ţinuturi întregi de păduri transformate în deşert pentru că oamenii au început să aibă deodată nevoie de lemn de foc…

Ochii ei de smarald luciră.

— Totul este numai politică, înţelegi? La fel ca în Africa. Foametea şi taberele sunt doar politică acum şi aşa au fost dinainte de a mă naşte. Un popor întreg moare de foame din cauză că ceva, cineva, undeva, scoate un profit din asta. Este dificil să ucizi pur şi simplu un grup etnic care nu îţi place, războiul costă mult şi trebuie să dai socoteală la Naţiunile Unite şi poţi sfârşi la Haga, judecat pentru crime de război. Dar dacă aştepţi o recoltă săracă şi faci în aşa fel încât tot poporul să moară de foame, este altceva – dintr-odată inamicii îţi dau toţi banii lor în schimbul hranei, primeşti ajutor de la Naţiunile Unite în loc de mâhnire. Îţi poţi permite o parte din acţiunea caritabilă şi poţi strânge mită de la toate asociaţiile de caritate. Inamicii sunt adunaţi în tabără aşa că tu cu forţele armate poţi pătrunde în ţară fără rezistenţă, ai grijă ca toţi inamicii să dispară, controlezi totul şi permiţi ca ceva livrări de alimente să intre în depozitele guvernului, unde pot fi vândute muritorilor de foame sau vândute pur şi simplu în străinătate pentru câştig…

Ridică din umeri.

— Aşa merge treaba în lume, înţelegi? *Dar până aici!*

Apucă geanta Nike şi i-o flutură prin faţa ochilor.

Ceea ce făcu ea în timpul petrecut în Moldova a fost să stabilească contacte în zonă, la asociaţiile de caritate, în industrie şi guvern. Astfel că în momentul când vestea unui proiect folositor a ajuns în Transnistria, ea a fost printre primii care au aflat.

— Deci despre ce este vorba? întrebă Terzian. Un fel de seminţe modificate genetic?

— Nu. Zâmbi uşor. Ceea ce avem aici este un *consumator* modificat genetic.

Companiile transnistrene erau interesate în special de copierea produselor farmaceutice şi a culturilor transgenice pentru hrană, create de alte companii care le produceau la preţ ieftin, stricând astfel piaţa deţinătorilor de brevet. Erau câte puţin din fiecare în acele laboratoare, ADN uman, animale şi vegetale. Multe din brevetele şi mărcile înregistrate ale produselor lor erau deţinute de alţii, până şi codurile umane, despre care legea americană permitea brevetarea doar în cazul în care se venea cu ceva folositor prin utilizarea acestora. Şi ceea ce aceste companii pe jumătate ilegale făceau era să producă două lucruri despre care ştiau că oamenii nu ar putea să trăiască: medicamente şi alimente.

Şi nu doar oamenii aveau aceste nevoi, de vreme ce şi animalele au nevoie de medicamente şi mâncare. Oile şi porcii înfometaţi, tuberculoşi nu au nicio valoare pe piaţă, astfel că se câştigă bani şi din menţinerea lor în viaţă. Aşa că la un moment dat, unul din administratori – după mai multe guri de vodcă asezonată cu Hierochloe odorata – spuse: „De ce ar trebui să ne mai facem probleme cu îngrijirea animalelor? Ce-ar fi să le facem să-şi crească propria lor hrană, ca plantele?”

Atunci începu Proiectul Porcului Verde, o încercare de a creşte porci graşi şi fericiţi, mânându-i pur şi simplu la soare.

— Porci verzi, repetă Terzian, surprins. Oameni sunt ucişi pentru un porc verde.

— Păi, nu. Stephanie făcu un semn negativ cu mâna. Ideea nu a trecut de stadiul de proiect, deoarece în acel moment altă chestiune necesita un răspuns – de ce porcii? Adrian a spus, de ce doar animalele să treacă prin fotosinteză – de ce nu şi oamenii?

— Nu! strigă Terzian, îngrozit. Urmează să colorezi oamenii în verde?

Stephanie îl privi fix.

— Este ceva în neregulă cu oamenii verzui, graşi şi fericiţi? Degetele ei băteau un ritm nervos pe braţul scaunului.

— Pielea mi-ar fi asortată cu ochii. Nu ar fi interesant?

— Ar trebui să văd mai întâi, spuse Terzian, încă străfulgerat de uimire.

— Adrian era destul de isteţ, spuse Stephanie. Transnistrenii au ucis un adevărat geniu.

Scutură din cap.

— Avea planul gata făcut. Voia să limiteze efectul pe piele – fără ţesut muscular sau schelet verde – aşa că începu cu un virus care să conţină un tropism pentru epidermă – papilloma, care este o verucozitate, înţelegi?

Aşa că ceea ce am obţinut sunt nişte negi verzui, îşi zise Terzian, însă îşi ţinu gura închisă.

— Aşa că dacă ai fi Adrian, ceea ce ai face ar fi să cureţi virusul şi să-l recodifici ca să obţii clorofila. Pentru o persoană infectată, expunerea la soare însemna înmulţirea virusului şi producerea clorofilei pe piele.

Terzian îi aruncă lui Stephanie o privire neîncrezătoare.

— Nu poate fi eficient, spuse el. Într-adevăr, plantele extrag zaharuri şi oxigen din clorofilă, însă ele nu au nevoie de multă hrană, stau într-un loc, nu se plimbă. Prin adăugarea de clorofilă în pielea unei persoane, câte calorii obţii zilnic? Zeci? Duzini?

Un zâmbet uşor pătimaş apăru pe buzele lui Stephanie.

— Procesul nu ia sfârşit la clorofilă. Trebuie să aibă loc un transport foarte eficient de electroni. La o plantă acesta are loc în cloroplast, însă corpul uman deţine deja mitocondriile, care au aceeaşi funcţie. Nu trebuie să construieşti acest mecanism imens de susţinere pentru clorofilă, ci trebuie să utilizezi ceea ce este deja acolo. Astfel că, dacă ai fi Adrian, ar trebui să adaugi substanţe de migraţie orientată pentru proteina C reactivă ca să repereze mitocondriile, care sunt *deja* încărcate cu proteine pentru a conduce transportul. În final, mitocondriile realizează transportul de la clorofilă, care este o sarcină pe

care oricum ele o îndeplinesc, şi odată ce virusul începe să se înmulţească, poţi să obţii în jur de o mie de calorii doar stând la soare. Nu va asigura nutriţia completă, însă previne înfometarea în situaţii de criză, şi oricum ce altceva de făcut au muritorii de foame, decât să stea la soare?

— Nu va fi de prea mare folos pentru islandezi, spuse Terzian.

Ea se încruntă.

— Islandezii nu mor de foame. Majoritatea populaţiei muritoare de foame trăieşte în zone calde.

Terzian bătu din palme.

— Gata. Sunt un rasist. Dă-mă în judecată.

Stephanie zâmbi mai mult, aplecându-se spre Terzian.

— Nu ţi-am spus încă despre cea mai inteligentă idee a lui Adrian. Când oamenii încep să aibă parte de nutriţie normală, începe o competiţie în mitocondrii, între metabolismul normal şi transportul de electroni declanşat de soare. Astfel că virusul devine un sistem de protecţie suplimentar în lipsa nutriţiei.

Un zâmbet triumfător apăru pe chipul lui Stephanie.

— Foametea nu va mai fi o armă, spuse ea. Pielea verde poate menţine oamenii activi şi pe picioarele lor timp suficient ca să primească ajutor. Îi va menţine destul timp sănătoşi ca să reziste epidemiilor asociate cu subnutriţia. Ideea e că – şi arătă cu pumnul spre cer – *tipii cei răi nu vor mai putea să folosească foametea ca o armă!* Foamea *va dispărea*! Unul din cei patru călăreţi ai Apocalipsei va muri, chiar aici, chiar acum, ca rezultat *a ceea ce am eu în această geantă*!

Apucă geanta şi o aruncă în poala lui Terzian, făcându-l să tresară, cu un gest reflex de apărare, ridicându-şi genunchii aproape de coate. Pe chipul ei se arătă un rânjet şi tonul îi deveni batjocoritor.

— Cred că până şi nazistul ăla de Heidegger ar fi de acord că *proiectul* meu e al naibii de *autentic*. Nu-i aşa, Herr Doktor Terzian?

* * *

Te-am prins, spune Michelle în sinea ei. Avea în faţa ei o poză cu Terzian de la sărbătoarea Fête des Aires de la Dine, cu femeia închisă la culoare. Purta aceeaşi pălărie cu boruri largi pe care o avusese şi la biserica din Florenţa, şi avea aceeaşi geantă neagră pe umăr, însă acum Michelle avea o imagine clară a trei sferturi din profil, iar una din mâini ţinea un cornet de îngheţată.

Insectele nocturne zburau în jurul monitorului. Michelle le fugări şi începu să asocieze datele. Fotografia era digitală aşa că putea fi mărită. Spre uimirea ei, descoperi că femeia avea ochi verzi. O femeie de rasă africano-americană cu irişi verzi – sau irişi portocalii, chartreuse sau crom oţel – nu erau ieşiţi din comun în vremea aceea, însă ştia ca pe timpul lui Terzian erau rari. Asta va uşura căutarea.

„Michelle...” Vocea se auzi chiar în momentul în care Michelle porni motoarele de căutare. Un fior îi trecu pe şira spinării.

„Michelle...” Se auzi iar vocea.

Era Darton.

Inima lui Michelle se umplu de scârbă. Închise consola, o puse în geanta de plasă, şi traversă frânghia care făcea legătura dintre arborele de esenţă tare şi smochin. Îşi simţea genunchii slăbiţi şi pe puntea instabilă trecu mai greu decât de obicei. Păşi pe craca puternică şi ieşită în afară şi se uită înspre mare.

„Michelle...” La sud-vest, în canalul dintre insula sirenei şi altă insulă, putu să observe o lumină plăpândă, tremurătoare, lumina unei bărcuţe.

„Michelle, unde eşti?”

Vocea fu înghiţită de linişte şi valuri. Michelle îşi aduse aminte de acul pe care îl ţinuse în mână, de călătoria lungă, chinuitoare de pe lacul Jellyfish, de Darton, care cu faţa palidă, respirând cu greutate, muri în braţele sale.

Lacul era una din minunile lumii, însă poteca abruptă peste creasta ce despărţea lacul de ocean era o provocare până şi pentru cei care erau nemuritori. Când Michelle şi Darton – în acea vreme maimuţe – au coborât din barcă în acea după-amiază, nu au urcat poteca abruptă, ci au sărit

repede prin copacii înalţi, prin cei cu esenţă tare şi guava, ocolind copacii otrăvitori cu sevă negricioasă, alergenă, picurând. Cu toate că excursia lor a fost mai puţin obositoare decât dacă ar fi mers pe potecă, cei doi erau pregătiţi să intre în apă din momentul în care au ajuns la lac.

Cu zeci de mii de ani în urmă nivelul apei era mai ridicat dar, când s-a retras, lacul a fost izolat de Pacific, iar întreaga sa cultură de meduze Mastigias a epuizat în scurt timp stocul de peşti de mici dimensiuni care le servea ca hrană. Aşa cum a făcut şi rasa umană mai târziu, meduzele au renunţat la vânat şi s-au apucat de agricultură, colonii de alge, care le furnizau cantitatea de zaharuri necesară supravieţuirii. În timpul nopţii, coborau în fundul lacului, unde fertilizau culturile de alge în ape anoxice, sulfuroase; la răsărit, meduzele ieşeau la suprafaţă, iar în timpul zilei, traversau lacul în direcţia soarelui, şi permiteau razelor solare să furnizeze energia necesară pentru raţia lor zilnică de hrană.

Erau zece milioane de moluşte pe lac, de la cele cât un degetar până la cele mari cât o farfurie, toate formând o masă călduţă, de culoare galben-maronie, vibrantă, în mijlocul lacului. Cei doi înotară cu uşurinţă la suprafaţă cu braţele lor lungi de gibon siamang, râzând şi strigându-se unul pe celălalt, în vreme ce moluşte cu milioanele îi mângâiau cu atingeri uşoare ca pana. Temperatura apei era la fel ca a lor astfel că baia era plăcută, iar stratul de moluşte atât de vârtos încât Michelle simţi că poate aproape să calce pe ele. Atingerea caldă nu era chiar erotică, însă era senzuală, ca un periaj uşor pe piele cu un deget moale şi pus pe tachinat.

Prinse într-un lac vreme de mii de ani fără o pradă adecvată, moluştele pierduseră abilitatea să înţepe. Doar un procent mic de persoane erau destul de sensibile la toxină în aşa fel încât să facă urticarie sau să simtă o arsură fină. Şi mai puţini oameni, însă, erau ceva mai sensibili decât cei dintâi.

Când Darton şi Michelle au plecat pe înserate, Darton respira deja cu greutate. Spunea că fusese suprasolicitat, că tot ce avea nevoie era să se întoarcă la bază pentru o gustare, însă, în timp ce sărea prin copaci spre creastă, îşi pierdu echilibrul de pe un măr Palauan şi se prăbuşi prin hăţişul de crengi, rostogolindu-se într-o adunătură de fructe, pe calcarul tăios, acoperit de alge, al crestei.

Michelle sări jos din copac, cu inima zdrobită. Darton era aproape alb ca varul şi respira cu greutate. Nu aveau cum să cheme ajutor decât dacă Michelle ar fi luat barca până la Koror, până la bază sau până la altă insulă. A încercat să-l facă pe Darton să meargă, luându-i unul din braţele sale lungi şi punându-l peste umăr, sprijinindu-l pe poteca prăpăstioasă. El se prăbuşi, într-un final, la baza unui copac otrăvitor şi Michelle se aplecă peste el ca să-l ferească de stropii otrăvitori ai sevei până ce acesta muri.

Cu spatele umflat din cauza sevei otrăvite, îi şopti lui Darton la ureche cuvintele de adio. Niciodată nu a ştiut dacă o auzise sau nu.

Medicul legist a afirmat că erau şanse de una la un milion ca Darton să fi fost alergic mortal, şi a încercat să o aline cu gândul că oricum nu ar fi putut să facă nimic. Torbiong, care aranjase ca Darton şi Michelle să meargă acolo pentru prima dată, o consolase şi-i oferise şansa de a rămâne cu familia lui. Michelle îl surprinse cerându-i permisiunea de a-şi muta tabăra de bază pe altă insulă ca să-şi continue munca în singurătate. Se transformă într-o sirenă şi, mai târziu, într-o legendă romantică locală.

Şi acum Darton venea înapoi, într-o barcă, în apropierea canalului strigându-i numele, ţipând într-un corn.

„Michelle, te iubesc.” Cuvintele plutiră distinct în aerul nopţii. Gura lui Michelle era uscată. Degetele ei formară mudra pentru *«pleacă»*.

Urmară câteva momente de linişte, apoi Michelle auzi motorul pornit de la barca lui Darton. El trecu pe lângă ea, la aproximativ cinci sute de metri, şi se îndreptă spre extremitatea nordică a insulei.

«pleacă»...

„Michelle...” Din nou vocea lui se lăsă purtată de vânt. Era limpede că nu ştia unde se află Michelle. Va trebui să fie precautăcu luminile.

«pleacă»...

Michelle aşteptă până ce Darton o mai strigă de vreo şase ori, porni motorul şi-şi luă tălpăşiţa. Ea se întrebă dacă se va apuca să cerceteze toate cele trei sute de insule din grupul Insulelor Rock.

Nu, ştia ea că el era mai chibzuit de atât.

Trebuia să se gândească ce va face când o va găsi într-un final.

* * *

În timp ce nenumărate întrebări îi treceau prin cap, una după alta, Terzian deschise geanta Nike şi scoase cutia micuţă din plastic rezistent, ca o cutie pentru unelte de pescuit. O deschise cu un pocnet, ridică capacul şi văzu nişte flacoane din sticlă aşezate în compartimente despărţite de spumă de culoare gri închis. În flacoane se afla un lichid de nuanţă uşor aurie.

— Papilloma, spuse Stephanie.

Terzian puse la loc capacul şi se uită cu o privire îngrijorată în jur, nevrând ca cineva să mai vadă acele substanţe. Dacă era arestat cu bănuiala că era un traficant de droguri, teancurile de bani şi pistolul nu i-ar fi fost sigur de folos.

— Ce faci cu ea, odată ce ajungi unde ţi-ai propus?

— O întind pe piele. Prin expunerea la soare se va înmulţi de la sine.

— A fost testată?

— Pe oameni? Nu. Însă se comportă bine la maimuţele din familia macac.

El bătu uşor cu verigheta pe braţul scaunului.

— Poate fi… luat? Adică, este un virus, poate fi transmis de la o persoană la alta?

— Prin contactul cu pielea.

— Aş spune că ai dat un răspuns pozitiv. Pot şi mamele să-l transmită copiilor?

— Adrian nu a crezut că va trece bariera placentei, însă nu a mai avut ocazia să testeze. Dacă mamele vor să-şi infecteze copiii, vor trebui să o facă intenţionat.

Ridică din umeri.

— În orice caz, cred că mamelor nu le vor displace bebeluşii verzui, atâta vreme cât sunt bebeluşi verzui *sănătoşi*.

Îşi coborî privirea spre flacoanele mici în containerele lor securizate cu spumă.

— Putem să infectăm zeci de mii de oameni cu cantitatea asta, spuse ea. Şi putem să producem mai multă foarte uşor.

Dacă mamele vor să-şi contamineze copiii… Terzian închise capacul cutiei de plastic.

— Ţi-ai ieşit din minţi, zise el.

Stephanie ridică capul şi se uită lung la el, ca şi cum ar fi ştiut dinainte obiecţiile şi-i ţinu hangul.

— Cum aşa?

— De unde să încep?

Terzian închise fermoarul genţii şi o aruncă în poala lui Stephanie, plăcut surprins să-i observe instinctele ei de apărare.

— Plănuieşti să dai drumul unui virus transgenic, netestat, în Africa – tocmai în Africa, un continent care nu are o istorie chiar fericită dacă ne referim la pandemii. Şi este un virus creat de o bandă de farmacişti neautorizaţi, într-o ţară nelegitimă, cu o poliţie secretă criminală, fapte care îmi dau convingerea că rezultatul nu va fi decât un dezastru.

Stephanie îşi lovi uşor bărbia cu două degete ca şi cum ar fi vrut să aibă o ţigară între ele.

— Poţi să stai liniştit în privinţa ultimei chestiuni. Testarea pe animale a dat rezultate. Adrian a păstrat în laborator o familie de maimuţe macac, de un verde strălucitor, până ce proiectul a fost anulat, iar maimuţele, din păcate, lichidate.

— Şi dacă proiectul era aşa senzaţional, de ce compania l-a suspendat?

— Din cauza banilor.

Buzele ei se strâmbară de furie.

— Muritorii de foame nu-şi pot permite să plătească pentru tratament, astfel că au trebuit să renunţe. Mai mult, au fost ţinta unei nesfârşite publicităţi negative, ceea ce este exact lucrul de care companiile scoase în afara legii, în ţări cu acelaşi statut, nu au nevoie. Există milioane de oameni care se sperie doar la ideea *legumelor* modificate genetic – poţi să-ţi imaginezi cât de tare s-ar speria oamenii care nu pot suporta vederea unui ardei roşu transgenic, la ideea infectării populaţiei cu un virus tehnologic. Compania a decis că nu merita riscul şi suspendat proiectul.

Stephanie se uită la geanta din braţele sale.

— Însă Adrian a fost şi el în lagăre, înţelegi. O persoană strămutată, un refugiat în timpul războiului civil din Moldova. Aşa că nu putu să reziste gândului că soluţia de a pune capăt foametei se afla în instalaţia sa frigorifică şi că nu folosea la nimic. Aşa că…

Mâinile ei au mimat forma cutiei din geantă.

— M-a sunat. Îşi luase câteva zile de concediu şi s-a cazat la hotelul Henric al IV-lea din Piaţa Dauphine. Şi cred că a fost cam puţin precaut, deoarece…

Ochii ei se umplură de lacrimi şi tăcu. Terzian, convins că ştia destule amănunte referitoare la necazurile ei, se uită pe fereastră, la peisajul înverzit care căpăta de acum culorile strălucitoare ale regiunii Provence. Munţii Alpi se zăreau în estul îndepărtat, învăluiţi în culoarea lor albăstrie, cu vârfurile acoperite de zăpadă, şi în apropiere se vedeau livezi de migdali şi măslini cu frunze sclipitoare, şi dealuri acoperite de şiruri ordonate de viţă-de-vie. Rhonul argintiu curgea mângâiat de razele soarelui.

— Nu voi fi comis-voiajorul tău, spuse el. Nu voi contamina lumea cu virusul tău monstruos.

— Atunci te vor prinde şi vei muri, spuse Stephanie. Şi va fi degeaba.

— Din experienţa mea cu moartea, răspunse Terzian, pot afirma că este *întotdeauna* degeaba.

Ea pufni atunci, mânioasă.

— Din experienţa mea cu moartea, îl luă ea în râs, pot afirma că are loc prea des pentru *profit*. Vreau să transform uciderea în masă într-o afacere nerentabilă. Vreau *să dăruiesc* pieţei muritoare de foame *o nouă viaţă*.

Pufni iar, veselă, de data aceasta.

— Este gestul final anticapitalist.

Terzian nu reacţionă de data aceasta. Gesturile, gândi el, existau pur şi simplu. Gesturile nu puteau schimba principiile. Dacă vreun derbedeu nu ar reuşi să-şi trimită poporul la moarte prin înfometare, ar folosi pur şi simplu gloanţe sau tehnologie genetică fatală, cumpărată de la organizaţiile transnistrene.

Peisajul, scânteietor de verde, rămânea în urmă, cu două sute kilometri la oră. Un comerciant intră şi le vându câte o ceaşcă de cafea şi un sandviş.

— Poţi să-mi foloseşti telefonul mobil ca să îţi suni nevasta, spuse Stephanie în timp ce scotea celofanul de pe sandviş. Anunţ-o că planurile tale de călătorie s-au schimbat.

Se părea că observase verigheta lui Terzian.

— Soţia mea a murit, zise Terzian.

Ea îl privi surprinsă.

— Îmi pare rău.

— Tumoare la creier, spuse el.

Cu toate că era mai complicat de atât. Claire se plânse prima dată de dureri de spate şi, în urma unei operaţii, tumoarea a fost extirpată din coloană. Au mai urmat câteva săptămâni de bucurie frenetică şi sentimente de uşurare şi apoi au descoperit că tumoarea se întinse spre creier şi că nu putea să fie operată. Chimioterapia nu a dat rezultate. A murit după şase săptămâni de la prima vizită la doctor.

— Mai ai alte rude? întrebă Stephanie.

— Părinţii mei sunt şi ei decedaţi. Accident de maşină, anevrism.

Nu-l mai menţionă pe unchiul lui Claire, Geoff şi partenerul său, Luis care murise de SIDA după opt luni de relaţie şi care i-a lăsat lui Claire casa în stil victorian, de pe Esplanadă, în New Orleans. Casa pe care, cu câteva

săptămâni în urmă, o vânduse la preţul de şase sute cincizeci de mii de dolari, mobila pentru încă nouăzeci şi cinci de mii, şi colecţia de artă ecvestră a unchiului Geoff pentru patruzeci şi unu de mii de dolari.

Nu fu dispus să menţioneze că avea destul de mulţi bani, destui ca să călătorească prin Europa ani de zile.

Spunându-i acestea lui Stephanie ar fi putut să îi dea curaj.

Urmă o tăcere lungă pe care Terzian o întrerupse zicând:

— Am citit romane poliţiste. Şi ştiu că nu ar trebui să mergem la destinaţia pentru care am cumpărat bilete. Nu ar trebui să mergem *oriunde* pe lângă Nisa.

Ea se gândi la asta şi spuse:

— Vom coborî la Avignon.

* * *

Au rămas în regiunea Provence aproape două săptămâni, cazându-se la hoteluri izolate, care nu îndeplineau nici măcar condiţiile necesare pentru o stea impuse de Ministerul Turismului, sau case ţărăneşti, ferme cu camere de închiriat. Stephanie îşi consumă o mare parte din energie ca să îşi sune de pe mobil, colegii din Africa şi nu reuşi decât din când în când, iar nemulţumirea o făcea să fie într-o stare de permanentă furie. Nu era niciodată limpede pe cine încerca să sune sau cum avea de gând să scape de papilloma. Terzian se întreba câţi oameni erau implicaţi în conspiraţia ei.

Luaseră parte la câteva sărbători locale, cu toate că era un calvar să o convingă pe Stephanie că era în siguranţă în mulţime. Îşi făcu un obicei din a se deghiza cu pălării mari şi umbrele şi sfârşi prin a arăta ca un spion din desene animate. Terzian cutreieră potecile de ţară, câmpurile sau străduţele din sat, pierdu din greutate în ciuda bucătăriei locale, proaspete şi apetisante, şi se bronză. Îşi făcu un obicei din a scrie lucrări pe laptop şi-şi petrecu ceva timp făcând cercetări în cafenelele internet.

Se tot gândea că s-ar fi bucurat mai mult de acea călătorie dacă ar fi fost şi Claire cu el.

— Cu ce *te ocupi* tu mai exact? îl întrebă Stephanie odată, în timp ce el scria. Ştiu că predai la universitate, însă…

— Nu mai predau, spuse Terzian. Nu mi-am mai înnoit contractul pentru post. Nu m-am mai înţeles cu departamentul.

— De ce nu?

Terzian îşi întoarse faţa de la ideile învechite, răsuflate înscrise pe monitor.

— Am valenţe prea interdisciplinare. Există o secţiune în spectrul academic unde istoria, politica şi filozofia se întrunesc – se numeşte „teoria politică” – însă eu m-am avântat şi în economie şi în înţelegerea profană a ştiinţei, ceea ce a creat confuzie tuturor în afară de mine. De aceea diploma mea de master este în Studii Americane – nimeni din departamentul de filosofie sau ştiinţe politice nu a avut curajul să se pună cu mine, şi nimeni nu ştie de fapt *ce* înseamnă Studii Americane, aşa că m-am putut retrage acolo. Iar doctoratul meu este în filosofie, doar din cauza faptului că am găsit un profesor emerit care a fost dispus să prezideze comitetul. Problema este că, dacă eşti angajat de departamentul de filosofie, trebuie să predai Hume sau Platon sau oricare altul din aceeaşi categorie, şi nu sunt de acord să produci confuzie adăugându-l pe Maynard Keynes şi Leo Szilard. Şi dacă predai istorie, trebuie să te limitezi la relatări acceptabile despre trecut şi nu să arunci idei despre mecanica perceptuală şi ideile lui Kant despre *noumenon*[5] şi cu siguranţă îţi ceri crucificarea din partea laicilor, dacă aduci vorba despre Foucault sau Nietzsche.

Stephanie zâmbi amuzată.

— Şi unde vrei să îţi găseşti de lucru?

— În Franţa? îndrăzni el, şi apoi începu să râdă. În Franţa, „gânditor” face parte din fişa postului. Nu este necesar să ai o diplomă, este ceva ce faci pur şi simplu.

Ridică din umeri.

---

[5] Lucru în sine (n.trad.)

— Şi dacă nici aşa nu merge, va exista totdeauna Burger King.

Ea se arătă din nou amuzată.

— Se pare că burgerii fac parte din viitorul tău.

— Oh, nu e aşa de rău ca toate acestea. Dacă pot scrie nişte lucrări destul de interesante, sexy şi foarte originale, s-ar putea să atrag atenţia şi să obţin şi o slujbă.

— Şi ai făcut asta deja?

Terzian privi spre monitor şi oftă.

— Până acum, nu.

Stephanie îşi îngustă ochii şi-l măsură pe Terzian cu privirea.

— Nu eşti o persoană convenţională. Nu ai ochelari de cal, cum spun ei.

— Cum spun ei, repetă Terzian.

— Deci nu ar trebui să ai obiecţii în faţa unor soluţii radicale pentru foametea mondială. Mai ales cei care nu valorează nici cât negru sub unghie pentru liberalii albi din toată lumea.

— Hm, spuse Terzian. Cine a spus că sunt liberal? Eu sunt *economist*.

Şi atunci Stephanie îi relată lucruri îngrozitoare despre Africa. O altă foamete se apropia de partea sudică a continentului. Mozambicul era pustiit de inundaţii şi secetă, o combinaţie surprinzătoare. În nord-estul Africii, situaţia era mai proastă. Din cele relatate de prietenii ei, Santa Croce avea un transport cu alimente blocat în Mogadishu şi, înainte de a-l lăsa să treacă, baronul local voia să-şi renegocieze mita pe care o primea. Între timp, oamenii mureau de foame, de subnutriţie, infecţii şi dizenterie în lagărele din lanţurile muntoase afectate de secetă din Bale şi Sidamo. Guvernul din Addis Ababa era mai crunt decât tiranul somalez, în această etapă nepermiţând vreun ajutor, cu mită sau fără. Cât despre partea de sud a Sudanului, nici nu mai avea rost să aduci vorba.

— Care e *soluţia* ta la toate astea? întrebă ea. Sau mai bine zis, ai vreuna?

— Testează această substanţă, papilloma, spuse el, demonstrează-mi că funcţionează şi sunt cu tine. Însă există prea multe flageluri în Africa.

— Să trimiţi papilloma la laborator în timp ce mii de oameni mor? Să o încredinţezi guvernelor care o pot restricţiona din cauza presiunii exercitate de ONG-uri isterice şi capete religioase? *Aşa ceva* numeşti tu răspuns?

Şi Stephanie se retrase ca să butoneze telefonul, în timp ce Terzian plecă furios într-o plimbare pe potecile de ţară.

Se îndreptă spre un castel vechi, în ruine, situat în panta unui deal din apropiere. „Şi dacă oamenii verzi ai lui Stephanie se dovedesc a fi viabili?” se întrebă el. Totul s-ar schimba radical. O lume în care omenirea s-ar putea transforma în plante era o lume în care niciuna din legile străvechi nu mai era valabilă.

Stephanie zicea că vrea să distrugă piaţa muritoare de foame. Însă, se gândi Terzian, asta ar însemna şi distrugerea pieţei de alimente. Dacă oamenii fără bani ar deţine toată hrana de care aveau nevoie, asta ar însemna că *hrana în sine nu ar mai avea valoare pe piaţă*. Hrana ar fi atât de ieftină, încât nu s-ar mai putea scoate profit din creşterea sau comercializarea ei. Şi asta era doar *o aplicare* a tehnologiei. Terzian încerca să ţină pasul cu ştiinţa: ştia despre *nanoassemblers*. Oamenii verzi ar fi însemnat doar primul glonţ magic dintr-un schimb lung de focuri între trupele de puşcaşi de ştiinţă ce ar urma să schimbe fiecare regulă fundamentală de care umanitatea s-a folosit din cele mai străvechi timpuri. Ce se va întâmpla când *fiecare* bun elementar – hrană, îmbrăcăminte, adăpost, poate şi sănătatea – vor fi atât de ieftine că vor deveni gratuite? Ce va mai avea atunci valoare? Nici *banii* nu vor mai avea valoare. Banii au valoare doar dacă se folosesc în schimbul a altceva cu valoare echivalentă.

Făcu o pauză şi privi spre castelul ruinat din faţa sa, castelul care odinioară asigura dreptatea, securitatea şi guvernarea districtului, şi se întrebă dacă privea acum la viitorul *tuturor* guvernelor. Furnizarea unui cadru sistematizat în care bunurile sunt schimbate şi sistemul

monedei naţionale reprezintă funcţii de bază ale statului. Dacă oamenii nu mai aveau nevoie de guvern care să le furnizeze acel tip de securitate şi dacă moneda ajungea fără valoare, întreaga funcţie a Guvernului era pusă sub semnul întrebării. Impozitele nu mai erau de folos oricum, dacă banii nu mai erau buni şi, fără impozite, nu mai putea fi plătit Guvernul.

Terzian stătu câteva momente la poalele castelului şi se întrebă dacă vedea acolo viitorul lumii civilizate. Ori castelul va fi reconstruit de tirani, ori se va prăbuşi.

* * *

Michelle auzi iar cornul lui Darton în seara următoare şi se întrebă de ce umbla la orele preferate de liliecii de fructe. Era poate din cauză că strigătele lui se auzeau mai clar în noapte?

Termină de analizat câteva din mostre, însă unul din principiile ştiinţei era acela de a nu face aceste lucruri de una singură: va trebui să meargă până la Koror să trimită e-mail cu acele mostre altor persoane, şi acum ştia că trebuia să facă acest lucru în decursul dimineţii, când Darton dormea.

Problema era că Michelle era considerată o legendă. Atunci când sirena singuratică ieşea din mare ca să meargă la oficiul poştal, în pantofiorii de spumă pe care îi purta când mergea pe trotuar, era remarcată. Oamenii o arătau cu degetul; copiii o urmăreau, persoanele din maşini îi făceau cu mâna. Se întrebă dacă putea să aibă încredere în ei că nu îi vor da de veste lui Darton, de îndată ce o vor vedea. Spera că Darton nu-i va câştiga pe locuitorii insulei de partea sa.

Michelle şi Darton s-au cunoscut într-o delegaţie de serviciu, la Borneo, serviciul obligatoriu guvernamental după absolvire. Ceilalţi angajaţi erau mai în vârstă, plătindu-şi impozitele sau fiind deja la cea de-a doua, a treia, a patra sau a cincea carieră şi Michelle îşi dădu seama pe loc că Darton era de aceeaşi vârstă cu ea, că şi el era un copil printre toţi acei bătrâni. Se înţelegeau unul cu

celălalt, fiind parcă atraşi de o puternică forţă naturală. În timpul zilei catalogau melci şi broaşte ţestoase de apă dulce, iar noaptea şi-o petreceau vârâţi unul în celălalt în propria lor cochilie, în cortul lor în formă de carapace de broască ţestoasă. Bătrânii, cu care îşi petreceau zilele, îi priveau cu o bunăvoinţă amabilă, pentru că, pe atunci, aşa tratau ei toate cele. Lui Darton şi lui Michelle nu le păsa. În tinereţea lor au înfruntat orice fiinţă. Când se termină stagiul, au hotărât să-şi continue munca împreună, la Belau, peste Ecuator, ca să-şi plătească impozitele din timp. Au sărbătorit hotărârea, înnoindu-şi corpurile, o experienţă palpitantă pentru Michelle, care fusese crescută de părinţi severi, care nu i-ar fi permis să aibă un corp nou înainte de maturitate, neţinând cont de mulţimea de prieteni de-ai ei care adoptaseră de la o vârstă fragedă o formă nouă şi modernă.

Michelle şi Darton se gândiră că nişte corpuri antropoide ar fi potrivite pentru munca lor, aşa că au mers la clinica din Delhi şi s-au instalat în *nanobeds* şi au lăsat micile mecanisme să le transforme corpurile, minţile, amintirile, dorinţele, cunoştinţele şi sufletele lor în serii lungi de numere. Toate acestea au fost puse deoparte ca să fie copiate în noile corpuri când acestea erau gata.

Existenţa de maimuţă siamang a fost o mare descoperire. Se înălţau până sus, în frunzişul copacilor de pe mica lor insulă, balansându-se iute de pe o creangă pe alta, înnebuniţi de plăcere. Michelle găsea o plăcere deosebită în părul ei de pe corp – nu-l avea tot aşa de des ca al unei maimuţe adevărate, dar avea destul pe piept şi spate ca să i se pară interesant. Şi-au construit cuiburi în copaci şi zăceau împleticiţi, analizând date sau făcând dragoste sau bărbierindu-şi părul în forme tribale interesante. Dragostea nu era deloc placidă – era o patimă, o furie. O obsesie care, în ciuda neînţelegerilor, fusese satisfăcută, doar ca să dezlănţuie pasiunea.

Furia încă o mai ardea pe Michelle. Însă acum, după moartea lui Darton, era de altă natură, o natură care nu avea nimic în comun cu viaţa sau tinereţea.

Mâncând cu lingura afine şi frişcă, Michelle se uita la numele şi feţele pe care le găsiseră motoarele de căutare. Avea acum un număr impresionant de imagini stocate de pe reţea, cu femei cu ochi verzi, cu piele de culoare închisă. Aproape toate arătau foarte bine. Multe erau de neidentificat în scanările mai vechi sau identificate doar după prenume. Cel mai mare procent de probabilitate, oferit de program a fost de 43%. Acel procent de 43% aparţinea unei braziliene cu numele de Laura Flor, care, în urma unei cercetări, se dovedi că se afla la casa ei din Acaju în timpul celor trei săptămâni şi avea şi un copil. A găsit şi o înregistrare video cu naşterea, la care Michelle nu se uită. Felul în care femeile năşteau atunci, pe cale naturală, era dezgustător.

Următoarea femeie pe listă era tot o braziliană prinsă în nişte fotografii turistice, la Rio. Nu se oferea nici măcar un nume. O cercetare mai amănunţită bazată pe fizionomia acelei femei nu dădu niciun rezultat, până ce Michelle mai adăugă la căutare un alt criteriu de sex, şi descoperi că braziliana era un travestit. Rezultatul nu părea să corespundă elementelor din povestea cu Terzian, aşa că o lăsă baltă.

A treia era Stephanie, a cărei imagine era postată pe un site creat pentru femeile care făcuseră muncă de ajutorare în Africa. Stephanie se afla lângă un grup de colegi, stând în faţa unei clădiri cenuşii, cu acoperiş de tinichea, care servea drept spital. Calitatea pozei nu era prea bună, însă Michelle observă imediat fizionomia, şi porni căutarea alăturând şi numele de „Stephanie” aşteptând rezultatul.

Apăru imediat un indiciu, o operaţiune a unei cărţi de credit pe numele Stephanie América Pais e Silva. Petrecuse trei nopţi într-un hotel din Paris înainte ca Terzian să dispară.

Michelle simţi sângele zvâcnindu-i în vene la vederea datelor de pe ecran. Porni alte motoare de căutare şi veştile bune nu întârziară să apară.

Stephanie Pais avea dublă cetăţenie portugheză şi angoleză, fusese educată parţial în State – o căutare scurtă

arătă că anii ei universitari nu corespundeau cu cei ai lui Terzian. După absolvire a lucrat pentru agenţia de ajutorare Santa Croce. Apoi dădu peste o altă informaţie, una senzaţională de astă dată. Stephanie Pais a fost omorâtă în mod spectaculos, la Veneţia, în noaptea de 19 iulie, cu şase zile înainte ca Terzian să prezinte prima versiune a Teoriei Cornucopia.

Două crime…

Una în Paris şi una la Veneţia. Dintre care una a cărei victimă era femeia care poate fusese iubita lui Terzian.

Michelle suferi o convulsie neaşteptată şi-şi dădu seama că, în momentul de suspans, îşi ţinuse respiraţia. Capul îi vâjâia. După ce se linişti, verifică cât era ora în Maryland, unde locuia dr. Davout, şi setă comanda pentru a lua legătura cu el imediat.

* * *

Davout nu fu disponibil imediat şi, până când o sună el înapoi, ea mai află nişte informaţii despre Stephanie Pais. Îi divulgă şi lui povestea în vreme ce degetele loveau tastatura ca să-i trimită copii ale informaţiilor confirmate.

Davout îşi ridici privirea uimită din informaţii la Michelle şi înapoi.

— Cât din acestea…? începu el, şi apoi renunţă. Cum a murit? reuşi el să întrebe.

— Articolul din ziar menţionează că a fost înjunghiată. Caut raportul poliţiei.

— Se face vreo menţiune cu privire la Terzian?

«Nu» formă ea mudra.

— Raportul poliţiei va conţine mai multe detalii.

— Ai vreo idee despre ce este vorba aici? Nu există nicio referire că Terzian ar fi fost *vreodată* implicat într-un act de violenţă.

— Până mâine, zise Michelle, cred că voi putea să îţi dau un răspuns. Eu m-am gândit că ar fi bine să îţi trimit aceste informaţii gândindu-mă că ai putea să le legi cu alte elemente din viaţa lui Terzian despre care eu nu am cunoştinţă.

Degetele lui Davout formară o mudra pe care Michelle nu o recunoscu – una veche probabil. El clătină din cap.

— Nu am nici cea mai vagă idee de ceea ce se întâmplă aici. Singurul lucru pe care l-aş sugera ar fi că am dat peste un fel de coincidenţă stranie.

— Nu cred în astfel de coincidenţe, spuse Michelle.

Davout zâmbi.

— Ai atitudinea potrivită pentru un cercetător, spuse el. Însă experienţa… în fine, şi îşi flutură mâna.

Dar el a iubit-o, îşi repeta Michelle în sinea ei.

Simţea asta în inima ei. Era femeia pe care el a iubit-o după ce Claire a murit, şi ea apoi a fost omorâtă şi Terzian a continuat să creeze cadrul intelectual pe care a fost construit universul. Şi-a jertfit averea modestă ca să creeze programe pilot în Africa, care au demonstrat viziunea sa practică. Întreaga lume modernă era un monument în cinstea lui Stephanie.

Toţi erau tineri atunci, îşi zise Michelle. Până şi cei cu vârsta de 70 de ani erau tineri comparativ cu oamenii de acum. Lumea trebuie să fi fost plină de dragoste şi pasiune. Însă Davout nu înţelegea aşa ceva pentru că era bătrân şi uitase cu totul de dragoste.

„Michelle…” se auzi vocea lui Darton purtată de valuri.

Idiotul. Nu-i va permite să-i strice treburile.

Degetele ei formară *«trebuie să plec»*.

— Îţi voi trimite toate informaţiile de îndată ce le obţin, spuse ea. Cred că am dat peste ceva senzaţional.

Îşi strânse pupitrul de comandă şi-l întoarse ca să fie sigură că lumina de la ecran nu va fi zărită de pe apă. Cu spatele gol sprijinit de scoarţa aspră a copacului de esenţă tare, începu să caute prin datele pe care le primise. Nu reuşi să găsească raportul Poliţiei. Îi fu dat să afle că toate rapoartele Poliţiei din acea perioadă a istoriei veneţiene fuseseră distruse în Războiul Vitezei Luminii, rămânând doar cu informaţiile obţinute din presă.

„Unde eşti? Te iubesc!”, se auzi vocea lui Darton în depărtare. Era clar că îşi restrânse căutările, însă nu ştia încă bine unde îşi construise Michelle cuibul.

Cu zâmbetul pe buze, Michelle închise pupitrul şi-l vârî în geantă. Motoarele de căutare vor munci fără răgaz până la răsăritul soarelui în timp ce ea va visa în hamac, adormită de chemările îndepărtate ale lui Darton.

* * *

Îşi schimbau cazarea la câteva zile. Terzian avea grija permanentă de a dormi în camere separate. Într-o seară, în timp ce stăteau pe terasa fermei şi urmăreau soarele la apus, luminând frunzele argintii ale măslinilor, Terzian se trezi deodată privind-o pe Stephanie, care sta într-un scaun vechi de nuiele, uitându-se la profilul ei săpat în rocile străvechi de calcar de Vaucluse. Rafalele puternice de vânt aduceau miresme de levănţică de la fermele vecine, un miros pe care Terzian îl inhala până ce plămânii i se lipeau de coaste.

Din mişcarea buzelor ei, Terzian a ştiut că ea se simţea privită. El îşi întoarse privirea.

— Nu ai încercat să te culci cu mine, spuse ea.

— Nu, încuviinţă el.

— Dar *te uiţi* la mine, zise ea. Şi e clar că nu eşti eunuc.

— Noi ne certăm tot timpul, îi atrase Terzian atenţia. Uneori nu putem nici să stăm în aceeaşi cameră.

Stephanie zâmbi.

— Asta nu i-ar opri pe majoritatea bărbaţilor pe care îi cunosc. Şi nici pe femei.

Terzian se uită la măslini, le văzu strălucirea în bătaia vântului.

— Încă îmi iubesc soţia, spuse el.

— Asta e bine, răspunse Stephanie după un moment de linişte.

„Şi mi-e ciudă pe ea de asemenea”, îşi spuse Terzian. Supărat pe Claire că l-a părăsit. Şi era furios pe univers pentru că i-o luase şi că îl lăsase pe el în viaţă şi era mânios pe Dumnezeu, chiar dacă nu credea în El. Trashcanienii fuseseră de folos pentru că putuse să-şi descarce furia şi ura pe ei, pe oameni care meritau. *„Derbedeii ăia beţivi”*, îşi spuse el. La orice s-ar fi aşteptat ei în holul hotelului, nu

fusese un bătăuş american, trist, care să le rupă gâturile cu mâinile cât ai zice peşte.

Întrebarea era, ar putea s-o mai facă o dată? Totul se întâmplase fără un plan stabilit. Vechile reflexe îi fuseseră încă bune, însă nu putea să se bazeze pe ele şi a doua oară. Încerca să-şi amintească de Kenpo, de ceea ce învăţase mai demult, în special de toate şmecheriile cu privire la arme. Se trezi mimând scene de luptă, în timpul plimbărilor lungi rustice şi se întreba dacă mai ştia tehnica de a lua pumni.

Purta pistolul cu el, pentru ca în cazul în care trashcanienii i-ar fi cotrobăit prin cameră în lipsa lui, să nu i-l fure. Când era singur, plimbându-se prin livezile de migdali sau pe dealul cu miresme de cimbru sălbatic, se făcea că-l scoate, îi trage piedica şi apasă pe trăgaci… să apese pe trăgaci pentru prima dată ar fi fost dificil, însă prima împuşcătură ar fi declanşat pistolul în mod automat şi, după aceea, apăsarea pe trăgaci ar fi fost mai uşoară. Nu ştia dacă trebuia să mai cumpere muniţie. Nici cum putea să cumpere muniţie în Franţa sau dacă un străin nu ar intra în belele.

— Suntem amândoi mânioşi, spuse Stephanie.

El o privi din nou, cum sta cu mâna ridicată la frunte ca să nu lase vântul să-i împrăştie şuviţele cârlionţate pe faţă.

— Mânioşi pe moarte. Însă iubirea cred că îţi îngreunează situaţia.

Ochii ei verzi îi căutară privirea.

— Nu de moarte eşti îndrăgostit, nu-i aşa? Pentru că…

Terzian luă foc. Ea nu avea niciun drept să-i sugereze că se afla în alianţă secretă cu moartea, doar pentru că nu voia să coloreze o mână de africani în verde. Era cel mai slab argument, şi ăsta îi trimise pe amândoi la plimbare pe câmpuri şi livezi, urmaţi de vântul cu mireasmă de levănţică.

Când Terzian se întoarse în cameră, îşi verifică teancurile de bani, pe jumătate sperând că Stephanie furase banii şi o luase la sănătoasa. Dar nu o făcuse.

Se gândi să intre în camera ei când era plecată, să-i fure papilloma şi să ia un tren spre nord, ducându-o la Institutul Pasteur sau la altul. Dar nici el nu o făcu.

În timpul dimineţii, la micul dejun, îi sună telefonul lui Stephanie şi ea răspunse. O privi tot timpul pe măsură ce chipul ei trecea de la curiozitate la nelinişte şi teroare absolută. Adrenalina îi zvâcni în corp în acest timp şi se aplecă spre ea, simţind furia bine cunoscută străbătându-i corpul. În grabă, ea închise telefonul şi se uită la el.

— Era unul din ei. A spus că ştie unde ne aflăm şi că vrea să ajungem la o înţelegere.

— Dacă ştiu unde suntem, se auzi Terzian vorbind cu calm, de ce nu au venit aici?

— Trebuie *să plecăm*, insistă ea.

Plecară din Franţa în regiunea deluroasă a Toscanei, lăsând telefonul lui Stephanie într-un coş de gunoi dintr-o gară şi cumpărând altul nou la Siena. Provincia toscană, la fel ca Provence, avea dealuri acoperite cu viţă-de-vie, livezi sclipind de măslini argintii-verzui şi oraşe medievale cu ziduri groase, cocoţate pe stânci; însă chiparoşii înalţi şi subţiri, ca nişte santinele, confereau dealurilor un aer diferit, şi erau şi struguri pentru vin, şi multe din podgorii aveau şi camere de închiriat unde oamenii puteau sta şi gusta din ospitalitatea locală. Terzian nu ştia limba, şi pentru că spaniola era prima limbă străină a sa, pronunţa mai tot timpul cuvinte ca „villa” şi „panzanella” ca şi cum ar fi fost de origine spaniolă. Dar Stephanie care crescuse în Italia, vorbea italiana nu ca un băştinaş, ci ca un băştinaş roman.

Florenţa se afla la câteva ore depărtare, aşa că Terzian nu se putu abţine să nu viziteze unul din cele mai mari monumente existente ale civilizaţiei. Părinţii îl purtaseră prin Europa de nenumărate ori când era copil, însă nu reuşise niciodată să ajungă acolo.

Terzian şi Stephanie şi-au petrecut o zi hoinărind prin centrul oraşului, adăpostindu-se cu acea ocazie de o ploaie cu stropi mari, care le-a stricat ziua. La un moment dat, cu tunetele deasupra lor, s-au trezit în Biserica Santa Croce.

— Sfânta Cruce, spuse Terzian. Ţine de activitatea ta.

— Nu avem nimic de-a face cu această biserică, răspunse Stephanie. Nu avem nici măcar o cutie a milei aici.

— Păcat, spuse Terzian uitându-se la mulţimile de turişti udaţi până la piele, îngrămădiţi între zidurile bisericii. Aţi câştiga ceva bani.

Tunetul însoţi bliţul aparatului foto proiectat pe mormântul imens al lui Galileo, ca nişte descărcări electrice puternice.

— Bravo lor că au uitat de episodul cu inchiziţia şi l-au îngropat într-o biserică, spuse Terzian.

— Cred că intenţia lor a fost de a-l ţine sub supraveghere.

Terzian ştia că influenţa oamenilor cu bani ajutase la construirea bisericii. Ei au plătit pentru vitralii şi fresce Giotto şi morminte şi cenotafuri în cinstea marilor personalităţi ale Florenţei: Dante, Michelangelo, Bruni, Alberti, Marconi, Fermi, Rossini şi, fără îndoială, Machiavelli. Acea construcţie cu bolte, capele, sarcofage şi franciscani psalmişti, fusese ridicată de bancheri bogaţi, oameni pentru care banul era un lucru real, tangibil, şi care au plătit pentru secole de trudă de construcţie a bazilicii, cu lăzi de monezi grele şi masive de argint.

— Oare ce ar crede despre el? întrebă Terzian, arătând spre locul de odihnă al lui Machiavelli, îngropat în oraşul din care fusese exilat în timpul vieţii.

Stephanie îşi încruntă privirea la vederea sarcofagului neobişnuit de simplu, cu inscripţii în latină.

— Nicio rugăciune nu este destul de aleasă, traduse ea, întorcându-se spre el, în momentul în care se declanşa bliţul unui aparat. Sună deplasat.

— Era republican, ştii, spuse Terzian. Nu se subînţelege asta doar din *Principele*. A vrut ca Florenţa să devină o republică apărată de soldaţi civili. Dar, când a căzut în mâinile tiranului, şi-a căutat ocupaţie şi a scris tratatul pentru despotism. Însă a scris un pic cam prea clar despre despotism, aşa că nu a primit slujba.

Terzian se întoarse spre Stephanie.

— A fost fondatorul teoriei politicii moderne, şi cu asta mă ocup. Şi-a bazat ideile pe convingerea că toate fiinţele umane, din toate timpurile, au aceleaşi pasiuni.

Îşi întoarse privirea, în mod deliberat, spre geanta de umăr a lui Stephanie.

— Toate acestea sunt pe cale să se termine, nu-i aşa? Vei transforma oamenii în plante. Asta le va schimba pasiunile cu siguranţă.

— Nu *plante*, şuieră printre dinţi Stephanie, şi se uită în stânga şi-n dreapta la mulţime. Şi nu *aici*.

Îşi schimbă direcţia spre mormântul împodobit al lui Michelangelo, cu siluete care nu jeleau, ci păreau să încerce să rezolve o problemă dificilă de inginerie.

— Ceea ce urmează să se întâmple în planul tău, spuse Terzian, în continuare, va fi prăbuşirea pieţei de alimente. Dar nu asta este *adevărata* problemă. Întrebarea este, ce se va întâmpla cu piaţa *muncii*?

Bliţurile aparatelor turiştilor scăpărau. Stephanie îşi întoarse privirea din raza mulţimii de aparate Kodak. Ieşi din bazilică şi ajunse la portic. Ruperea de nori se termină, însă apa de ploaie încă se mai scurgea de pe ziduri. Trecură repede pe sub picăturile de ploaie, pe scări, în jos spre piaţă.

Piaţa era împrejmuită din toate părţile de palate vechi, la al căror parter se aflau acum restaurante şi dughene. La stânga, faţada unui palat lung era acoperită cu plasă de protecţie şi schele. Zgomotul ciocanelor pneumatice răsuna în toată piaţa. Terzian arătă cu mâna spre locul cu pricina.

— Imaginează-ţi că hrana e aproape gratis, spuse el.

Gândeşte-te că tu şi copiii tăi veţi putea să faceţi rost de hrană prin expunerea la soare. Următoarea mea întrebare este: *De ce, naiba, ai mai accepta o muncă murdară ca aceea de a sta pe schelă să restaurezi o clădire veche oarecare?*

Îşi vârî mâinile în buzunare şi începu să se plimbe alături de Stephanie, prin piaţă.

— La temelia pieţei muncii sunt mulţi oameni a căror muncă serveşte în totalitate pentru satisfacerea necesităţilor. Milioane trec graniţa ilegal ca să trimită bani acasă, ca să-şi crească odraslele.

— Crezi că nu ştiu asta?

— Singurul motiv pentru care există o piaţă neagră a imigranţilor ilegali este faptul că există munci pe care oamenii înstăriţi nu vor să le facă. Să sape şanţuri. Să asfalteze drumuri. Să desfunde canale de scurgere. Să restaureze clădiri. Să construiască *altele noi*. Cei avuţi se pot angaja ca militari sau în poliţie, pentru că implică un statut şi o uniformă atrăgătoare, însă noi nu vom păzi închisorile, oricât de frumoasă ar fi uniforma. Aceasta este o slujbă doar pentru clasele muncitoare şi, dacă clasele muncitoare sunt prea educate pentru această muncă, cine mai păzeşte închisorile?

Ea se întoarse spre el, cu faţa mânioasă.

— Deci ar trebui să mă tem dacă oamenii ar avea mai multă libertate în alegerea locului de muncă?

— Nu, spuse Terzian, ar trebui să te temi de oamenii care *nu au libertate deloc*. Când pieţele intră în colaps apare intervenţia – adică intervenţia statului, în caz că piaţa se află într-o situaţie destul de gravă, şi poţi să pui pariu că situaţia pieţei muncii este critică. Statul depinde de săpătorii de şanţuri, gardienii de închisoare, oamenii de serviciu şi constructorii de drumuri pentru bunul mers al lucrurilor. Dacă aceste categorii de persoane nu mai sunt disponibile şi dacă supravieţuirea societăţii civile depinde de existenţa acestor categorii, într-un final, statul îi va *lua* pur şi simplu. Crezi că prietenii noştri din Transnistria vor avea vreo reţinere în a prinde oamenii, ameninţându-i cu pistolul şi obligându-i să muncească? Cei puternici vor încerca să-şi păstreze palatele plăcute şi strălucitoare. Democraţiile liberale vor experimenta voluntarismul sau loteriile sau altceva, dar poţi să pui pariu că vor vrea să-şi menţină canalele curate, să fie cineva care să le care la timp vasul de încălzit patul bunicilor şi cărucioarele de supermarket. Şi mi-e frică de faptul că atunci când lucrurile

devin disperate, ca să ne continuăm stilul de viaţă, nu vom deveni mai amabili decât sovieticii tăi. Trebuie să fim siguri că clasele de jos îşi fac treaba, chiar dacă va trebui să ucidem o jumătate pentru ca cealaltă jumătate să ştie că vorbim serios. Şi termenul tehnic pentru acest lucru este *sclavie*. Şi dacă cineva de origine africană este indiferent la acest pericol iminent, atunci mă mir.

Furia din ochii lui Stephanie era vizibilă chiar şi în penumbră şi el îi putu distinge vena zvâcnindu-i la gât. După asta ea zise:

— Voi salva *oamenii*, la asta mă pricep. Tu salvează restul omenirii, dacă eşti în stare.

Îi întoarse spatele aproape de tot şi apoi se învârti iar spre el.

— Şi, apropo, adăugă ea, du-te dracului! După care se întoarse şi plecă.

— Sclavie sau anarhie, Stephanie! strigă Terzian, făcând un pas spre ea. Astea sunt alegerile pe care le impui oamenilor!

Simţi într-adevăr că avuse un moment retoric şi mai vru să vorbească mai mult despre punctul său de vedere, spunând că el cunoaşte persoane care credeau că anarhia este un lucru pozitiv, fără să fi trăit sau văzut vreodată o anarhie adevărată, în vreme ce Stephanie trecuse prin asta – să aruncăm un anarhist din elicopter, în estul Congoului cu tot cu teoriile sale şi cu orice poate duce în spate şi să vedem ce bine prosperă...

Însă Terzian nu mai avu ocazia să spună acele lucruri, pentru că Stephanie dispăruse deja, retrăgându-se în colţul îndepărtat al unei străzi aglomerate, cu geanta balansându-i-se în faţă şi în spate pe fund ca un pendul, întărită de forţa convingerilor sale.

Terzian se gândi că poate nu o s-o mai vadă niciodată, că în sfârşit reuşise să o facă să îl abandoneze şi să-şi continue aventura de una singură, însă când coborî din autobuz, în Montespertoli, în acea seară, o văzu peste stradă, strigând la telefonul mobil.

În dimineaţa următoare, în timp ce-şi beau cafeaua, ea îl anunţă că va pleca la Roma a doua zi.

— S-ar putea să mă caute aici, spuse ea, pentru că părinţii mei trăiesc aici. Dar nu mă voi apropia de familie, mă voi întâlni cu Odile la aeroport şi-i voi da papilloma.

„Odile?”, îşi spuse Terzian.

— Ar trebui să te însoţesc, spuse el.

— Ce ai de gând să faci? spuse ea. Vei lua pistolul cu tine *la aeroport*?

— Nu e nevoie să iau pistolul cu mine. Îl voi lăsa în camera de hotel din Roma.

Ea reflectă.

— Foarte bine.

Din nou, în noaptea următoare, castelul părăginit din Provence, îi bântui gândurile, acea relicvă din vremuri apuse, şi se gândi să fure papilloma şi să fugă. Şi iar nu îndrăzni.

Nu mai plecară mai departe de Florenţa, deoarece telefonul lui Stephanie sună în timp ce aşteptau în gară. Odile se afla la Veneţia. *„Veneţia?”*, scoase Stephanie un ţipăt de furie încleştându-şi pumnii. Se descoperise o încărcătură secretă de armament, la aeroportul Fiumicino din Roma, astfel că toate zborurile fuseseră deviate. Odile se afla la Marco Polo, în afara Veneţiei. Agenţii de rezervări, întreprinzători, îi găsiseră cumva o cameră, în plin sezon turistic.

Fiumicino nu se mai redeschise şi Odile nu avea idee cum putea să ajungă până la Roma.

— Nu mai încerca! strigă Stephanie. Voi veni eu la *tine*.

Asta însemna să schimbe biletele de Roma pentru Veneţia. În ciuda italienei fără cusur a lui Stephanie, vânzătorul de bilete dorea, în mod clar, ca turiştii bezmetici să se hotărască asupra monumentelor istorice pe care voiau într-adevăr să le viziteze.

Curios – Terzian chiar *plănuise* să meargă la Veneţia în cinci zile. Era programat să susţină o lucrare la Conferinţa de Gândire Modernă şi Clasică.

Poate că, dacă toată afacerea asta era gata până atunci, va susţine totuşi lucrarea. Nu era ceva ce aştepta cu înflăcărare: urma din nou să vorbească pe marginea unei idei mai vechi.

Dealurile Toscanei începură să se scurgă în peisaj ca un şuvoi. Trenul încetini la un moment dat – şinele erau reparate de oameni cu braţe bronzate şi pălării aspre – şi Terzian se gândi cum oare, în viitorul oamenilor plante, vor fi reparate şinele, mai ales pe acea căldură. Presupuse că existau oameni care din naştere erau meniţi să repare şine, care ar fi reparat şinele ca o vocaţie sau din plictiseală, indiferent că erau sau nu plătiţi pentru timpul lor, dar bănuia că nu erau prea mulţi.

Se puteau construi maşini, roboţi sau altceva. Dar şi ei ar fi avut problemele lor, ar cauza poluare şi ar consuma resurse şi, mai presus de toate s-ar defecta şi ar trebui reparaţi. Şi cine ar *face* asta?

Dacă nu poţi folosi zăhărelul, îşi spuse Terzian, dacă nu poţi să răsplăteşti oamenii pentru că fac munca necesară, atunci trebuie să foloseşti nuiaua. Scoţi afară oamenii din oraşe, în bătaia puştii, ca Pol Pot, pentru că este treabă de făcut.

Bătu cu verigheta de braţul scaunului şi se întrebă ce munci vor mai avea valoare. Educaţia, se gândi el; alesese bine de astă dată. Şi o administraţie era necesară. Erau persoane care erau artişti talentaţi sau birocraţi, comercianţi şi care şi-ar îndeplini sarcinile chiar dacă ar fi sau nu plătiţi.

O femeie veni cu un cărucior şi îi vându lui Terzian nişte cafea şi un fel de gustare neidentificabilă, cu gust de alune. Şi apoi se gândi, *muncă*.

— Muncă, spuse el.

Într-o lume în care bunurile de bază erau asigurate, lucrul cel mai de valoare era munca efectivă. Nu ceea ce puteai cumpăra prin *muncă*, ci munca în sine.

— Bine, continuă el, este o muncă rară şi valoroasă, pentru că oamenii nu mai sunt nevoiţi să o facă. Moneda se

bazează pe un fel de schimb de muncă – cumperi x ore cu y dolari. Munca este folosită ca să plăteşti impozitele.

Stephanie se uită cu suspiciune la Terzian.

— Care este diferenţa între ceea ce tocmai ai spus şi sclavie?

— L-ai citit pe Nozick? o întrebă Terzian. Deosebirea este la fel ca diferenţa dintre *a plăti* impozite şi *a fi sclav*. Timpul pe care nu-l petreci plătind impozite este al tău. Începu să râdă.

— Am reînviat Teoria Valorii Muncii, spuse el. Adam Smith şi Karl Marx se zvârcolesc în morminte. În Lumea Oamenilor Plante, valoarea este *munca* în sine! *Caloriile!*

Râse iar şi aproape că-şi vărsă cafeaua pe piept.

— Plăteşti totul în calorii! Guvernul promite să-ţi plătească un dolar pentru valoarea caloriilor în schimbul monedei lor! Pentru a menţine drumurile şi canalele în funcţiune, un cetăţean datorează Guvernului un anumit număr de calorii pe an – el poate fie să plătească în persoană sau să angajeze pe cineva să facă munca în locul său. Şi slujbele pot fi plătite în calorii pe oră, aşa că, dacă faci muncă fizică grea, datorezi mai puţine ore decât cineva care face… o muncă de birou – care ar trebui să-i menţină pe cei tineri în formă şi nerăbdători să realizeze muncile neplăcute, în aşa fel încât să aibă mai mult timp liber pentru alte preocupări.

Continuă chicotind:

— Vai, intelectualilor nu le va plăcea asta! Sunt obişnuiţi să aprecieze efortul intelectual în locul muncii manuale – sunt pe cale să le răstorn toată scara de valori!

Stephanie spuse pufnind:

— Oamenii de care îmi pasă mie nu au deloc bani ca să-şi plătească impozitele.

— Au corpuri. Astfel că pot fi transformaţi în sclavi.

Terzian îşi scoase laptopul.

— Aş dori să-mi pun ideile în ordine.

Degetele frenetice ale lui Terzian, care apăsau tastele laptopului, se auziră tot restul călătoriei, pe tot parcursul digului rutier ce ducea până la Veneţia. Stephanie privea pe

geam la laguna plutitoare, la pescăruşii care-şi luau zborul, la mizeria şi duhoarea zonei industriale. Îşi ţinu geanta Nike în poală până ce trenul a ajuns la Stazione Ferrovia della Stato Santa Lucia, la capătul unei lungi călătorii.

Hotelul lui Odile se afla în Cannaregio, care, după harta cumpărată din magazinul de cadouri din gară, era cartierul cel mai apropiat de gară şi cel mai departe de majoritatea destinaţiilor turistice. Un vânt proaspăt aproape că sfâşie harta din mâinile lor, după ce au ieşit din gară, şi vaporaşul lor s-a ciocnit de un stâlp de canal scufundat, din apa verde-gri a Canalului Grande în timp ce-i transporta spre Ca’ d’Oro, palatul în stil gotic, fantezist, de culoare albă ce se contura ca un tort de nuntă fabulos, peste puzderia de gondole şi bărci cu motor.

Stephanie fuma ţigările, la început cu nervozitate, şi apoi cu satisfacţie. Odată ieşiţi din Canalul Grande în Cannaregio, s-au rătăcit imediat. Străzile medievale întortocheate erau străbătute din loc în loc de canale liniştite, tăcute care nu păreau să ducă undeva anume. Mirosul de mâncare sugera că era ora prânzului şi erau puţini oameni pe stradă şi turişti deloc. Lui Terzian îi chiorăia stomacul de foame. Unele străzi se îngustară într-atât că deveniseră nişte culoare de trecere. Stephanie şi Terzian se aflau într-un astfel de culoar, ţinând harta ferită de bătaia vântului şi strigâindu-şi indicaţii unul altuia, când Terzian se trezi izbit din spate.

Căzu în genunchi, cu capul ţiuind şi cu gust de sânge în gură şi doi bărbaţi îl luară iar prin surprindere, apucându-l ca să-l trântească de peretele culoarului. Ca prin minune, reuşi să-şi ferească capul de impactul cu zidul din cărămidă şi să nu cadă doborât. Simţi respiraţia puţind a usturoi a unuia dintre atacatori. Simţi că se sufocă după ce primi un cot în coaste.

Strigătul lui Stephanie îi atrase atenţia. În faţa lui se desfăşura o acţiune violentă şi observă sigla Nike, şi-şi aminti că avea de-a face cu nişte criminali şi că avea la el o armă.

Într-o clipă îl cuprinse iar furia, traversându-i plămânii şi întreg corpul, ca un şuvoi de sânge fierbinte. Se fixă pe picioare şi se învârti pe neaşteptate la stânga, lăsând forţa să-i pătrundă în picioare din pământ, astfel că bărbatul agăţat de braţul lui drept scoase o exclamaţie de uimire şi se învârti în direcţia acelor de ceas. Terzian se roti în sens invers, clintind puţin pe celălalt, dar reuşind să-şi elibereze braţul ca să caute în buzunarul drept. Şi din acel moment începu acţiunea pe care tot o repetase. Să scoată arma, să tragă piedica şi să apese tare pe trăgaci, îl împuşcă pe celălalt în partea dreaptă şi-l lovi în testicule. Pentru o frântură de secundă, Terzian îi văzu faţa schimonosită, faţă ce exprima o durere aşa de mare, încât îl făcu pe individ să se strâmbe şi-l făcu să-şi amintească de Adrian, prăbuşindu-se cu aceeaşi expresie pe chip, în Piaţa Dauphine. Apoi vâri pistolul în coastele celuilalt bărbat din stânga şi trase de două ori. Braţele care îl ţineau strâns se relaxară şi se prăbuşiră.

Mai erau doi bărbaţi care o ţineau pe Stephanie. Erau patru de toţi şi Terzian realiză că, pe lângă cei trei bătuţi în Paris, Ministerul de Interne trimisese un supervizor. Unul încerca să-i înhaţe geanta Nike şi Terzian sări spre el, trăgând de la o distanţă de doi metri, prea aproape ca să rateze, aşa că bărbatul se prăbuşi la pământ cu un strigăt de durere.

Ultimul dintre ei o ţinea pe Stephanie, plasând-o între el şi pistolul lui Terzian. Terzian observă cuţitul ce-l ţinea in mână şi i se păru familiar. Ochelarii ei de soare stăteau răvăşiţi pe chip, astfel că Terzian putu să vadă străfulgerarea mânioasă din ochii ei verzi. Îndreptă pistolul spre faţa cuţitarului. Nu îndrăzni să tragă.

— Poliţia! ţipă el în aer. Policia! spuse, folosind echivalentul spaniol.

Picături de sânge colorară pietrele pavajului în timp ce el ţipa. Văzu frică, uimire, furie în privirea trashcanianului.

— Polizia! spuse el cu pronunţia potrivită.

Zări privirea furioasă a lui Stephanie, furia în care se oglindea a lui însuşi şi văzu lupta pe care o ducea cu bărbatul care o ţinea.

— Nu! strigă el.

Prea târziu. Cuţitarul avuse prea multe decizii de luat în acelaşi timp şi Terzian îşi dădu seama că respectivul nu era destul de inteligent ca să înceapă cu el. *Ucide ostaticii*, a fost probabil ce a fost învăţat să execute în prima lui zi de şcoală.

După ce Stephanie s-a prăbuşit, Terzian a tras continuu spre bărbatul care o luase la fugă. Ucigaşul a ieşit din pasaj în piaţă şi apoi s-a prăbuşit. Când piedica armei automate se blocă, după ce i se termină muniţia, se îndreptă spre Stephanie, care sângera de moarte pe caldarâm. Îi tăiaseră gâtul şi nu putea să vorbească. Ea îi strânse braţul, ca şi cum ar fi vrut să-i transmită un mesaj urgent prin intermediul pielii, cu ajutorul unghiilor. În ochii ei, văzu întâi furie zădărnicită, furia pe care o cunoştea bine, şi apoi nu mai văzu nimic, acel nimic pe care îl cunoştea mai bine ca orice pe lume.

Luă geanta Nike pe umăr şi ieşi din pasaj în mica piaţă veneţiană, cu fântână acoperită. O luă pe o stradă la întâmplare şi apoi spre hotelul lui Odile. Cu siguranţă că trashcanienii sunt şi ei ochi şi urechi.

Nu prea arăta a hotel, iar mirosul de condimente şi usturoi din hol sugera că recepţionerul lua masa. Terzian urcă pe scară până la camera lui Odile şi bătu la uşă. Când a deschis uşa – era o fată grăsuţă cu şolduri mari şi bronzată – aruncă geanta Nike pe pat.

— Trebuie să pleci la Mogadishu imediat, spuse el. Stephanie tocmai şi-a dat viaţa pentru această cauză.

Ea făcu ochii mari. El merse până la chiuvetă ca să se cureţe de sânge cât putu de bine. Era tot ce putea să facă ca să nu strige de durere şi mânie.

— Ai grijă de cei care mor de foame, spuse el la sfârşit, şi eu voi salva restul lumii.

* * *

Michelle ieşi la suprafaţa apei, lângă barca lui Torbiong, realizând trei mii şase sute de calorii în timpul muncii de cercetare. Schimbă peştii cu proviziile aduse de Torbiong.

— Ai mai adus afine? întrebă ea.

— De data asta, nu.

Se uită în jos spre ea, micşorându-şi ochii din cauza razelor solare puternice reflectate pe apă.

— Tânărul acela al tău devine o pacoste. Strică somnul ţestoaselor şi sperie peştii.

Sirena îşi strânse aripile şi se aşeză pe frânghia ei suspendată.

— De ce nu-l fugăreşti de pe insulă?

— Nu am autoritatea necesară. El îşi frecă falca. Chestionează oamenii. Adună toate locurile pe care le-ai vizitat. Cred că te va găsi destul de curând.

— Nu şi dacă nu vreau să fiu găsită. Poate să strige cât vrea, că eu nu am să-i răspund.

— Tot ce-i posibil. Torbiong scutură din cap. Mulţumesc pentru peşte.

Pentru început, Michelle făcu ceva treabă cu mostrele noi, apoi le abandonă pentru a vedea ce mai găsiseră motoarele de căutare. Avea presimţirea că urma să facă o descoperire colosală.

Cără pupitrul pe craca ce atârna în afară, peste apă, şi-şi lăsă picioarele să bălăngăne deasupra apei, în timp ce se uita la informaţiile noi. Începu să mănânce din ceva numit baton dinamo de afine, pe care Torbiong i-l strecurase printre provizii. Bătrânul trebuie să-l fi pus sub formă de glumă: era exagerat de dulce şi lipicios, cu nalbă de mare şi cu o aromă ciudată. Îl aruncă în apă sperând că nu va otrăvi vreun peşte.

Stephanie Pais fusese omorâtă în ceea ce presa consideră ca fiind o „luptă de stradă” între un grup de străini. De vreme ce autorităţile nu reuşiseră să găsească vreo legătură între străini şi Pais, au presupus că ea fusese un spectator nevinovat în acţiunile violente. Ziarele nu făceau nicio referire la Terzian.

Michelle se uită mai departe la restul relatărilor. Pistolul cu care fuseseră împuşcaţi cei patru bărbaţi nu fu găsit niciodată, deşi canalele din apropiere fuseseră cercetate. Doi dintre străini supravieţuiseră în urma luptei, cu toate că unul a murit opt săptămâni mai târziu în urma unei complicaţii, survenite în timpul operaţiei. Supravieţuitorul şi-a exprimat nevinovăţia şi a susţinut că un bărbat cu totul necunoscut a deschis focul asupra lui şi prietenilor săi, însă judecătorul nu l-a crezut şi l-a trimis la închisoare. A mai trăit mulţi ani, murind în Războiul Vitezei Luminii, alături de majoritatea oamenilor aflaţi în închisori în acele vremuri fatale.

Unul din cei patru bărbaţi era de origine bielorusă. Altul era ucrainean. Ceilalţi doi erau moldoveni. Toţi lucraseră în armata sovietică în trecut, în armata a paisprezecea, în Transnistria. Păcat că Stephanie nu putuse să strige înapoi în trecut, să le spună italienilor să facă legătura dintre cei patru şi uciderea altui ex-sovietic, trei săptămâni mai devreme, în Paris.

Ce naiba puneau la cale Pais şi Terzian? Ce treabă aveau toţi aceşti oameni cu legături transnistrene, care se omorau unii pe alţii, cu Pais?

Poate că pe Pais o căutau. Dosarele ei dispăruseră de la Santa Croce, ceea ce era bizar, pentru că dosarele altor persoane din aceeaşi perioadă supravieţuiseră. Poate că cineva aranjase ca anumite lucruri să nu se afle.

Încercă să facă cercetări şi despre Santa Croce, înaintând cu greu printre descrieri şi menţiuni despre o mulţime de biserici italiene, inclusiv despre faimoasa biserică din Florenţa unde Terzian şi Pais fuseseră zăriţi la mormântul lui Machiavelli. Îşi restrânse căutarea la organizaţia de ajutorare Santa Croce şi află imediat că fusese lăsată în paragină.

Santa Croce deţinuse o tabără pentru refugiaţi în Moldova în timpul războiului civil ce a urmat după întemeierea Transnistriei. Michelle era foarte sigură că Pais lucrase în acea tabără. Se întrebă dacă şi vreunul din

ceilalţi indivizi trecuseră pe acolo.

Se uită pe lista altor tabere organizate de Santa Croce în acea perioadă aglomerată. Un nume îi sună foarte familiar şi se gândi un moment înainte de a-şi aminti de ce i se părea familiar. Era vorba de o tabără a organizaţiei Santa Croce, în provincia Sidamo din Etiopia, unde Maladia Leopardului Verde a izbucnit prima dată, prima epidemie transgenică.

A fost prima încercare adevărată de modificare a corpului omenesc, la nivel celular, pentru a ajuta populaţiile sărace să-şi sintetizeze propria hrană, şi a fost comparată la modul primitiv cu alte invenţii mai reuşite care au apărut mai târziu. Tiparul ideal pentru utilizarea eficientă a clorofilei era o frunză, nu un homo sapiens – proiectantul a fost sfătuit să creeze o maladie care să coloreze victimele în verde şi proiectanţii de mai târziu, căutând să obţină acelaşi efect, exact asta au făcut. Dar creatorul Maladiei Leopardului Verde a uitat că epiderma conţinea deja o enzimă activată de soare: melanina. Efectul asupra populaţiei de origine africană a fost colorarea pielii în verde, brăzdată de pete întunecate, asemenea petelor negre ale unui leopard verde neverosimil.

Maladia Leopardului Verde a izbucnit prima dată în tabăra de la Sidamo şi apoi în alte tabere din nord-estul Africii. Apoi s-a răspândit în Mozambic, unde a apărut pentru prima dată la o tabără din Oxfam, în zona inundată, şi s-a răspândit cu iuţeală pe tot continentul şi apoi peste ocean. Vreme de o generaţie nu a ştiut nimeni cum să o oprească şi până la acea vreme apăruseră şi alţi modificatori transgenici în rândul populaţiei şi nu mai exista cale de întoarcere.

Lumea trecea prin era prezisă de Terzian, cea pe care o prezentase la Conferinţa Gândirii Clasice şi Moderne.

Dacă, se gândi Michelle emoţionată, Terzian a ştiut dinainte de Maladia Leopardului Verde? Teoria Cornucopia părea a fi prezicătoare mai ales din cauză că Maladia Leopardului a apărut numai la săptămâni după ce Terzian

şi-a prezentat lucrarea. Însă dacă acea grupare de asasini estici fusese implicată în vreun fel în răspândirea maladiei sau încercase să-i împiedice pe Terzian şi Pais să transporte pe ascuns virusul modificat în tabere…

Da! îşi spuse Michelle cu emoţie. Asta trebuia să fie. Nimeni nu a reuşit să afle originea Maladiei Leopardului, însă au existat întotdeauna suspiciuni cu privire la laboratoarele semi-ascunse din interiorul imperiului sovietic. Asta era. Singura întrebare era, cum Terzian, acel american aflat la Paris a ajuns implicat… Prin Stephanie, îşi spuse ea. Stephanie, pe care Terzian o iubise şi care îl iubise, şi care l-a implicat în încercarea disperată de a ajuta populaţiile refugiate. Pentru un moment, Michelle se lăsă cuprinsă de frumuseţea ideii. Stephanie credincioasă şi îndrăgostită, fusese asasinată pentru credinţele sale – moarte adevărată! – şi Terzian, cu inima îndurerată, a mers mai departe şi a adus la îndeplinire viitorul – prezentul lui Michelle. O poveste minunată! Şi nimeni nu ştia de ea până atunci, nimeni nu ştia despre sacrificiul lui Stephanie şi durerea lui Terzian… nu până în momentul în care sirena singuratică, lucrând în singurătate pe stânca ei, a adunat piesele de puzzle la un loc.

— Bună, Michelle, spuse Darton.

Michelle scoase un ţipăt de frustrare şi se uită cu furie, în jos, spre iubitul ei, care se afla într-un caiac din plastic de culoare galbenă – caiacele erau des întâlnite acolo, mai ales în insulele Rock. Umblase fără energie electrică de-a lungul coastei, înaintând în mare linişte. O privea cu îndârjire, de jos, de sub planta carnivoră care atârna sub craca aplecată peste apă.

Ei îl reconstruiseră, bineînţeles, după moartea sa. Toate datele erau disponibile în laboratorul din Delhi, unde fusese demontat, înregistrat şi reconstruit sub formă de maimuţă. Se întoarse într-un corp bărbătesc normal, cu umeri laţi şi dinţi albi şi picioare scurte, păroase şi crăcănate, de care ea îşi aminti.

Michelle ştia că nu mai făcuse niciun fel de reînnoire a datelor de la ultima lor deplasare la Belau. Amintirile sale

erau până în punctul când fusese aşezat într-un *nanobed* în Delhi. Acela a fost momentul când dragostea sa pentru Michelle era mai puternică ca oricând, când îşi luă obligaţia să trăiască cu Michelle ca maimuţe în Insulele Rock.

Acea dragoste arzătoare îl consumase în săptămânile de după reconstituire şi Michelle era bucuroasă din cauza asta, se bucura de fiecare mesaj disperat, fără răspuns, pe care Darton i-l trimitea pe calea aerului.

— La dracu', spuse Michelle, lucrez.

«Vorbeşte cu mine», formară degetele lui Darton. Degetele lui Michelle exprimară un răspuns mai nepoliticos.

— Nu înţeleg, spuse Darton. Ne iubeam. Eram gata să fim împreună.

— Nu vorbesc cu tine, spuse Michelle.

Încercă să se concentreze asupra monitorului video.

— Eram împreună şi când a avut loc accidentul, spuse Darton. Nu înţeleg de ce nu mai putem fi împreună acum.

— Nici nu te ascult, spuse Michelle.

— Nu plec de aici, Michelle! ţipă Darton. Nu plec până nu stai de vorbă cu mine!

Papagali cacadu, cu penaj alb, scoteau ţipete stridente. Michelle îşi luă repede pupitrul, se ridică în picioare şi se îndreptă spre uscat. Vocea care o urmărea era amplificată şi îşi dădu seama că Darton îşi aduse cu el cornul.

— Nu poţi să scapi de mine, Michelle! Trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat!

Îţi voi povesti despre Lisa Lee, îşi spuse ea, *ca să-i trimiţi şi ei mesaje disperate*.

Michelle fusese teribil de fericită în prima lună la Belau, locuind cu Darton în cuiburile arboricole şi petrecându-şi zilele calde descriind biologia deosebită a insulei lor. În timpul primului lor concediu în Praga, fericirea lui Michelle s-a rupt în două. Acolo au întâlnit-o pe Lisa Lee Baxter, turista de origine americană care credea că maimuţele sunt drăgălaşe şi se întreba ce făceau aceşti copii sălbatici aşa departe de mediul lor arboricol.

Nu dură mult până ce Michelle află că Lisa avea pe puţin două sute de ani şi că, dincolo de ochii ei de culoarea

diamantului albastru, se ascundea un suflet veştejit, mumificat, care poposise în Praga dintr-un deşert secetos al spiritului, un suflet care, pentru existenţa sa continuă, avea nevoie de sângele şi vitalitatea tinerilor. În ciuda vârstei şi a experienţei sale presupuse, trucurile Lisei păreau a fi, după părerea lui Michelle, *atât de evidente, atât de ostentative*. Darton se îndrăgosti lulea de ele.

Datorită faptului că Lisa Lee se plictisise până la urmă de el, Darton s-a întors la Belau liniştit, solemn şi disperat să fie iar cu Michelle. Dar atunci fu Michelle cea care era plictisită. Şi care avea acces la dosarele medicale ale lui Darton din fişierele copiate la Delhi.

— Nu poţi să scapi, Michelle!

Ei bine, poate că nu. Michelle stătu un moment pe trunchiul smochinului. Închise monitorul pupitrului şi-l ascunse în geanta de plasă împreună cu alte lucruri şi apoi păşi iar pe craca ce atârna peste apă.

— Nu am de gând să vorbesc cu tine în condiţiile astea, spuse ea. Şi nu poţi să intri pe insulă prin partea aceea, muchia este prea abruptă.

— Bine, spuse Darton. Strigătele îl făcură să răguşească. Coboară tu, atunci.

Ea se balansă înainte şi-şi dădu drumul de pe cracă. Apa sărată a mării îi trezi simţurile. Îşi desfăcu aripile şi se mişcă pe lângă caiacul lui Darton, se ridică şi-şi şterse apa din ochi.

— Este un tunel, spuse ea. Porneşte la aproximativ doi metri şi sfârşeşte în lac. Poţi să înoţi cu uşurinţă prin el dacă îţi ţii respiraţia.

— În regulă, zise el. Unde e?

— Dă-mi ancora ta. Ea luă ancora, înotă până la fund şi o fixă acolo unde nu putea să distrugă coralii.

Îşi aminti de acul pe care îl luase cu ea în lacul Jellyfish, acul pe care îl îmbibă de extract de mango, la care Darton era extrem de alergic. Odată ajunşi în mijlocul meduzelor, a fost uşor să înfigă acul în pulpa lui Darton, lăsându-l apoi să cadă la fundul lacului anoxic. El probabil se gândi că-l pişcă în joacă. Michelle jubilă odată cu moartea lui Darton,

paloarea, răsuflarea greoaie, privirea lui rugătoare. Nu era vorba de omor, la urma urmei, ci doar o crimă de gradul patru. Vor construi alt Darton în doar câteva zile. Care era valoarea vieţii omeneşti, când aceasta putea fi reprodusă la nesfârşit şi ieftin? Iar pentru Michelle, Darton avea valoarea unui obiect de amuzament.

Noul Darton încă o iubea şi Michelle era încântată de acest lucru, îi plăcea faptul că îi cauzase suferinţă, că va plăti vreme îndelungată pentru trădarea lui în dragoste.

Lisa Lee Baxter putea să ia câteva lecţii de la sirenă, îşi spuse Michelle.

Michelle ieşi la suprafaţă lângă tunel şi ridică o mână cu degetele exprimând *«urmează-mă»*. Darton se rostogoli din caiac, îmbrăcat şi înotă cu gălăgie spre ea.

— Eşti sigură de asta? o întrebă el.

— Oh, desigur, răspunse Michelle. Du-te tu primul, eu te voi urma şi te voi trage afară dacă ai probleme.

El o iubea, bineînţeles. De asta îşi trase de câteva ori sufletul, îşi umplu plămânii cu aer şi se scufundă.

Michelle, bineînţeles că nu se obosi să-i spună că tunelul era lung de cincisprezece metri, prea lung ca să-l parcurgi dintr-o singură suflare. Ea îl urmă, curioasă să vadă cum se va sfârşi toată tărăşenia şi, când Darton dădu de bucluc într-unul din cotloane şi încercă să se întoarcă, ea îl apucă de picioare şi-l ţinu pe loc. El se luptă din răsputeri, dar niciuna din loviturile lui de picior nu o atinseră. Ea îşi va aminti multă vreme privirea din ochii săi mari, neîncrederea înmărmurită din clipa dinainte ca plămânii să-i ia foc şi să-şi dea duhul. Îşi dori să-i spună iar cuvintele de adio pe care i le şoptise la ureche lui Darton când zăcea muribund pe creasta lacului Jellyfish.

— Tocmai ţi-am luat viaţa. Şi o voi face din nou.

Dar chiar dacă ar fi putut rosti cuvintele sub apă, ar fi fost mincinoase. Michelle presupuse că era ultima dată când putea să-l omoare. De două ori era periculos, a treia oară bătea deja la ochi. Ar putea să sfârşească în închisoare, cu toate că făceai închisoare serioasă doar pentru moarte adevărată.

Se gândi că urma să i se găsească corpul la un moment dat, însă dacă îi arunca caiacul în voia valurilor, mai dura o vreme. Şi apoi se va preface uluită şi înnebunită de durere că el îşi luase viaţa, în încercarea disperată de a da de ea, după ce ea îi întoarse spatele şi se întoarse pe uscat, departe de sunetul vocii lui. Michelle aştepta cu nerăbdare să-şi joace rolul.

Trase afară ancora caiacului şi-l lăsă în bătaia valulului de şase noduri, apoi îşi desfăcu aripile şi se întoarse la cuibul din smochin. Lăsă adierea vântului să-i usuce pielea, scoase pupitrul din geantă şi contemplă informaţiile despre Terzian şi Stephanie Pais şi izbucnirea Maladiei Leopardului Verde.

Stephanie murise pentru cauza în care credea, omorâtă de agenţii unui regim obscur, criminal. Terzian fusese cel care trase în cei patru bărbaţi pentru a o apăra, era foarte limpede acum. Iar Terzian care mai trăi mult timp, murind în timpul Războiului Vitezei Luminii, alături de un miliard de oameni, o iubise pe Stephanie şi-i păstră secretul până la moarte, un secret împărţit cu alţii care o iubeau pe Stephanie şi care răspândiseră maladia printre popoarele refugiate ale lumii.

Oamenii mureau de moarte adevărată pe atunci, o moarte ce nu mai putea fi corectată. Michelle ştia că nu putea înţelege acea moarte decât ca un concept intelectual abstract, nu ca ceva cu care ar trebui să se confrunte sau cu care ar trebui să trăiască. Să pierzi pe cineva pe vecie… asta era ceva ce ea nu putea să înţeleagă. Până şi strămoşii care înfruntau moartea adevărată în fiecare zi, nu trebuiseră să accepte aşa ceva, de aceea inventaseră mitul raiului.

Michelle se gândi la moartea lui Stephanie, o moarte care, probabil, îi sfâşiase inima lui Terzian, şi ea contemplă secretul pe care Terzian îl păstrase în toţi anii aceia şi se hotărî să nu-l dea în vileag.

Ah, îi va oferi lui Davout informaţiile pentru care plătise. Îi va spune ce aflase despre Stephanie şi transnistreni. Dar nu va aduce vorba de taberele pe care Santa Croce le

amenajase în ţările cu populaţii muritoare de foame şi nici de cea de la Sidamo sau despre Leopardul Verde. Dacă el va trage concluziile singur atunci evident că secretul era destinat să fie divulgat. Dar bănuia că nu – era prea bătrân ca să lege acele indicii, în niciun caz atunci când entităţile obscure ex-sovietice şi taberele de ajutorare din nord-estul Africii se aflau atât de departe de punctele sale de reper.

Michelle va respecta dragostea lui Terzian şi secretul lui Stephanie. La urma urmei, avea şi ea câteva secrete.

Sirena singuratică îşi încheie munca pentru acea zi şi se aşeză pe craca înclinată, ca să privească marea, întrebându-se cât va dura până ce Darton o va căuta din nou şi cum îl va chinui iar.

————————————

Traducere: Oana Cercel

„The Green Leopard Plague”, by Walter John Williams

Sci-Fi
magazin
www.sci-fi.ro

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin